

ဝဏ္ဏဘောင် က

ဓရကပလ္လေသံရှင်

ချင်း : ချင်း : ယွင်း ဇီလောက် ဂူကောက် ဂူ

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝဏ္ဏအောင်

မရဏပလ္လေသံရှင်

(ပထမပိုင်း)

မရုဏတမန်

နေခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်နေသည်။

တောင်ကြားလမ်းမကြီးသည် နေရောင်ခြည်အောက်၌ မြေ
တစ်ကောင်အလား ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်တည်ရှိနေသည်။ ပူ
ပြင်းလွန်းသောနေရောင်ကြောင့် လမ်းမကြီးပေါ်၌ ခရီးသွားများ မရှိ
သလောက်ပင်ဖြစ်နေသည်။

မဖြစ်မနေသွားလာရသူတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စမျှသာ
လမ်းမကြီးပေါ်၌ တရွေ့ရွေ့သွားလာနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရမည်
ဖြစ်သည်။ လမ်းမကြီးသည် အရိပ်အာဝါသမရှိသောကြောင့် တံလျှပ်
လှိုင်းများပင် တရိပ်ရိပ်ထလျက်ရှိနေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူရွယ်တစ်ဦးသည် အဆိုပါလမ်းမကြီး
ပေါ်၌ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လျက်ရှိနေ၏။

သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးလည်း တရွေ့ရွေ့
လျှောက်လမ်းလျက်ရှိနေသည်။

၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် သူတို့နှစ်ဦးသာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သွားလာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မကြာမီ အကိုင်းအခက်ဝေဝေဆာဆာနှင့် ကြီးမားလှသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အနီးသို့ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအခါ အစိမ်း ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူရွယ်သည် ညောင်ပင်အောက်သို့ဝင်ရောက်အနား ယူလိုက်လေသည်။

ပူလောင်အိုက်စပ်လှသဖြင့် ခေါင်းပေါ်မှ အပြန့်ကျယ်သော ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ ယပ်တောင်သဖွယ်အသုံးပြုလျက်ယပ်ခပ်လိုက်လေ သည်။

သူ့မျက်နှာသည် ချွေးစေးများနှင့်ဖုန်များကပ်ငြိနေသည်တိုင် ယောက်ျားပီသစွာချောမောခန့်ညားနေမှုကို တစ်စုံတစ်ရာထိခိုက် ပျက်ပြယ်သွားစေခြင်းမရှိချေ။ ထိုလူရွယ်ကား သိုင်းလောက်၌လျှမ်း လျှမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့သော ရွှေကျားရဲတိုက်၏သခင်လေး ထုံမင်းပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ရွှေကျားရဲတိုက်သည် တစ်ချိန်က လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော် ကြားခဲ့သည်မှာမှန်သော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ အုတ်ပုံအပြိုအပျက် နှင့် မီးလောင်ငုတ်တို့အဖြစ်သာရှိနေတော့သည်။

သူ၏ချစ်လှစွာသောဇနီးသည်ကိုလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးဖြစ်လေ သည်။

ပရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၇

ထိုအခြေအနေသို့ရောက်အောင်ပို့ဆောင်ခဲ့သူမှာ ကျန်းဟို ဆို သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကျုံးဟိုကိုမြေလှန်ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ် သည်။ သမီးဖြစ်သူပင် ရှစ်နှစ်အရွယ်ရောက်နေခဲ့ပြီ။ ကျန်းဟိုကို ရှာ မတွေ့သေး။ ထိုစဉ် ညောင်ပင်အောက်သို့ ရသေ့ကြီးဝင်ရောက်လာ သဖြင့်....

“ရသေ့ကြီး.... ဘာသဘောနဲ့ ကျုပ်နောက်ကို တကောက် ကောက်လိုက်နေတာလဲဗျ”

ထုံမင်းသည် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်ငေါက်ငမ်းလိုက်၏။

ရသေ့ကြီးကသူ့စကားကိုမကြားဟန်ဖြင့် မျက်နှာကိုချွေးသုတ် ရင်း....

“အင်း... လောကကြီးမှာများ ရေစက်ဆုံချင်တော့လဲ ဘယ် လိုမှရှောင်လွှဲလို့မရပါလား”

ထုံမင်းကွဲဖြိုးတိုသွားသည်။

“ရသေ့ကြီး... ခင်ဗျားနည်းနည်းလွန်လာပြီထင်တယ်”

ထိုအခါ ရသေ့ကြီးသည်နားမလည်ဟန်ဖြင့် ထုံမင်းကိုဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ....

“ဟေ့... မင်းဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။ ထုံမင်းက....

“ခင်ဗျား ဘာသဘောနဲ့ကျုပ်နောက်လိုက်နေတာလဲ”

၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“အလိုဘုရားရေ... ဒီလမ်းက မင်းပိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ... မင်းသွားနိုင်သလို ကျုပ်လဲသွားပိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ... ဒါကြောင့် မင်းနောက်ကိုလိုက်တယ်လို့ပြောတာ တရားမျှတမှုမရှိဘူး”

ရသေ့ကြီး၏စကားက သဘာဝကျနေသဖြင့် ထုံမင်းပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

ရသေ့ကြီးက သူ့အားကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟဲ့... ဟဲ့... ကျုပ်မမှားဘူးဆိုရင် မင်းဟာ ရွှေကျားရဲတိုက်ကဖြစ်ရမယ်”

ထုံမင်းက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ရသေ့ကြီးက သူ့နောက်ကျောပြင်အားကြည့်ကာသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူလည်း ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လှမ်းထွက်သွားလေ၏။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၉

ထုံမင်းသည် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့်လျှောက်နေ၏။
သို့သော်...

သူ၏ခြေလှမ်းများမှာဦးတည်ရာကင်းမဲ့နေလေသည်။

အတန်ကြာလျှောက်မိသောအခါ....

သူသည် ရသေ့ကြီး၏အကြောင်းကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ရှိလာခဲ့၏။

သူ၏တစ်ခုတည်းသောဆန္ဒမှာ ကျုံးဟိုအားတွေ့အောင်ရှာဖွေရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခုနစ်နှစ်ဟူသောအချိန်ကာလသာ ကြာရှည်ခဲ့သည်။ ကျုံးဟိုအား အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ခဲ့ရပါချေ။

သို့သော် သူလက်မလျှော့ပါ။

သူ၏ဇနီးဖြစ်သူအပေါ် လူမှုကျင့်ဝတ်ပျက်ပြားခဲ့သည့်ကျုံးဟိုအား ရေမြေဆုံးမတွေ့တွေ့အောင်မြေလှန်ရှာမည်ဟုသန္နိဋ္ဌာန်ချထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

သူသည် မည်မျှကြာအောင် လျှောက်နေသည်မသိပါ။

မင်းလမ်း၏ဝဲဘက်ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် ခရီးသည်များနားခိုရန် အုတ်ကြွပ်မိုးကာရံထားသည့်အဆောင်တစ်ခုကိုမြင်လိုက်ရသည့်အခါမှ သူသတိပြန်ဝင်လာ၏။

သူ ရေငတ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ခရီးသည်များနားခိုရန် အဆောင်ဆီသို့လှမ်းဝင်သွား၏။

၁၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အဆောင်အနီးသို့ရောက်ရှိလာသော အခါ သူ၏ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွား၏။ မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ပြူးကျယ်သွားရ၏။ အကြောင်းမှာ... လူလေးယောက်သည် အဆောင်ထဲ၌သွေးသံ ရဲရဲဖြင့် လဲကျသေဆုံးသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

၀၀၀၀

ထုံမင်းသည် အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရသေ့ကြီးကိုတွေ့မြင်လိုက်ရာ...
“ဟင်... ရသေ့ကြီးပါလား... ဒီလူတွေကိုခင်ဗျားသတ်....”
“ဟာ ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ၊ ကျုပ်ကဘုရားတရားနဲ့နေတဲ့လူပါ”
“ဒါဖြင့်....”
ရသေ့ကြီးကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း...
“ကျုပ်ရောက်တော့ လူသတ်သမားကထွက်ပြေးသွားပြီလေ”
“လူသတ်သမားရဲ့မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရသေးလား”
ရသေ့ကြီးကခေါင်းခါယမ်းသည်။
“မမြင်မိလိုက်ဘူး”
ထုံမင်းက သေဆုံးနေသူများအားကြည့်ပြီး...
“သူတို့ကဘယ်သူတွေလဲဗျ”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၁

ရသေ့ကြီးက....
“သူတို့ရဲ့အင်္ကျီမှာအမှတ်အသားတွေရှိနေတာပဲ... မင်း သူတို့ကိုမသိဘူးလား”
ယခုမှ ထုံမင်းသည် သေဆုံးနေသူများ၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ခြင်္သေ့ရုပ်တစ်ရုပ်စီထိုးထားသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
သူတို့၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်မှ ခြင်္သေ့ရုပ်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ထုံမင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင်နာကြည်းခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းစသည် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။
“သူတို့ကခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေပဲ”
ရသေ့ကြီးခေါင်းညိတ်၏။
“ဟုတ်တယ်... သူတို့ဟာခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေပဲ”
ထုံမင်းသက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။
“အင်... ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ဟာ မူလရဲတိုက်ပိုင်ရှင်ကွယ်လွန်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ မိုက်ကြေးခွဲလူသတ်ပြန်ပေးဆွဲခဲ့စရိုက်မှန်သမျှ အကုန်လုပ်တော့တာပဲ”
ရသေ့ကြီးကစိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ်ကွ... ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ရဲ့ရက်စက်ယုတ်မာမှုတွေကို လူအများလည်စင်းခံနေရတော့တာပဲ”
ရသေ့ကြီးကပြောရင်း ထုံမင်းကိုအကဲခတ်ကြည့်ကာ....

၁၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“အင်း ဒီလိုအခြေအနေဆိုးတွေနဲ့ကြုံရတော့ ရွှေကျားရဲတိုက် ရဲ့သခင်ကြီးထံကူးကိုသတိရလိုက်တာကွာ... သူသာရှိခဲ့ရင် ခြင်္သေ့ ရဲတိုက်ရဲ့ရမ်းကားတွေကို လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူး”

ထုံမင်း ရင်ထဲနှင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သူ၏ဖခင်ကြီး ထံကူးမှာ လူတိုင်း၏ကြည်ညိုလေးစားမှုကိုခံခဲ့ရသော်လည်း သူ့လက်ထဲတွင် ဖခင်ကြီးထူထောင်ခဲ့သောရွှေကျားရဲတိုက်မှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲပျက်စီးခဲ့ရပြီမဟုတ်ပါလား။

သူသည် ရသေ့ကြီးအားမကြည့်ဝံ့တော့ပါ။

“ကျွန်တော့်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး... ဒီအလောင်းတွေကိုတော့ ရသေ့ကြီးပဲတာဝန်ယူပေးပါဗျာ”

ပြောပြီး ထုံမင်းသည် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထိုနေရာမှထွက်ခွာ သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၃

ထုံမင်းသည် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့်လျှောက်လာခဲ့ရာရုတ်တရက် လူလေးငါးယောက်က မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ပြေးလွှားလာနေကြ သည်ကိုမြင်ရလေသည်။ သူတို့မျက်နှာများပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့တုန် လှုပ်နေသည့်အရိပ်အယောင်များလွှမ်းမိုးနေသဖြင့်....

“ဟေ့... လူတွေ ဘာတွေဖြစ်လာကြတာလဲဗျ”

ထုံမင်းက စိတ်ဝင်စားစွာလှမ်းမေးလိုက်သည်။ ပြေးလာ သောလူများထဲမှ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိသည့်လူက....

“မိတ်ဆွေ... အလံကားသက်သက် မသေချင်ရင် ရှေ့ဆက်ပြီး မသွားပါနဲ့တော့”

ထိုလူသည်ပြောရင်း ခြေလှမ်းရပ်ဘဲ ရှေ့ဆက်ပြေးသွားလေ ၏။ ထုံမင်း အံ့သြနေသည်။ ထိုသူများသည် မည်သို့သောထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာများနှင့်ကြုံတွေ့ရနေပါသနည်း။

သူ တွေဝေငေးမောနေစဉ် နောက်ထပ် လူသုံးယောက်က သွေးသံရဲရဲဖြင့် ပြေးလွှားသွားသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ သူ သည် ပို၍စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ဆက်လျှောက်လာမိ သည်။

အတန်ကြာလျှောက်မိသောအခါ ကြီးမားသောသစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှေ့သို့ရောက်လာလေသည်။

ရုတ်တရက် အဝေးဆီမှပလ္လေသံတစ်သံလွင့်ပျံ့လာ၏။

၁၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ပလ္လေသံစဉ်မှာ အလွန်ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းပြီး နီးလာလိုက်
ဝေးသွားလိုက်နှင့်ဖြစ်နေသည်။

ထုံမင်း မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားကာ....

“ဟင်... မရဏပလ္လေသံပါလား”

လွတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ပလ္လေသံထွက်ပေါ်လာရာဆီ
လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တွင် ဇာပဝါနက်တစ်
ခု လေထဲတလူလူလွင့်ဝဲနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ဤဇာပဝါ
နက်သည် လျှိုဝှက်၍ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည့် မရဏတမန်
ဟု လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသည့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်
၏ အမှတ်အသားပင်ဖြစ်သည်။

ထိုလူများ အဘယ်ကြောင့်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ထွက်ပြေး
နေကြရသည်ကို ယခုမှ သူကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်သွား
လေတော့၏။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၅

လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ခန့်မှစ၍ သိုင်းလောကတွင် မရဏပလ္လေ
သံရှင်အမည်ရှိသိုင်းသမားတစ်ဦး လျှမ်းလျှမ်းတောက်ပေါ်ထွန်းလာ
ခဲ့သည်။

သူသည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအား တုန်လှုပ်ချောက်ချား
သွားအောင်လှုပ်ရှားခဲ့သည့်တိုင်....

သူ့အားယောက်ျားလော....

မိန်းမလောဟူ၍....

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှသိရှိခြင်းမရှိချေ။

သူသည် ပလ္လေတစ်လက်နှင့်သိုင်းလောကကိုမွေနှောက်ခဲ့သူ
ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူ၏ပလ္လေသံစဉ်ကိုကြားလိုက်ရမည်ဆိုလျှင်
ထိုသူသည် နားမျက်စိ နှာခေါင်းများမှသွေးများလျှံကျကာ သေဆုံး
သွားရမည်သာဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မရဏခေါ်သံ၏အမှတ်သင်္ကေတဖြစ်သော ဇာ
ပဝါနက်ကိုတွေ့မြင်ရသူသည် ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံးလှည့်ပြန်သွားမှ
သာအသက်ချမ်းသာရာရနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သို့မဟုတ်ပါက ထိုသူသည် အသက်အန္တရာယ်မရှောင်ကြဉ်တော့ရ
လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများသည် ဇာပဝါနက်ကိုမြင်
သည်နှင့်ရှေ့ဆက်သွားဝံ့သူနည်းပါးလှပေသည်။

၁၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယခု ထုံမင်းသည် ဇာပဝါနက်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

သူ့အနေဖြင့် ရှေ့ဆက်သွားရမည်လော....

သို့မဟုတ် နောက်ပြန်လှည့်ရမည်လော....

“အင်း... ငါဟာ တစ်ချိန်က သိုင်းလောကမှာလျှမ်းလျှမ်း
တောက်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ဓားမင်းသားလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ မရဏ
ခေါ်သံဆိုတဲ့သိုင်းသမားကို ငါကရှောင်ဖယ်ထွက်ပြေးသွားရမှာလား၊
အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကကျူးဟိုကိုရှာဖို့ထွက်လာခဲ့တာပဲ၊ ရန်ရှောင်
တာအကောင်းဆုံးပါပဲလေ”

တစ်ယောက်တည်းကျိတ်၍ စဉ်းစားရင်း နောက်သို့ပြန်လှည့်
ရန်ခြေလှမ်းပြင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ခြေသုံးလှမ်းခန့်လျှောက်မိ
သောအခါ ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကိုစဉ်းစားမိကာခြေလှမ်းရပ်တန့်
လိုက်သည်။

ထုံမင်း၏ဘဝတွင် ဂုဏ်သိက္ခာမရှိခဲ့သည်မှာ အလွန်ကြာမြင့်
ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

တစ်ချိန်က... သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်
ကြားခဲ့သည့်ရွှေကျားရဲတိုက်မှာလည်း ယခုအခါ ပြာပုံဘဝသို့ရောက်
ရှိခဲ့ရလေပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် အသက်ရှင်နေသည့်တိုင် သေဆုံးနေ
သည်နှင့်မခြားချေ။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၇

ဂုဏ်ဆိုသောကျော်ကြားမှုကိုမမက်မောသည့်တိုင် ရွှေကျား
ရဲတိုက်သခင်လေးတစ်ယောက်က သေဆုံးရမည်ကိုကြောက်၍ ထွက်
ပြေးသွားသည်ဟူသောအဖြစ်မျိုးကိုတော့ သူ့အရောက်မခံနိုင်။

သူ ယင်းသို့တွေ့ဝေစဉ်းစားနေစဉ်....

မီးခိုးတန်းတစ်ခု ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်ကာ ဇာပဝါ
ချိတ်ဆွဲထားသည့်သစ်ပင်ကိုကျော်ဖြတ် ပြေးဝင်သွားသည်ကိုတွေ့
မြင်လိုက်ရ၏။

သူက ကြောင်အစီးအမ်းဖြင့် ထိုမီးခိုးတန်းအားကြည့်ရင်းမှ....

“အားပါ... ဒီလူရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာက ကောင်းလှချည်လား၊
ငါတောင် ယောက်ျားလားမိန်းမလားခွဲခြားမရအောင်ဖြစ်သွားတယ်”

သူ တအံ့တဩရေရွတ်လိုက်မိသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

ထိုလူနှင့်မရဏခေါ်သံတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံပါက မည်သူက
အသာစီးရမည်ကိုစိတ်ဝင်စားလာမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ ချာခနဲလှည့်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်....

အဝေးဆီမှမြင်းနှစ်ကောင် အရှိန်ပြင်းစွာပြေးလွှားလာပြီး သူ
အနီးရောက်သောအခါ ရုတ်တရက်ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းထောက်၍ ရပ်
တန့်သွားသည်ကိုတွေ့မြင်ရ၏။

၁၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မြေဝါမှုန့်များသည် ထုံမင်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးအား လွှမ်းခြုံသွား၏။

အကယ်၍ လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်ခန့်ကဆိုလျှင် သူသည် ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာရင်ဆိုင်မိမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင် စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျုံးဟိုမှလွဲ၍ မည်သူနှင့်မျှ ရန်စမပွားလိုချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန်ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“ဟေ့... ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ခက်ချေပြီ။

သူစိတ်လျှော့လိုက်ကာမှ မြင်းပေါ်မှလူက သူ့အား ခက်ထန်စွာဟန့်တားလာသည်။ ထုံမင်း ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ရ၏။

မြင်းပေါ်မှလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ပိန်ပိန်ပါးပါး အရပ်ရှည်ရှည်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မူ ပုပုဝဝဖြစ်သည်။

ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသောလူက ဓားပါးကဲ့သို့စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့်စိုက်ကြည့်ပြီး....

“ဟေ့... မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့လူတစ်ယောက် ဒီလမ်းကဖြတ်လာတာမတွေ့မိဘူးလား”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၉

ထုံမင်းခေါင်းခါယမ်း၏။

“မတွေ့မိပါဘူးဗျာ”

သူသည် မီးခိုးရောင်အင်္ကျီနှင့်လူ ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုပြေးလွှားသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်သော်လည်း မြင်းပေါ်မှလူများ၏ မျက်နှာထားဟန်မူရာမှာ လူကောင်းများမဖြစ်နိုင်ဟုခန့်မှန်းသိရှိသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့်လူက သူ၏အဖြေကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့်မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး....

“မင်းကဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။

ထုံမင်းကအေးစက်စက်အသံဖြင့်....

“ခရီးသည်တစ်ယောက်ပါ”

ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသောလူက သူ့အားစူးရှစွာစိုက်ကြည့်ပြီး....

“မင်းရဲ့ နာမည်ကိုမေးနေတာကွ”

“ခရီးသည်တစ်ယောက်ဆိုရင် ပြီးတာပဲဗျာ၊ နာမည်ပြောစရာလိုသေးလို့လား”

“အောင်မယ်... မင်းက ခေါင်းမာလှချည်လား၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်သူဆိုတာမသိဘူးလား”

“သိစရာမလိုပါဘူး”

၂၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“လိုကိုလိုတယ်ကွ”

ထုံမင်းကပန်းတစ်ချက်တွန့်၏။

“လိုတယ်ဆိုရင်လဲ ပြောပေါ့”

ဝိနိဝိနိပါးပါးနှင့်လူက မဲ့ပြုံးပြုံးသည်။

“ဝါစန်းတောင်က သရဲညီနောင်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ပဲ”

ထုံမင်းက ပြုံးသည်။

“သရဲညီနောင်တဲ့လား... ကျုပ်တော့ တစ်ခါမှမကြားဖူးဘူး”

ဝိနိဝိနိပါးပါးလူ၏မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားပြီး....

“ခြွမ်း....”

ရုတ်တရက် ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ....

“ဘာလဲ... မင်းကကျုပ်တို့ကိုအထင်သေးတဲ့သဘောလား”

“ခင်ဗျားတို့ကဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ”

ပုပုဝဝရှိသောလူ စိတ်မရှည်တော့ပါချေ။

သူသည် လက်ထဲမှ မြင်းနှင်တံဖြင့် ထုံမင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်

သို့ရိုက်ချလိုက်၏။

ထုံမင်းက အသာယိမ်း၍ရှောင်လိုက်ရာ....

“ဝိုး....”

လေထဲသို့သာရိုက်မိသွား၏။

“ဪ... မင်းကဘယ်ဆိုးလို့တုန်း”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၂၁

ဝိနိဝိနိပါးပါးလူက ထုံမင်းအားစေ့စေ့ကြည့်ပြီးနောက်....

“ဟေ့... မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောစမ်း”

ထုံမင်းက ခမောက်ကိုဖြည်းညင်းစွာဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျောပေါ်ချိတ်ထားသည့်ဓားကိုဆွဲထုတ်၏။

“ခြွမ်း....”

ဓားရိုးပေါ်တွင် ပုလဲခုနစ်လုံးစီဖြယ်ထား၏။

ထုံမင်းက ဓားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ဆွဲလှုပ်လိုက်၏။

ထိုအခါ....

“ခြွမ်း....”

ရုတ်တရက်....

ဓားနှစ်လက်အသွင်သို့ကူးပြောင်းသွားလေသည်။

ဝါးစန်းတောင်မှ သရဲညီနောင်တို့၏မျက်လုံးများ ပြုံးကျယ်

သွားလေတော့သည်။

“ဟင်... ခင်... ခင်ဗျားက ရွှေကျားရဲတိုက်က ဓားမင်းသား
လေးထုံမင်းပဲ”

ဟု ပြိုင်တူလွှတ်ခနဲရေရွတ်ကြ၏။

ထုံမင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ပုပုဝဝရှိသောလူကသွားပြီးကာ....

၂၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... အချင်းချင်းတွေ မှားတော့မလို့ဗျာ၊ စိတ်
မရှိပါနဲ့”

ဟုပြောပြီး ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသောလူတက်သို့လှည့်ပြီး....

“ကဲ.... ညီလေး သွားကြစို့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းကိုလှည့်ကာ မြေဝါလမ်းထဲသို့
ချိုးကွေ့ဝင်၍ မောင်းနှင်သွားကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

မရတပလွေသံရှင် (ပ) ❖ ၂၃

ထုံမင်းက ဓားကိုဓားအိမ်ထဲသို့ပြန်လည်ထိုးသွင်းပြီး ထိုနေရာ
မှထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းပြင်၏။

ယင်းအချိန်မှာပင်....

“အား....”

“အောင်မယ်လေးဗျ”

ဟူသောစူးရှသည့်အော်သံနှစ်ခုထွက်ပေါ်လာပြီး မြေပြင်ပေါ်
သို့ အရာဝတ္ထုနှစ်ခုပြုတ်ကျသံကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားရလေ
သည်။ သူလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ....

ဝါစန်းတောင်ပေါ်မှသရဲညီနောင်နှစ်ယောက်မှာ မြေပြင်ပေါ်
သို့ပြုတ်ကျသွားပြီး မြင်းများမှာ အထိန်းအကွပ်မဲ့စွာပြေးလွှားသွား
သည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။

လူရိပ်လူယောင်ဟူ၍လုံးဝ မတွေ့ရချေ။

သူသည် မြေပြင်ပေါ်လဲကျသွားသောသရဲညီနောင်တို့၏အ
ဖြစ်ကိုသိလိုသဖြင့် လျှောက်သွားကာငုံကြည့်မိသည်။ သူ၏မျက်လုံး
များ ပြူးကျယ်သွား၏။

သရဲညီနောင်တို့မှာ သေဆုံးသွားပြီမဟုတ်ပါလော။

ယခုမှ သရဲညီနောင်တို့၏အကျိပ်ပေါ်တွင် ရွှေခြင်္သေ့ရုပ်ပုံတစ်ခု
ရေးဆွဲထားသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

၂၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဤသို့ဆိုလျှင်... သရဲညီနောင်မှာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှသစ္စာခံများ ဖြစ်ရမည်ဟု နားလည်မိလေသည်။

သူ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။ သူလမ်းတွင် တွေ့ခဲ့ရသော ပြေးလွှားသွားသည့်လူများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိလေသည်။

ထိုလူများမှာခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများဖြစ်ကြောင်း ယခုမှ သတိပြုမိ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် မရဏပလ္လေသံဟုလျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသည့်သိုင်းသမားသည် အဘယ်ကြောင့် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများကိုလိုက်၍တိုက်ခိုက်နေရပါသနည်း။

သူစဉ်းစားတွေဝေနေစဉ် ရုတ်တရက် တောအုပ်ကြားမှရယ်မောသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေတော့၏။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၂၅

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

အလွန်ချိုသာသောရယ်မောသံက တောအုပ်အတွင်းမှထွက်ပေါ်လေသည်။ ထိုမင်းက အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ယင်းအချိန်မှာပင် အသံတစ်သံထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

“ခစ်... ခစ်... ခစ်... ရွှေကျားရဲတိုက်က ဓားမင်းသားလေးထိုမင်းက အတော့်ကိုသတ္တိနည်းတာပဲကိုး”

အသံမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံဖြစ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိပေသည်။ သူမ၏စကားကြောင့် ထိုမင်းမျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

“ဟေ့... မင်း ဘယ်သူလဲကွ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

အသံမှာ သူ၏ဝဲဘက်မှထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အမှတ်အသားကိုမတွေ့လို့ မေးနေတာလား”

ထိုမင်း အလွန်အမင်းအံ့အားသင့်သွားရလေတော့သည်။

“ဟင်.. ဒါ ဒါဆိုရင် မင်းက မရဏခေါ်သံလို့ သိုင်းလောကမှာနာမည်ကြီး....”

သူစကားမဆုံးမီ မိန်းကလေး၏အသံကထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

၂၆ ♦ ဝဏ္ဏအောင်

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဤတစ်ကြိမ် သူမ၏အသံမှာ ထုံမင်း၏ယာဘက်မှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထုံမင်းက မဲ့ပြီးပြီ၏။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားကကျုပ်ကိုသတ်မလို့လား”

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုမသတ်ပါဘူးရှင်”

“ဘယ်လို့... ခင်ဗျားနဲ့တွေ့တဲ့လူမှန်သမျှ သေဆုံးရတယ်လို့ သိုင်းလောကမှာကြားနေရတာပဲ။ အခု ကျုပ်ကိုတွေ့ပါလျက် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ မသတ်တာလဲ”

“ခစ်... ခစ်... ခစ် ဒါကတော့ ရှင်က သူများနဲ့မှမတူတာပဲရှင်၊ ဘာလဲ... ရှင် အသက်ရှင်မနေချင်တော့ဘူးလား”

“ကျုပ်ကတော့ သေရမှာကိုကြောက်တဲ့လူစားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားသတ်တာနဲ့ ကျုပ်ကသေရမှာတူလား”

မရဏခေါ်သံက ရယ်မောလေသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မကမသတ်ချင်လို့ပါရှင်၊ တကယ်လို့ ရှင့်ကိုသာ ကျွန်မကသတ်ချင်တယ်ဆိုရင် ရှင်သေတာကြာလှပါပြီ”

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်၏။

“ကျုပ်ကိုမသတ်ချင်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ♦ ၂၇

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်သိချင်လို့လား”

“သိချင်တယ်”

မရဏခေါ်သံက ရယ်မောသည်။

“ရှင် ဒီလောက်သိချင်တော့လဲ ကျွန်မက ပြောပြရမှာပေါ့ရှင်၊

ရှင့်ကို လူလောကမှာအသက်ရှင်နေတာကိုတွေ့ချင်လို့ပါပဲ”

ထုံမင်း ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကျုပ်နားမလည်ဘူး... ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုအသက်ရှင်စေချင်ရတာလဲ”

ပြောရင်း အသံလာရာဆီသို့ ခန့်မှန်းကြည့်လေတော့သည်။

သို့သော် အသံမှာ ဝဲဘက်မှလည်းကောင်း၊ ယာဘက်မှလည်းကောင်း ထွက်ပေါ်နေသောကြောင့် မည်သို့မျှခန့်မှန်း၍မရဘဲဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မရဏပလ္လေသံရှင်၏ရယ်မောသံကထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

“ခစ်... ခစ်... ခစ်... ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ အသက်ရှင်ချင်တယ်ဆိုတာ အသက်မသေစေချင်လို့ပဲပေါ့”

မရဏပလ္လေသံရှင်က ရယ်ရင်းမောရင်းဝေ့လည်ကြောင်ပတ်ပြော၏။

ထုံမင်း စိတ်မရှည်တော့ပါချေ။

“ဒီမှာ ခင်ဗျား စကားကိုဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်မနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကျုပ်ဟာ သေရမှာကိုမကြောက်ဘူး”

“သေရမှာမကြောက်ဘူးဆိုတာဟာ အသက်ရှင်နေရတာကို ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့သဘောလား၊ အသက်သေရမှာကိုကြောက်တယ်ဆိုတဲ့လူဟာ အသက်ရှင်သန်ခြင်းရဲ့စည်းစိမ်ကိုခံစားနေရဖို့ မဟုတ်လား၊ အခု ရှင်ကသေရမှာကိုမကြောက်ဘူးဆိုတော့ အသက်ရှင်နေပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာပျော်ရွှင်မှုမရှိဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေသလိုပဲ၊ ကျွန်မပြောတာမှန်ရဲ့လား”

ထုံမင်းမှာ သူမ၏စကားကြောင့် ရင်ထိတ်သွားမိလေတော့သည်။ အကြောင်းမူ....

ထိုစကားများသည် သူ ယခု ခံစားနေရသည့်ခံစားချက်များနှင့်တစ်ထပ်တည်းတူညီနေခြင်းကြောင့်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်....

သူသည် အလွန်အံ့သြသွားကာ ငေးငိုင်နေမိလေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင်မှာ အတန်ကြာအောင်တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ပြီးမှ စကားသံထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကျွန်မပြောတဲ့စကားနဲ့ ရှင်ရဲ့ခံစားချက်တွေဟာ တစ်ထပ်တည်းတူညီနေတာကြောင့် ရှင်အတော်အံ့သြနေမှာပဲနော်”

ထုံမင်း ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်။

သူမက စကားဆက်၏။

“မအံ့သြပါနဲ့ရှင် ကျွန်မလဲ ဒီလိုဘဝမျိုးကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်မလဲ တစ်ချိန်တုန်းက ရှင်လိုခံစားချက်မျိုး ခံစားခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားကိုဖြေရှင်းချင်တယ်၊ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုနဲ့ အသက်ရှင်သန်နေခဲ့ရတာပါ... ဒါကြောင့် ကျွန်မဘဝဟာ အင်မတန် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေရပါတယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် ထုံမင်း ခံပြင်းသလိုဖြစ်သွားသည်။

“ဘာလဲ... ကျုပ်ဟာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

မရဏပလ္လေသံရှင်က လေသံခပ်အေးအေးဖြင့်ပင်....

“ဟုတ်တယ်လေ... လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ရွှေကျားရဲတိုက်ရဲ့အရှင်သခင်တစ်ယောက်ကို ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ မြင်တွေ့နေရတာဟာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစရာလျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကြောင့် မဟုတ်ဘူးလို့ ရှင်ငြင်းဆိုဖို့ရဲ့လား”

ဤတစ်ကြိမ်ထုံမင်း၏မျက်ခုံးမွှေးတစ်စုံက နဖူးပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားရလေသည်။

“ကြေကွဲစရာလျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုဆိုပါလား”

သူ၏နှုတ်မှတီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိ၏။

၃၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုစဉ်....

မရဏပလ္လေသံရှင်ထံမှ စကားသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“ကဲ... ရှင် ဒီကအမြန်ဆုံးပြန်ထွက်သွားပါ။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ပလ္လေသံကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့်ပလ္လေသံဆန်းကစတင်ပေါ်ထွက်လာ၏။

ပလ္လေမှုတ်သံမှာသာယာငြိမ်ညောင်း၍ ချစ်သူနှစ်ဦးပျော်မြူးနေသည့်အသံမျိုးဖြစ်၏။

သူ၏ပလ္လေမှုတ်သံကိုကြားရသောအခါ ထုံမင်းရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိလေသည်။

အကြောင်းမှာ....

ယင်းပလ္လေမှုတ်သံ၏သံစဉ်မှာ

သူနှင့်ဝူးလျှံတို့ချစ်ကြည်နူးခဲ့စဉ်က မိမိကိုယ်တိုင် ဇနီးသည်ဝူးလျှံအားမှုတ်ပြခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်ပါလား။

သူက တွေဝေငေးဝိုင်း၍ နားထောင်နေစဉ်မှာပင် ပလ္လေသံစဉ်မှာ ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာသို့ကူးပြောင်းသွားလေသည်။

ထုံမင်း၏မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ၌ မျက်ရည်ကြည်များရစ်ဝံ့လာလေ၏။ သူသည် ပလ္လေသံထွက်ပေါ်လာရာသို့လျှောက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်မိလေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၃၁

ထိုစဉ်မှာပင်....

“ရှင် မပြန်နိုင်သေးဘူးလား”

“ကျုပ်... ကျုပ် မပြန်နိုင်သေးပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်ရဲ့လျှံ့ဂှက်ချက်ကိုသိနေတဲ့ခင်ဗျားကိုမြင်ချင်တယ်”

“ရှင်ရဲ့လျှံ့ဂှက်ချက်ဟုတ်လား... ဘာလျှံ့ဂှက်ချက်လဲရှင်”

“ကျုပ်... ကျုပ်ကကျုပ်ဇနီးဝူးလျှံ့ကို တစ်ချိန်တုန်းက ပလ္လေမှုတ်ပြခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီသံစဉ်ကို စောစောကခင်ဗျားကျုပ်ကိုမှုတ်ပြခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

မရဏခေါ်သံက အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်၏။

“ခစ်... ခစ်... ခစ်... ရှင်ဟာ အတော့်ကိုရူးသေးတာပဲကိုး၊ ကျွန်မက လူသတ်တော့မယ်ဆိုရင် ဒီလိုပျော်မြူးစရာသံစဉ်ကို အရင်တီးမှုတ်ပြီးမှလွှမ်းဆွေးစရာသံစဉ်ကိုမှုတ်တယ်လေ၊ အဲ... နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မရဲ့ပလ္လေသံစဉ်ဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လာပြီး လူတွေရဲ့ပိညာဉ်ကိုနှုတ်ယူလိုက်တော့တာပဲ၊ အခုလဲ ရှင် ဒီနေရာက အမြန်ထွက်သွား၊ ထွက်မသွားရင်တော့ သေရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထုံမင်းကမဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

၃၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကောင်းပါပြီ... ကျုပ်ကလဲ ကျုပ်တို့အကြောင်းကိုသိနေတဲ့ ခင်ဗျားကို သိပ်မြင်ဖူးချင်နေတာကြောင့် အသေခံပြီးကြည့်ရပါလိမ့် မယ်”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် မရဏပလ္လေသံရှင်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာရာ တောအုပ်ဆီသို့မှန်းဆကာပြေးဝင်သွားလေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် တောအုပ်ထဲသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ အဖြူရောင်လူရိပ်တစ်ခု အဝေးသို့ဝေးလွင့်ကွယ်ပျောက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၃၃

မီးခိုးရောင်အင်္ကျီနှင့်လူ

ထုံမင်းက အဖြူရောင်လူရိပ်နောက် ပြေးလိုက်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်စဉ်မှာပင် အဖြူရောင်လူရိပ်သည် တစ်စထက်တစ်စ လွင့်ပါး ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။ သူမျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။ သိုင်း လောကမှ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသော မရဏခေါ်သံမှာ အဘယ်ကြောင့် လူမြင်မခံရသောမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရ ပါသနည်း။

သူမက အဘယ်ကြောင့် မိမိတို့အကြောင်းကိုသိရှိနေသနည်း။ မည်သို့ဆိုစေ သူက မရဏခေါ်သံ၏ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့်အတွင်းအား မြင့်မားမှုကိုမူ ကျိတ်၍ ချီးကျူးနေမိလေသည်။

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ တောအုပ်ဆီမှလှမ်းထွက်လာခဲ့ သည်။ တောအုပ်ကိုဖြတ်ကျော်ပြီးသောအခါ မြင်ကွင်းသည်ကျယ်ပြန့် လာလေသည်။

၃၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရှေ့တည့်တည့်သုံးမိုင်ခန့်အကွာအဝေးတွင် မြို့လေးတစ်မြို့ရှိ နေသည်ကို ဝိုးတဝါးမြင်နေရလေသည်။

သူ အားတက်လာမိသည်။ မြို့ကလေးသို့ရောက်လျှင် ခေတ္တ ဝင်ရောက်နားခိုရင်း ထမင်းစားလိုက်မည်ဟုစဉ်းစားမိ၏။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့်ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင်....

“အောင်မယ်လေး... ကယ်ကြပါဦး”

ဟူသောအသံအား ကြားရလေသည်။ ထိုမင်းမှာ ယင်းအော် သံကြောင့် ခြေလှမ်းတုန်ခနဲရပ်တန့်သွားရလေသည်။ သူ အသံလာ ရာဆီသို့လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။ ဝါးသုံးရှိက်ခန့်အကွာတွင် လူတစ်စု ရုတ်ရုတ်သံသဖြစ်နေကြသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

သူက ထိုလူစုထဲသို့ခြေလှမ်းလှမ်းသွားမိ၏။ ရုတ်တရက် သူ၏ဦးနှောက်ထဲသို့ အတွေးတစ်ခုဝင်ရောက်လာလေသည်။

“အို... ငါ့ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ သူများတကာကိစ္စကို ဝင်မရှုပ်တာ ကောင်းပါတယ်လေ”

သူက ဤသို့တွေးပြီး လှမ်းနေသောခြေလှမ်းအား ရပ်တန့် လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်....

“ကယ်ကြပါဦးဗျာ... ကယ်တော်မူကြပါ”

ဟူသောအသံက စူးရှစွာထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၃၅

လူသားဆိုသည်မှာ လူလူချင်းစာနာထောက်ထားစိတ်ရှိရမည် မဟုတ်ပါလော။

သူ မနေနိုင်တော့ပါ။ ထိုလူစုထဲသို့ ပြေးလွှားသွားလေသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူသုံးယောက်က မီးခိုးရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူရွယ်တစ်ယောက်အား ဝိုင်းရံထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

လူသုံးယောက်၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ရွှေချည်ဖြင့် ခြင်္သေ့ ပုံတစ်ခုရေးဆွဲထားသည်ကိုတွေ့မြင်ရသဖြင့် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများ ဖြစ်ကြောင်းသိရှိလိုက်လေသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူရွယ်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ရံမျှသာရှိဦးမည်ဖြစ်၏။

သူ၏မျက်နှာမှာ အလွန်ချောမောနုဖတ်နေ၏။

သူသည် ထိုလူအားတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ဝါစန်းတောင်မှ သရဲညီနောင်တို့လိုက်လံရှာဖွေနေသောလူဟု သိရှိလိုက်လေသည်။

သူ မျက်မှောင်ကုပ်မိ၏။

ဤမီးခိုးရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသောလူရွယ်အား အဘယ် ကြောင့် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများက လိုက်လံရန်ရှာနေရပါသနည်း။

ထိုအချိန်မှာပင် မီးခိုးရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသောလူရွယ် က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဂါရဝပြုပြီး....

၃၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့လိုက်ပြီး ရန်မူနေတာလဲဗျာ”

သုံးယောက်ထဲမှခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူကမဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဟေ့... စကားမရှည်နဲ့ အသာတကြည်လိုက်ခဲ့စမ်း... သေသွားချင်သလား”

ဟုအော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလေသည်။

မီးခိုးရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသည့်လူရွယ်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ”

ဟုတောင်းပန်လေသည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသောလူက စကားမပြောတော့ပါ။ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထုံမင်း မနေနိုင်တော့ချေ။

ရှေ့သို့ပြေးလွှားသွားပြီး....

“ရပ်လိုက်”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်သည်။

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများက အသံလာရာသို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက ထုံမင်းအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားကဘယ်သူလဲ”

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၃၇

ဟုအေးစက်စက်အသံဖြင့်မေး၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ထုံမင်းအားတွေ့သည်နှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

ထုံမင်းက စာပေသမားအား တစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်ရင်း သူမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ သူသည် ဤလူရွယ်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသည်ဟုစိတ်ထဲ၌ထင်မိသည်။

သို့သော် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သူတွေ့မရချေ။

ထိုအချိန်တွင် လူသုံးယောက်သည် ဓားကိုယ်စီဖြင့်ထုံမင်းအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ထုံမင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအကဲခတ်ကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကိုစွဲထဲဝင်ရှုပ်မလို့လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။ ထုံမင်းမှာ ယခုအချိန်တွင် နောက်ဆုတ်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့်....

“ခင်ဗျားတို့ကရွှေခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေလား”

ဟုမေးလိုက်၏။

ခေါင်းဆောင်ကတစ်ချက်ရယ်သည်။

“ကျုပ်တို့အင်္ကျီမှာ ရွှေချည်နဲ့ထိုးထားတဲ့ခြင်္သေ့ရုပ်ပါနေတာကိုမတွေ့ဘူးလား”

ထုံမင်းက ဟန်မူရာကင်းမဲ့သောမျက်နှာဖြင့်....

၃၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ထားပါတော့လေ... ဒီလူမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ခင်ဗျားတို့က လိုက်ပြီးရန်ရှာနေရတာလဲ”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသောလူက သူ့အား စိုက်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်တို့ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ရုံ ကိစ္စကိုဝင်စွက်ဖက်တဲ့လူမှန်သမျှ သေဒဏ်ပေးလေ့ရှိတယ်ဗျ”

ထိုလူ၏ခြိမ်းခြောက်စကားကြောင့်....

ထုံမင်းကမဲ့ပြီးပြီသည်။

“ဟုတ်လား... နေပါဦး... ကျုပ်ကခင်ဗျားတို့ရဲ့ကိစ္စကိုဝင်ရှုပ် နေလို့လား”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက အားပါးတရပင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ခင်ဗျားရဲ့သတ္တိကိုတော့ကြိုက်သွား ပြီ ကဲ... သူရဲကောင်းကြီးရဲ့နာမည်ကိုပြောစမ်းပါဦး”

ထုံမင်းကပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။

သူက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ၏အမေးကိုအဖြေမပေးဘဲ မီးခိုး ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူရွယ်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“မိတ်ဆွေက သူတို့နဲ့ဘာဖြစ်တာလဲ”

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသည့်လူရွယ်က ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကျွန်တော်လဲ မပြောတတ်ပါဘူး... ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တာနဲ့ သူတို့ကအတင်းလိုက်ဖမ်းနေတာပါ”

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၃၉

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါဆိုရင် မိတ်ဆွေကသူတို့ကိုမသိဘူးပေါ့”

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူရွယ်က ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မသိပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားအချီအချပြောနေစဉ် ခြင်္သေ့ရဲတိုက် မှခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် စိတ်မရှည်နိုင်သလိုဖြစ်လာပုံရသည်။

ထို့ကြောင့်....

“ဟေ့... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ သူတို့ကိုရှင်းပစ်လိုက်ကြစမ်း”

ဟုအော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ခေါင်းဆောင်၏အမိန့်ကြောင့် ထိုလူသုံးယောက်သည် ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ထုံမင်းက လက်ကာ၍ဟန်တားလိုက်သည်။

“နေပါဦး”

“ခင်ဗျား ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကျုပ် လူမသတ်ချင်ဘူး... ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေတို့ ဒီနေရာက နေ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လှည့်သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

ထုံမင်း၏လေသံကအေးစက်လှ၏။ သို့သော် တင်းမာခက် ထန်နေသည်။ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့်လူကပြုံးသည်။

ထို့နောက် မထီတရီနှင့်....

၄၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ခင်ဗျားလေသံကတယ်ပြင်းတာကိုး၊ ကဲ...ကျုပ်ဓားကိုမြည်း
ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ပြောရင်း ဓားဖြင့် ထုံမင်း၏ရင်ဝသို့ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ထုံမင်းက ဓားကိုဆွဲထုတ်ခြင်းပင်မပြုဘဲ ခန္ဓာကိုယ်အားယိမ်း
၍တိမ်းရှောင်လိုက်သည်။

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများသည် သူ့အား မျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်
လိုက်ကြ၏။ မိမိတို့အနေဖြင့် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သည့်သိုင်းသမား
တစ်ယောက်နှင့်ရင်ဆိုင်နေရပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်
လိုက်ကြသည်။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင်မှဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

မဖြစ်မနေရင်ဆိုင်ရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးယောက်သည် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ
ဓားကိုယ်စီဖြင့် ထုံမင်းအားဝိုင်းတိုက်လိုက်ကြသည်။

“ခြမ်း... ခြမ်း... ခြမ်း”

တခြမ်းခြမ်းမြည်သံများထွက်ပေါ်လာပြီး ထိုလူသုံးယောက်
၏လက်ထဲမှဓားသုံးလက်မှာ အဝိုင်းဝိုင်းကျိုးသွားကြလေသည်။

မမျှော်လင့် မထင်မှတ်သည့်ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ထိုသူသုံးယောက်
တို့မှာ ဓားကျိုးများကိုကိုင်လျက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကြ
ကုန်လေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၄၁

သူတို့၏မျက်နှာများပေါ်တွင် အံ့သြကြောက်ရွံ့သည့်အရိပ်အ
ယောင်များပေါ်နေ သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင်....

“ဟွန်း... အတော်အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေပဲ၊ ထွက်သွားကြ
စမ်း”

စူးရှအက်ကွဲသောအသံတစ်သံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကိုကြားရလေသည်။ ထိုအသံကြောင့် ထုံမင်း၊ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ
ဝတ်ထားသည့်ရုဏ္ဏယ်နှင့် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများသည် အသံထွက်
ပေါ်လာရာသို့ ချာခနဲလှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြလေသည်။

အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်
က သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင်ရပ်လျက် စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့်
ရွှေကျားရဲတိုက်မှလူများအား လိုက်ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေ
သည်။ သူမ၏သွင်ပြင်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် သူမသည် သာမန်
လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်
ကြောင်း သိရှိလိုက်ရလေသည်။

သူမ၏အင်္ကျီပေါ်တွင် ရွှေခြည်ဖြင့်ထိုးထားသောခြင်္သေ့ရုပ်
တစ်ခုရှိနေသည်။ ထုံမင်းသည် သူမအား မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့်
သူမသည် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှ အဆင့်အမြင့်ဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်လေသည်။

၄၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုအချိန်မှာပင် ထိုလူသုံးယောက်က ယင်းအမျိုးသမီးအား ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုကာ ထိုနေရာမှ သုတ်တီးသုတ်ပျာပြေးလွှား ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့်လူရွယ်က ထုံမင်း၏ နောက်သို့ဝင်ပုန်းသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ထုံမင်းအားကြည့်ပြီး....

“မင်းက ဘယ်သူလဲ... ဘာကိစ္စနဲ့ကျုပ်တို့ကိစ္စထဲ ဝင်ရှုပ်ချင်ရတာလဲ”

ထုံမင်းက သူမအား အေးဆေးတည်ငြိမ်သောမျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ....

“ကျုပ်ကခရီးသည်တစ်ယောက်....”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင်... အမျိုးသမီးကြီးက လက်ကာပြ လိုက်ပြီး....

“နေပါဦး... မင်းနာမည်အရင်ပြောပါ”

ထုံမင်းသက်ပြင်းချလိုက်၏။ အခြေအနေအရ မပြော၍မဖြစ် တော့ကြောင်းနားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်....

“ထုံမင်းပါ”

ဟုပြန်ပြောလိုက်သည်။

မရုဏပလ္လေသံရင် (ပ) ❖ ၄၃

အမျိုးသမီးကြီး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ထုံမင်းအားတစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ထုံမင်းဟုတ်လား... ဒီနာမည်ကျုပ်ကြားဖူးသလိုပဲ”

သူမကအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ....

“ဟုတ်ပါပြီလေ... ရွှေကျားရဲတိုက်ကလား”

ထုံမင်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျုပ်နဲ့ ရွှေကျားရဲတိုက် ဘာမှမပတ်သက်

ပါဘူး၊ တခြားစီပါ”

“ဒါပေမဲ့ ရွှေကျားရဲတိုက်မှာဒီနာမည်မျိုးရှိသလားလို့”

“ရှိရင် နာမည်တူလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက သူ့အားအကဲခတ်ကြည့်၏။

“ကျုပ်ကို မင်းသိသလား”

ထုံမင်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိဘူး”

အမျိုးသမီးကြီးကမဲ့ပြီးပြီးသည်။

“မှတ်ထား... ကျုပ်က ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ရဲ့သခင်မလေးမိန်းလူပါ”

ထုံမင်းကလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး....

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

၄၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မိန်းလူကသူ့အားကြည့်ပြီး....

“ကဲ... မင်း အခုကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိန်းလူကပြုံးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ လုပ်မနေနဲ့... မင်း အသက်မသေချင်ရင်တော့
လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ထုံမင်းကအေးစက်စက်လေသံဖြင့်....

“ကျုပ်ကမလိုက်ဘူးဆိုရင်ကော”

ဟုပြောလေသည်။

မိန်းလူက သူ့အားစူးရှစွာစိုက်ကြည့်၏။

ပြီးနောက်....

“အေး... မလိုက်ဘူးဆိုရင်သေဖို့သာပြင်ပေါ့”

ပြောပြီးဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ခြစ်....”

မီးခိုးရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသောလူရွယ်သည် မိန်းလူက
ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်နှင့်....“အမယ်လေး... ဓားကြီးထုတ်လာပြီ... မလွယ်တော့ဘူး၊ လစ်
မှပဲ”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၄၅

ထိတ်လန့်တကြားဟန်မူရာနှင့်ပြောပြီး တစ်ချိုးတည်း ပြေး
ထွက်သွားလေတော့သည်။ ထုံမင်းသည် ထိုလူရွယ်၏သတ္တိကြောင်
ပုံနှင့်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပုံကိုကြည့်ပြီး မိမိဝင်ရောက်ကူညီမိသည်
မှာမှားပြီဟု နောင်တကြီးစွာရလိုက်လေသည်။

မိန်းလူက သူ့အားစိုက်ကြည့်ရင်း....

“ကဲ... မင်း ဓားပါလာတယ်မဟုတ်လား၊ ဆွဲထုတ်လိုက်စမ်း”

ပြောပြီးထုံမင်းအားတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ဓားရောင်များ
ဖွေးခနဲဝင်းလက်သွား၏။ ထုံမင်းက သူမ၏တိုက်ခိုက်လာသောဓား
ကွက်များကိုရှောင်တိမ်းပြီး ပြန်လည်တိုက်လိုက်လေသည်။

“ခြစ်....”

သံသံချင်းထိသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

မိန်းလူကမဲ့ပြီးပြီ၏။

“မင်းမဆိုးဘူး... နောက်တစ်ကွက်လာပြီဟေ့”

သူမသည် ပြောပြီး ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးကာ သူမ၏ဓားကို
ဝဲဘက်ထောင့်မှလွှဲ၍ခုတ်လိုက်လေသည်။ ထုံမင်းက သူမ၏ဓားကို
ပင့်ခံပေးလိုက်သည်။ သို့သော် မိန်းလူ၏ဓားက အယောင်ပြုမျှသာ
ဖြစ်လေသည်။သူ၏ဓားမှာ တစ်ဝက်ခန့်ရောက်သောအခါ တိုက်မည့်လမ်း
ကြောင်းပြောင်းသွားလေ၏။

ထုံမင်းမှာ ဓားမင်းသားဘွဲ့ရထားသည့် လျှမ်းလျှမ်းတောက်
ကျော်ကြားသည့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ
မိန်းလူ၏တိုက်ခိုက်မှုအား ချက်ချင်းပင် နောက်ဆုတ်၍ရှောင်တိမ်း
ရင်း ဓားကိုစက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

မိန်းလူရင်ထိတ်သွားသည်။

ထုံမင်း၏ဓားကစက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်ဝှေ့ယမ်းလာပြီး သူမ၏ဓား
ကိုရိုက်ထုတ်လိုက်နိုင်၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမ၏ရင်ဝသို့ထိုး
စိုက်လာသည်ကိုမြင်လိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလော။

မိန်းလူသည် မျက်လုံပြူးသွားပြီး ကမန်းကတမ်း နောက်သို့
တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်ကာရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ သူမ၏လှုပ်ရှားမှုက
လျှပ်စီးလက်သည်အလားလျင်မြန်လှသည်။

သို့သော် သူမ၏အင်္ကျီလက်စမှာ ထုံမင်း၏ဓားဖျားနှင့်ထိမိ၍
စုတ်ပြဲသွားလေ၏။

“ဟင်... မင်းမဆိုးဘူး”

မိန်းလူကပြောရင်း တိုက်ခိုက်မှုအားအရှိန်မြှင့်တင်လိုက်၏။
သူကလည်းပြန်လည်တိုက်လိုက်သည်။ သူတို့၏တိုက်ပွဲက တစ်စ
ထက်တစ်စပြင်းထန်လာတော့သည်။

၀၀၀၀

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှသခင်မလေး

တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်သည်။

သံသံချင်း ထိသံများထွက်ပေါ်လာ၏။

ထို့ပြင် လေထဲ၌ ထိုဓားများတိုးဝှေ့သံများကလည်း ကြောက်
ခမန်းလီလီထွက်ပေါ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လက်ရည်ချင်း
ညီနေကြသဖြင့် ဟာကွက်ရှိသောလူသည် ရှုံးနိမ့်ရမည်သာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလစ်
မပေးဘဲပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်နေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံးဝဂရုမပြုနိုင်ဘဲ
သံသံမဲတိုက်ခိုက်နေကြတော့ ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့အနီးသို့ လူတစ်ယောက်ချဉ်းကပ်လာ
လေသည်။ ထိုလူသည် သူတို့အနီးသို့ရောက်သည်နှင့်....

“ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား”

ဟုကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။

၄၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မိန်းလူသည် ထိုအသံကိုကြားသည်နှင့် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

ထုံမင်းလည်း နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် အသံလာရာပြိုင်လူလှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

ထိုလူကား... ရသေ့ကြီးတစ်ပါးဖြစ်သည်။

ထုံမင်း ယခုမှစိတ်သက်သာရာရသွားလေ၏။

မိန်းလူကမူ ဒေါသကြီးစွာဖြင့်...

“ရသေ့ကြီး ဘာလာရှုပ်တာလဲ”

ဟုအော်ငေါက်လိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးက ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“အို... ဒကာမကြီးက အတော်ဒေါသကြီးတာပဲကိုး၊ အမှန်တော့ ကျုပ် ဒီနေရာကို အမှတ်မထင်ရောက်လာရာက ဒကာမလေးတို့တိုက်ခိုက်နေတာကိုတွေ့ပြီး ဘုရားတလိုက်မိတာပါ”

ပြောရင်း ထုံမင်းအားမျက်ရိပ်ပြလိုက်လေသည်။

ထုံမင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။ နောက်မှ မိမိအား ရသေ့ကြီးက ဤနေရာမှရှောင်တိမ်းပြေးလွှားရန်မျက်ရိပ်ပြနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းသဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ သူသည် တစ်ချက်ပြီးပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

“ဟေ့... ဒီလိုပြေးလို့လွတ်မလား”

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၄၉

မိန်းလူက ထုံမင်းထွက်သွားသည်ကိုဟန့်ငေးရန် လှည့်လိုက်စဉ် ရသေ့ကြီးကရှေ့မှတားလိုက်သည်။

“အို... ဒကာမလေးကလဲ သူများကိစ္စကို ဝင်မတားကောင်းပါဘူးကွယ်”

ဟုပြောသည်။

မိန်းလူပိုပြီးဒေါသထွက်လာသည်။

“ရသေ့ကြီးကဘာကိစ္စနဲ့ဝင်ရှုပ်တာလဲ၊ ရသေ့ကြီးမို့ ကျွန်မက သည်းခံနေတာနော်”

ရသေ့ကြီးကပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်က တမင်ဝင်ရှုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းမဲ့တိုက်ခိုက်နေတာတွေ့လို့ဝင်တားရတာပါ”

မိန်းလူကခြေထောက်တစ်ချက်ဆောင့်ပြီး...

“ရသေ့ကြီး... ခုချက်ချင်း လမ်းဖယ်ပေးပါ၊ နို့မို့ဆိုရင် ကျွန်မဒေါသကိုထိန်းနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ရသေ့ကြီးကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း နောက်သို့ မသိမသာလှည့်ကြည့်၏။

ထုံမင်း၏အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

ရသေ့ကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ဒါဆိုလဲ ကျုပ်သွားပါတော့မယ်ဒကာမရေ”

၅၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဟုပြောပြီး ထိုနေရာမှ အေးဆေးစွာထွက်ခွာသွားလေသည်။
မိန်းလူကနာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ကာ ပြေးလိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်
သေးသည်။

သို့သော်... မလိုက်ဖြစ်တော့ပါ။

သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသာ ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ သူမက ထိုမင်း၏အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်
တွေ့ရတော့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

သူမသည် ရသေ့ကြီးအား ဒေါသကြီးစွာဖြင့်လှည့်ကြည့်လိုက်
၏။ ရသေ့ကြီးမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်
သွားနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

သူမက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ရသေ့ကြီး...”

ဟုအော်ခေါ်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် ခြေတစ်ချက် ဆောင့်ပြီးလေထဲခုန်လိုက်
ရာ ရသေ့ကြီး၏သွားလမ်းရှေ့၌ ပိတ်ဆို့ရပ်တန့်လျက်သားဖြစ်သွား
လေသည်။

ရသေ့ကြီးသည် သူမ ရောက်ရှိလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်...

ရုတ်တရက် ထိုနေရာမှအရှိန်ပြင်းစွာပြေးလွှားထွက်ခွာသွား
လေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၅၁

အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်လှသဖြင့် ရသေ့ကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်အား
မီးခိုးတန်းတစ်ခုသာမြင်တွေ့ရပြီး တစ်ခဏအတွင်း မြင်ကွင်းမှကွယ်
ပျောက်သွားလေသည်။

မိန်းလူသည် ရသေ့ကြီး၏လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ကာ ထိတ်လန့်
သွားမိလေ၏။

“အာ... ကောင်းလိုက်တဲ့ကိုယ်ဖော့ပညာပါလား”

သူမ၏နှုတ်မှ လွတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်း
မှာပင် ရသေ့ကြီးနှင့်ထုံမင်းတို့ မည်သို့ပတ်သက်ဆက်စပ်နေသနည်း
ဟု စဉ်းစားလာမိလေသည်။ သူမသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား
နေပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားလေတော့
သည်။

၀၀၀၀

၅၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်းသည် မိန်းလူတို့ထံမှထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီးနောက်....
 အတန်ကြာအောင် ဆက်လက်ပြေးလွှားလာခဲ့သည်။
 ထမင်းတစ်အိုးကျက်ခန့်ကြာသောအခါ မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့
 ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။
 မြို့ကလေးမှာသေးငယ်သော်လည်း စည်ကားလှပေသည်။
 ထုံမင်းသည် ဤမြို့ကလေးအားငယ်စဉ်ကတည်းကပင်ကျွမ်း
 ကျင်စွာသွားလာခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။
 အကြောင်းမှာ....
 သူ၏ဖခင်က သူ့အား ဤမြို့ကလေးဆီသို့ မကြာခဏခေါ်
 လာလေ့ရှိခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။
 မြို့ကလေး၏မင်းလမ်းမပေါ်တွင် ဖုံကျားထမင်းဆိုင်ဟု ဆိုင်း
 ဘုတ်ချိတ်ထားသည်။
 ဆိုင်းဘုတ်ကိုချိတ်ဆွဲထားသည်မှာ နှစ်ကာလကြာရှည်ပြီဖြစ်
 သောကြောင့် ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်၏။
 ထုံမင်းသည် ဆိုင်ထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်၏။
 ဆိုင်ထဲရောက်သည်နှင့်....
 ဆံပင်များ တစ်ခေါင်းလုံးဖြူဖွေးနေသည့်ဆိုင်ရှင်အဘွားအို
 က သူ့အားဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။
 “ဟာ... သခင်လေးပါလား”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၅၃

ဆိုင်ရှင်အဘွားအိုသည် အလွန်ပင် ဝမ်းသာအားရဟန်ဖြင့်
 ထုံမင်းအားနှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 သူမ၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ....
 ကွဲကွာနေသောဆွေမျိုးရင်းချာတစ်ယောက်နှင့် မမျှော်လင့်
 ဘဲ ပြန်လည်ဆုံတွေ့လိုက်ရသလိုရှိနေလေသည်။
 ထုံမင်းကအသာအယာပြုံး၍....
 “မေမေကြီး နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”
 အဘွားအိုကခေါင်းညိတ်ပြသည်။
 “အေးကွယ်... နေကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့သခင်လေးက အိမ်
 ပြန်မှာလား... ခရီးဆက်မှာလား”
 “ခရီးဆက်မှာပါမေမေကြီး”
 “မေမေကြီး ဘာများကူညီရမလဲကွယ်”
 သူခေါင်းခါယမ်းသည်။
 “မလိုပါဘူး... ထမင်းစားရင်း မေမေကြီးနဲ့လဲ တွေ့ချင်တာ
 ကြောင့် ဝင်လာခဲ့တာပါ”
 ဆိုင်ရှင်အဘွားအိုက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်လေ
 သည်။
 “အေးကွယ်... မင်းနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
 ရွှေကျားရဲတိုက်ကြီးပျက်စီးသွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းက....”

၅၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဆိုင်ရှင်အတွားအိုသည် ထုံမင်း မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပြောလက်စ၊ စကားကို ရပ်တန့်ပြီး စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်လေသည်။

“ကဲ... ကဲ... သခင်လေးလဲဗိုက်ဆာလှရောပေါ့၊ ထိုင်... ထိုင် မေမေကြီး စားစရာသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်ပင် ဆိုင်ရှင်အတွားအိုသည် ဆိုင်နောက်ဘက်သို့ဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

မရုဏပလ္လေသံရှင် (၁) ❖ ၅၅

ထုံမင်း၏ခန္ဓာကိုယ်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ချိမ့်ချိန်၌ ရုတ်တရက် အနက်ရောင်မျက်နှာဖုံးတပ်ဆင်ထားသည့်လူတစ်ယောက်ဆိုင်ထဲသို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူသည် ထုံမင်းထံသို့လျှောက်လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်တန့်လိုက်၏။

ထုံမင်းဝုန်းခနဲထရပ်ပြီး....

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။

ထိုလူကစကားမပြောပါ။

ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုံမင်းထံပစ်ပေးပြီး ချာခနဲလှည့်ကာထွက်ပြေးသွားလေသည်။ ထုံမင်းက သူပစ်ပေးလာသည့်ပစ္စည်းကိုဖမ်းယူကာထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

ထို့နောက်... မျက်နှာဖုံးတပ်ဆင်ထားသည့်လူနောက်သို့ပြေးလိုက်သွားလေသည်။ သို့သော်....

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူမှာပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ထုံမင်းသည် စားပွဲရှိရာသို့ပြန်လည်လျှောက်လာပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူပစ်ပေးခဲ့သောပစ္စည်းအား လက်ဝါးပေါ်တွင်ဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။

ကြေးပြားတစ်ပြားဖြစ်သည်။

၅၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုကြေးပြားပေါ်တွင်....

ခြင်္သေ့တစ်ကောင်မာန်ဖီနေသော ဦးခေါင်းပုံပါရှိသည်။

ဤကြေးပြားမှာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့် သိလိုက်၏။

သူ့ရင်ထဲ၌ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။

အကြောင်းမှာ....

သူ ဤနေရာသို့ရောက်ရှိနေသည်ကို အဘယ်ကြောင့် ခြင်္သေ့ ရဲတိုက်မှလူများက မြန်ဆန်စွာခြေရာခံမိသွားပါသနည်း။

သူသည် ကြေးပြားလေးကိုကြည့်၍ငေးဝိုင်းနေစဉ်....

ဆိုင်ရှင်အဘွားအိုက ထမင်းဟင်းများကို စားပွဲပေါ်သို့လာ ရောက်ချပေးလေသည်။

သူမကစကားပြောရန်ပါးစပ်ပြင်လိုက်စဉ်....

ရုတ်တရက် ထုံမင်း၏လက်ဝါးပေါ်မှကြေးပြားလေးကိုမြင် တွေ့သွားလေသည်။

သူမသည် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

“ဟင်... ဒါ... ဒါ ဘယ်ကရတာလဲသခင်လေး”

အဘွားအိုကထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့်မေးမြန်းလိုက်၏။

ထုံမင်းက အဘွားအိုအားမော့ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ခုနက လူတစ်ယောက်လာပေးသွားတာပါ”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၅၇

ဟုပြောလေသည်။

အဘွားအို သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၏။

“ဒီပစ္စည်းဟာ ပေါ့ပေါ့သေးသေးမဟုတ်ဘူး၊ ခြင်္သေ့ရဲတိုက် ကသေဒဏ်ခတ်တဲ့ကြေးပြားပဲကွယ့်”

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဗျာ... ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး”

အဘွားအိုကရှင်းပြလိုက်၏။

“ဒီကြေးပြားဟာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ရဲ့ သေဒဏ်ပေးတဲ့ကြေးပြား လို့ခေါ်တယ်ကွယ့်၊ ဒီကြေးပြားရထားတဲ့သူဟာ သေရမယ့်ရက်ကို စောင့်နေဆိုတဲ့သဘောပေါ့ကွယ်”

ထုံမင်းတွေဝေသွားလေသည်။

အဘွားအိုကစကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ သခင်လေးက သူတို့နဲ့ဘယ်လိုရန်စများရှိခဲ့လို့လဲ”

ထုံမင်းက လမ်းတွင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောအဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေသည်။ အဘွားအိုက သူ၏စကားကို ဆုံး အောင်နားထောင်၏။

ထုံမင်း၏စကားဆုံးသောအခါ အဘွားအိုသည် သက်ပြင်းတစ် ချက်ချလိုက်လေ၏။

ပြီးမှ....

၅၈ ♦ ဝဏ္ဏအောင်

“သူတို့ဟာ အခုချိန်မှာ အတော်ကိုသြဇာထက်နေတာကွယ့်...
သူတို့ကိုအာခံတဲ့လူမှန်ရင် သေရတာပဲ”

ထုံမင်းဘာမျှပြန်မပြောပါ။

အဘွားအိုကစကားဆက်သည်။

“သူတို့ဆီက ဒီလိုသေဒဏ်ပေးတဲ့ကြေးပြားကိုရပြီးပြီဆိုရင်
ဒီလူဟာ ဘယ်လိုပဲရှောင်ပုန်းနေပါစေ၊ လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က
မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီးသတ်ပစ်လေ့ရှိတယ်ကွယ့်”

ဤတွင် ထုံမင်းသည်...

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကိုခရီးဆက်ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုပြောလိုက်၏။ ပြောပြီးထုံမင်းသည် ထိုနေရာမှထွက်သွား
ရန်ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေသည်။

အဘွားအိုက ကပျာကယာဟန့်တားလိုက်၏။

“ခဏနေပါဦးသခင်လေး”

ထုံမင်းလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မေမေကြီးဘာပြောချင်လို့လဲ”

အဘွားအိုကပတ်ဝန်းကျင်သို့ကြည့်ပြီး...

“သခင်လေး... အခုထွက်သွားရင် အချိန်တွေ သိပ်နောက်ကျ
နေပါပြီ၊ သူတို့က သခင်လေးထွက်သွားတာနဲ့ လိုက်သတ်ကြမှာသေ
ချာပါတယ်”

ဟုဏပလွေသံရှင် (ပ) ♦ ၅၉

“ဒီတော့လဲ ရင်ဆိုင်ရုံပေါ့ဗျာ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ... သေဒဏ်ပေးတဲ့ကြေးပြားကိုရထား
တဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှသူတို့ရဲ့စက်ကွင်းကမလွတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီနေရာက ကျွန်တော်အမြန်ဆုံးထွက်သွားမှ
ဖြစ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တော်ကြာ ကျွန်တော်အတွက်နဲ့မေမေကြီးတို့ပါ ဒုက္ခရောက်
မှာစိုးရိမ်လို့ပါ”

အဘွားအိုကလက်ကာပြလိုက်သည်။

“အို... ဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွယ်၊ သခင်ကြီးရဲ့ကျေးဇူးတွေ မေမေ
ကြီးတို့ပေါ်မှာအများကြီးရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သခင်လေးကိုစောင့်
ရှောက်ရမဲ့တာဝန် မေမေကြီးမှာရှိနေပါတယ်”

ထုံမင်းသည် အဘွားအိုအားကြည့်ကာတစ်စုံတစ်ခုပြောရန်
ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် သူမကဆက်ပြော၏။

“ကဲ... သခင်လေး... စားစရာရှိတာအမြန်စားပါ၊ ပြီးမှ
မေမေကြီးအကြံပေးမယ်”

ဟုပြောပြီးထုံမင်းဟင်းများထည့်ပေး၏။

ထုံမင်းလည်း မထူးတော့ပြီမို့ စားပြီးမှ စီးစင်ကြည့်ကတော့
မည်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

၆၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထို့နောက် ကုလားထိုင်ပေါ်ပြန်ထိုင်ကာ အားပါးတရစားလေသည်။ အဘွားအိုက ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်ကာ အခြေအနေကိုအကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဆိုင်အပြင်ဘက်မနီးမဝေးတွင် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများ နှစ်ယောက်တစ်တွဲရှိနေကြပြီး ဖုံကျားထမင်းဆိုင်သို့ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

သူမက ဆိုင်ထဲသို့ကဗျာကယာပြန်ဝင်သည်။

“သခင်လေး... အပြင်မှာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေအတော်များများ မေမေကြီးတို့ထမင်းဆိုင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်”

“ဒီတော့....”

အဘွားအိုကအနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး....

“ကဲ... မေမေကြီးနောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

ပြောပြီး ဆိုင်နောက်ဘက်လျှောက်သွားသည်။

ထိုမင်းလည်း သူမနောက်မှလိုက်သွားရတော့သည်။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၆၁

အဘွားအိုသည် အိပ်ခန်းတစ်ခုသို့လှမ်းဝင်သည်။

ထိုမင်းကလည်း အဘွားအိုနောက်မှလိုက်ဝင်သွား၏။

အခန်းထဲရောက်သည်နှင့်....

အဘွားအိုက အခန်းတံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အဘွားအိုကအခန်းထဲရှိခုတင်အားရွှေ့သည်။

ယင်းနောက် နံရံဆီမှခလုတ်တစ်ခုကိုလက်ဖြင့်နှိပ်လိုက်ရာ ခုတင်ထားသောနေရာတွင် အပေါက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အဘွားအိုသည် ထိုမင်းအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်၏။

“ကဲ... သခင်လေး ဒီအပေါက်ကအမြန်ဆုံးသာဆင်းသွားပါတော့”

ထိုမင်းသည် အဘွားအိုအား တည်ကြည်လေးနက်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အသာအယာခေါင်းခါလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် မဆင်းနိုင်ပါဘူး”

အဘွားအိုအံ့သြသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုမင်းက....

၆၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျွန်တော် ဒီဆိုင်ထဲမှာရှိနေတယ်ဆိုတာကို ခြင်္သေ့ရဲတိုက်က လူတွေအကုန်လုံးသိနေကြတယ်၊ နောက်ပြီး မေမေကြီးအပြင်ထွက် ပြီးအကဲခတ်တာကိုလဲ သူတို့ကသိနေကြမှာပဲ”

သူကစကားဆက်သည်။

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အချိန်ကြာကြာ ဆိုင်ထဲကထွက်မလာဘူးဆိုရင် သူတို့ကဝင်လာပြီး မေမေကြီးကိုမေးမြန်းကြမှာပဲ၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ကိုမတွေ့ရင် မေမေကြီးကိုဒုက္ခပေးကြမှာပေါ့”

အဘွားအိုကပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါတွေကို မေမေကြီးကြိုသိပါတယ်ကွယ်... ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်တုန်းကမေမေကြီး အဆိပ်သင့်ပြီး ရန်သူတွေလက်ထဲကျရောက်လုဆဲဆဲမှာသခင်ကြီးကကယ်ထားလို့ ဒီအချိန်ထိမေမေကြီးအသက်ရှင်နေတာပါ၊ ဒါကြောင့် သခင်ကြီးရဲ့သားအတွက် မေမေကြီး အသက်စွန့်ချင်စွန့်ရပါစေ၊ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရှိတုန်းဆပ်ပါရစေကွယ်”

ထိုမင်း ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ဒီလိုကျေးဇူးဆပ်တာမျိုးကို လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်...”

သူ၏စကားက တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်ရပ်သွားရလေသည်။

အကြောင်းမှာ ထမင်းဆိုင်အပြင်ဘက်ဆီမှ လူတစ်ယောက်၏စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကိုကြားလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မရုဏပလွေသံရှင် (ပ) ❖ ၆၃

“ဟေ့... ဒီထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

အဘွားအို၏မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

ထိုမင်းအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဂါရဝပြုလိုက်ပြီး....

“သခင်လေးရယ်... မေမေကြီးကိုသနားတယ်ဆိုရင် အမြန်ဆုံး ဒီမြေအောက်ခန်းကိုဆင်းသွားပါ၊ တော့၊ တော်ကြာ မေမေကြီးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်”

အဘွားအိုကတောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောလေသည်။

ထိုမင်းခေါင်းယမ်းသည်။

“ကျွန်တော်ကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှဒုက္ခရောက်တာ မလိုချင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ပြဿနာ ကျွန်တော့်ဘာသာရှင်းပါရစေ”

ထိုမင်းသည် ပြောပြီး ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ အခန်းတွင်းမှထွက်ခွာရန်ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင်....

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး... သခင်လေး”

အဘွားအို၏အေးစက်စက်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုမင်းလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ၏မျက်လုံးများဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားရလေတော့၏။

အကြောင်းမှာ....

အဘွားအိုသည် ကိုယ့်လည်ကိုင်းကိုယ် ဓားမြှောင်တစ်လက်ဖြင့်ထောက်ထားသည်ကိုတွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

၆၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ကပျာကယာဟန့်တားလိုက်၏။

“နေး... နေပါဦး”

“စကားမများနဲ့... သခင်လေး မဆင်းဘူးဆိုရင် မေမေကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေလိုက်မယ်”

အဘွားအို၏အသံမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးဖြစ်ဟန်ဖြင့် အေးစက်မာကျောနေ၏။ ထုံမင်း မတတ်သာတော့ပါချေ။

အဘွားအိုအားလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး...

“မေမေကြီးရဲ့ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် တစ်နေ့ဆပ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်းဂါရဝပြုခဲ့ပါတယ်”

ပြောပြီး ကျောက်လှေကားထစ်အတိုင်းဆင်းရန်ဟန်ပြင်လိုက် ၏။ ထိုစဉ် အဘွားအိုက ကပျာကယာလှမ်းပြော၏။

“ဒီကနေ တည့်တည့်ထွက်သွား... လမ်းခွဲသုံးခုတွေ့လိမ့်မယ်၊ ယာဘက်ကလမ်းခွဲကိုဆက်ထွက်သွားမှအသက်ရှင်ခွင့်ရှိမယ်၊ ကဲ... သွားပေတော့”

သူသည် အဘွားအိုပြောသောစကားများကို မှတ်သားထား လိုက်ပြီး လှေကားထစ်အတိုင်းဆင်းသွားလေတော့၏။ သူ လှေကား ထစ်အောက်ဆုံးသို့ရောက်ရှိသည်နှင့် ကျောက်တံခါးကြီးမှာ ပြန်ပိတ် သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၆၅

ထုံမင်း မြေအောက်သို့ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် အဘွားအိုက နံရံမှခလုတ်ကိုတစ်ချက်ပြန်နှိပ်လိုက်ရာ ကျောက်တံခါးကြီးသည် ပြန် လည်ပိတ်သွားလေ၏။

အဘွားအိုသည် ခုတင်ကို နဂိုနေရာတွင်ပြန်လည်ချထားစဉ် တံခါးထုသံတုန်းတုန်းထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

တံခါးထုသံနှင့်တစ်ဆက်တည်းမှာပင်... အေးစက်မာကျော သောအသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့... အထဲကတံခါးဖွင့်စမ်း၊ ထုံမင်းဆိုတဲ့ကောင်... သတ္တိ နည်းလှချည်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ အထဲဝင်ပုန်းနေရတာလဲကွ”

အပြင်ဘက်မှအော်ဟစ်ရင်း တံခါးကိုတုန်းတုန်းထုရိုက်နေ လေသည်။ အဘွားအိုက ဓားမြှောင်ကိုခါးကြားထဲပြန်လည်ထိုးထည့် လိုက်ပြီး...

“ဘယ်... ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကျွန်... ကျွန်မ တံခါးဖွင့်ပေးပါ မယ်”

အဘွားအိုသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့် တံခါးကို ကပျာ ကယာဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူမ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် လူငါးယောက်ကိုဘွားခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

၆၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုလူငါးယောက်သည် တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့်....

အဘွားအိုအားတွန်းဖယ်ကာ အခန်းထဲသို့ ကသောမျောပါး
ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ထိုလူများ တိုးတိုက်လိုက်သောအရှိန်ကြောင့် အဘွားအိုမှာ
ပြတင်းပေါက်အနီးသို့လွင့်စဉ်လဲကျသွားလေသည်။

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများက အခန်းတွင်းလှည့်ပတ်ရှာဖွေလိုက်
ကြသည်။

သူတို့သည် ထုံမင်းအားမမြင်တွေ့ရသောအခါဒေါသခြောင်း
ခြောင်းထွက်ကာ မျက်နှာကြီးများနီရဲလာကြတော့၏။

သူတို့၏စူးရှသောမျက်လုံးအစုံက ပြတင်းပေါက်အနီး၌လဲကျ
နေသောအဘွားအိုထံသို့စူးရှကျရောက်လာကြ၏။

သူတို့ထဲမှ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းလှသောလူက အဘွားအိုအား
စိုက်ကြည့်ရင်း....

“ထုံမင်းဘယ်မှာလဲ”

ဟုငေါက်ငမ်းမေးမြန်းလိုက်၏။ အဘွားအိုသည် လဲကျနေရာ
မှထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သောဟန်မူရာဖြင့် ကပျာကယာလူးလဲထသည်။

“ဘယ်... ဘယ်ကထုံမင်းလဲ၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ မသိပါဘူးရှင်”

ထိုလူများထဲမှခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသောလူက အဘွားအို
အားစိုက်ကြည့်ရင်း....

မရုဏပလ္လေသံရှင် (၁) ❖ ၆၇

“အဘွားကြီး... ဘာညာနေတာလဲ၊ ပြောစမ်း... ရွှေကျား
ရဲတိုက်ကထုံမင်းဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

အဘွားအိုက သူ့အားဖြူဖပ်ဖြူရော်မျက်နှာဖြင့် ထိတ်လန့်စွာ
ကြည့်ရင်း....

“ကျွန်... ကျွန်မ မသိပါဘူးရှင်”

ဟုငြင်းဆိုလိုက်၏။

သူတို့ထဲမှမျက်လုံးပြူးပြူးနှင့်လူက ရှေ့သို့တိုးလာပြီး....

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသောသူအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ
ဂါရဝပြုလေသည်။

“အဘွားကြီးညာနေတာပါ ဌာနစိတ်မှူး... သူကိုယ်တိုင် ဆိုင်
အပြင်ကိုထွက်လာပြီး အခြေအနေကိုအကဲခတ်ကြည့်တာ ကျွန်တော်
တွေ့လိုက်ပါတယ်”

ထိုလူ၏စကားကြောင့် ဌာနစိတ်မှူးဆိုသောလူ၏မျက်လုံး
များနီရဲလာလေသည်။

သူသည် အဘွားအိုကိုစိုက်ကြည့်ကာ....

“ကဲ... ခင်ဗျားဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။

အဘွားအိုကခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မဟုတ်ရဲ့....”

၆၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အဘွားအို၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ဌာနစိတ်မှူးဆိုသူက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာ၏။

ထို့နောက် အဘွားအို၏ပါးပြင်အားလွှဲရိုက်ချလိုက်၏။

“ဖြန်း....”

ရုတ်တရက် အဘွားအို၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဘေးသို့ယိမ်းယိုင် သွားလေသည်။

ယင်းတဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင်....

အဘွားအိုကလျှပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားလိုက်လေ၏။

သူမသည် ခါးမှဓားမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်ကာ ဌာနစိတ်မှူး၏ ရင်ဝသို့ထိုးစိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဌာနစိတ်မှူးမှာ အဘွားအိုအနေဖြင့် သိုင်းပညာတတ်လိမ့် မည်ဟုထင်မှတ်မထားသဖြင့် ပေါ့ပေါ့ဆဆနေလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် အဘွားအိုကရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်လာသည့်အခါ သူသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်သွား ပြီး ဓားချက်ကိုမရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ချေ။

“အား....”

သူသည် စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လဲကျသွား သည်။ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကျန်လူလေးယောက် မှာလည်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြ၏။

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၆၉

ယင်းတဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် အဘွားအိုက ရုတ်တရက် နောက်ကျွမ်းပစ်ကာ ပြတင်းပေါက်မှခုန်ထွက်ပြေးလွှားသွားလေ တော့သည်။

ထိုအခါမှ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများသည် ပြန်လည်သတိဝင်လာ ကာ အဘွားအိုနောက်သို့ပြေးလိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။ သို့သော် အဘွားအိုမှာ စီးခိုးတန်းပမာလျင်မြန်စွာပြေးထွက်သွားပြီး သူတို့၏ မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

၀၀၀၀

၇၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အဘွားအို ပြေးထွက်ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းကြောင့် မျက်လုံး
ပြူးပြူးနှင့်လူသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့်တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

“တောက်....”

ကျန်လူများက ဌာနစိတ်မှူးဆိုသောသူအား ဝိုင်း၍ ပွေ့ချီကာ
စစ်ဆေးကြည့်၏။ ဌာနစိတ်မှူး၏ပါးစပ်မှသွေးများ တပွက်ပွက်ကျ
လာလေသည်။

သူသည် ဝေဒနာကြားမှအားတင်းလိုက်ပြီး....

“သူ... သူက... မယ်... မယ်... ယကွ”

သူသည် စကားကိုဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ချောင်းတဟွတ်
ဟွတ်ဆိုးကာ ဇက်ကျိုးကျသွားလေတော့၏။ ကျန်လူလေးယောက်
မှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမည်းမှောင်ကုန်ကြလေသည်။

မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့်လူကအံ့ကြိတ်ကသ....

“ဒီအဘွားကြီးက လက်သည်းဝှက်ထားတဲ့ကြောင်စုန်းမကြီးပဲ
ကွ၊ သူဟာလွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်တုန်းက သိုင်းလောကမှာလျှမ်း
လျှမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ မယ်ယကွဆိုတဲ့အမျိုးသမီးသိုင်းသ
မားကြီးပဲ”

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထုံမင်းဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ဒီဆိုင်ရဲ့တစ်
နေရာရာမှာ ပုန်းအောင်းနေမှာသေချာတယ်”

တစ်ယောက်ကပြောလိုက်ရာ

မရဏပလ္လသံရှင် (ပ) ❖ ၇၁

အခြားတစ်ယောက်ကထောက်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်ကွ”

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဒီဆိုင်ကိုမီးတင်ရှိကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်”

သူတို့သည် ယင်းသို့ပြောဆိုကြပြီးနောက် ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်
ကာ ထမင်းဆိုင်တစ်ခုလုံးကိုမီးတင်ရှိပစ်လိုက်ကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

၇၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေလေသည်။

ထုံမင်းသည် မြေအောက်ခန်းဥမင်တွင်းဝယ် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် တစ်နာရီခန့် အချိန်ကြာအောင်လျှောက်လာခဲ့သော်လည်း အဘွားအို ပြောသောလမ်းသုံးခွကိုမမြင်တွေ့ရသေးချေ။

ထို့ကြောင့် သူမျက်မှောင်ကုပ်မိသည်။

“ဟင်... အခုထိ မေမေကြီးပြောလိုက်တဲ့လမ်းသုံးခုဆိုတာကို မမြင်ရသေးပါလား၊ မေမေကြီးက ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ငါ့ကိုညာပြောလိုက်တာများလား”

သူ ချက်ချင်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အို... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မေမေကြီးဟာ ငါ့ဖေဖေနဲ့အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ ငါ့အတွက် အသက် နဲ့ရင်းပြီးကူညီခဲ့တာပဲ။ အမှန်ဆိုရင် ငါ သူ့အပေါ် သံသယမဝင်သင့် ဘူး”

“အမှန်တော့ သူဟာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ရဲ့ဩဇာအာဏာကြီးထွား နေချိန်မှာတောင် ကြောက်ရွံ့စိတ်မရှိဘဲငါ့အပေါ်ကူညီခဲ့တာပဲ။ ငါ သူ့ကို ဒီလိုပစ်မထားခဲ့သင့်ဘူး”

သူက ယင်းသို့စဉ်းစားမိလိုက်သည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ လာ လမ်းအတိုင်းပြန်လှည့်လာခဲ့လေသည်။

မကြာမီ....

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၇၃

သူသည် ကျောက်လှေကားထစ်နှင့်တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာ ၏။ ထိုအခါ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးပူအိုက်လာပြီး အသက်ရှူကျပ်သည့် ဝေဒနာကိုခံစားလာရလေသည်။

သူ့ရင်ထဲ၌ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

သူသည် အဘွားအိုအတွက် စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် လှေကားထစ် အတိုင်းပြေးတက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် လက်ဖြင့် ထွက်ပေါက်ကိုလိုက်လံစမ်းသပ်ရှာဖွေ လေသည်။

ရုတ်တရက် သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် အလင်းရောင်တန်းတစ်ခု တိုး ဝင်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ယင်းအလင်းတန်းတိုးဝင်ရာ ကိုလက်ဖြင့်တွန်းလိုက်လေသည်။ သို့သော် ကျောက်ပြားမှာ တုတ် တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

သူသည် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ အတွင်းအားကိုစုစည်းပြီး လက်ဖြင့် တအားဆောင့်တွန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှ....

ဦးခေါင်းပေါ်ရှိကျောက်ပြားမှာ ရွေ့လျားသွားတော့သည်။

အလင်းရောင်တန်းက သူ၏မျက်လုံးအစုံသို့ တိုးဝင်လာသဖြင့် မျက်လုံးများကျိန်းစပ်သွားရလေသည်။

၇၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူသည် မျက်လုံးများကိုခေတ္တမှိတ်ပြီးမှ အပေါ်သို့တက်ရန် ခေါင်းပြူးကြည့်လေသည်။

ထိုအခါ သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားရလေ သည်။ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကား ကြည့်ရက်စရာပင်မရှိတော့ပါချေ။

ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး မီးလောင်ကျွမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။

လမ်းမပေါ်မှလူများမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ဝိုင်းအုံကြည့်ရှု နေကြလေ၏။

ထုံမင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကာကြည့် လိုက်သည်။

အခြားစားသောက်ဆိုင်များမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ရောင်းချနေ ကြသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

ဤထမင်းဆိုင်သာလျှင် ပြာပုံဘဝဖြစ်နေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ဆိုင်ရှင်အဘွားအိုတစ်ယောက်ကော မည်သည့်နေရာ ရောက် ရှိသွားပါသနည်း။

ဤထမင်းဆိုင်အား ဖျက်ဆီးသွားသူများသည် မည်သူများ ဖြစ်ကြပါသနည်း။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသောလူများသည်ဝဲယာ နှစ်ဖက်ရှိသွားကြပြီး...

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၇၅

မြင်းငါးကောင်ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက် ရလေသည်။

ထိုမြင်းများပေါ်တွင် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများ ပါရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ထမင်းဆိုင်အား မီးရှို့ဖျက်ဆီးသူများမှာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများဖြစ်ကြောင်း ထုံမင်း နားလည်သဘောပေါက် သွားလေသည်။

ထုံမင်းသည် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ရှေ့သို့လှမ်းတက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ၏ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်က ရုတ်တရက် လာရောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် သူထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အင်္ကျီများစုတ်ပြတ်နေသော လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူကဘာမျှမပြောဘဲ သူ့အား ကျောက်လှေကားထစ်များ အတိုင်းပြန်လည်ဆွဲခေါ်ကာ ဆင်းသွားလေသည်။

ထုံမင်းမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ထိုလူဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါသွားလေသည်။

လှေကားထစ်အောက်ဆုံးသို့ရောက်သည့်အခါမှ ထုံမင်းက မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး...

“ခင်ဗျားကဘာသဘောလဲဗျ”

၇၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဟုမကျေမနပ်သံဖြင့်မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက သူ၏လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်းမှ....

“ကျုပ်က လေလွင့်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ပါ... ကျုပ်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့”

ထိုလူသည် ပြောပြီး ခွေးရိုက်တုတ်ကို ချိုင်းကြားထဲညှပ်ကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ထုံမင်း၏စိတ်ထဲ၌ သံသယဖြစ်မိသည်။

သို့သော် သူသည် အခြေအနေသိနိုင်ရန် နောက်မှလိုက်သွားလေသည်။

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားသည် ခေါင်းပင်တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့သာလျှောက်သွားလေ၏။

အတန်ကြာအောင်သွားမိသောအခါ လမ်းသုံးခွနေရာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ လေလွင့်ဂိုဏ်းသားက ယာအစွန်မှလမ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

ထုံမင်းလည်း သူ၏နောက်မှထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလေသည်။

မကြာမီ အရှေ့ဘက်ဆီမှ အလင်းရောင်တန်းများတိုးဝင်နေသည့် လူတစ်ယောက်တွားသွားဝင်နိုင်သည့်အပေါက်တစ်ခုကိုဖြင့်တွေ့ရလေတော့၏။

မရုဏပလွေသံရှင် (ပ) ❖ ၇၉

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားက သူ့အားကြည့်ပြီး....

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... မင်းက ခြင်္သေ့ဂိုဏ်းကလူတွေ မီးလောင်ပြင်ပတ်ပတ်လည်မှာ အပြည့်ရှိနေတာကိုသိလျက်နဲ့ သွားပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ထုံမင်း ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ခြင်္သေ့ဂိုဏ်းသားတွေ အများကြီးမဟုတ်ပါဘူး... ငါးယောက်ပဲရှိပါတယ်”

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားက ခြေထောက်တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်ကလာ ငါးယောက်ကမှာလဲကွ.... ပတ်ပတ်လည်မှာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေ အများကြီးကင်းပုန်းချထားတယ်ကွ”

သူက ထုံမင်းအားကြည့်၍စကားဆက်သည်။

“ထမင်းဆိုင် ဘာဖြစ်လို့ မီးလောင်ပြင်ဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

ထုံမင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုရှာမတွေ့လို့ ဆိုင်ကိုမီးရှို့လိုက်ကြတာမဟုတ်လား”

သူ့ကိုရှာမတွေ့လျှင် ဒေါသပုန်ထပြီး ဆိုင်ကိုရန်ရှာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ထုံမင်းသိရှိထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

၈၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီးကခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်ကွ”

ထုံမင်းသည် ဆိုင်ရှင်အဘွားအိုအားသတိရလာ၏။

ချက်ချင်းပင် မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြစ်သွားကာ....

“သူ... သူကောဟင်”

ပျာပျာသလဲမေးလိုက်မိလေသည်။

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီးက....

“ဘာလဲ.... ဆိုင်ရှင်ကိုမေးတာလား”

ထုံမင်းခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီးကသက်ပြင်းချ၏။

“အင်း... မယ်ယကွကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သူက ခြင်္သေ့
ရဲတိုက်ကလူတစ်ယောက်ကိုစားနဲ့ထိုးသတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်
လေ”

သူ၏စကားကိုကြားရမှ ထုံမင်း စိတ်သက်သာရာရသွားလေ
သည်။ သို့သော် ပို၍သေချာအောင်....

“ဒီအကြောင်းကို ဦးဘယ်လိုသိတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

အမှန်တွင်....

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၈၁

သူသည် လေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီးအပေါ်၌သံသယရှိနေသော
ကြောင့် ဤသို့မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီးကပြုံး၏။

“ကျုပ်တို့ကလက်ဖြန့်ပြီး ထမင်းစားနေရတဲ့လူတန်းစားဆို
တော့ ဒီလိုမှမစပ်စုရင် နေမကောင်းချင်ဘူးလေ”

သူ၏စကားကြောင့် ထုံမင်းပြုံးမိသည်။

“နေပါဦး... ဦးလေးက ဒီမြေအောက်ခန်းကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
ရောက်လာတာလဲ”

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွား
လေသည်။

“အမှန်တော့ မယ်ယကွက မင်း သူ့ဆိုင်ထဲကိုမရောက်လာခင်
ကတည်းက မင်း သတင်းတွေကိုကြားပြီးသားပါ၊ သူက မင်းအတွက်
ထမင်းဟင်းပြင်ဆင်ဖို့ဝင်လာတဲ့အချိန်ကတည်းက ကျုပ်ကို ဟောဒီ
မြေအောက်ခန်းဆီရောက်အောင်သွားပြီး မင်းကိုကယ်ပါဆိုပြီး မြေပုံ
စာရွက်ပေးခဲ့တာ”

ယခုမှပင်....

မယ်ယကွ၏ကျေးဇူးသိတတ်ပြီး စေ့စပ်သေချာမှုကို ထုံမင်း
ကောင်းစွာနားလည်သဘောပေါက်လိုက်ရလေသည်။

သူကသက်ပြင်းချသည်။

၈၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“အင်း... မေမေကြီးက အတော်ကိုစေ့စပ်သေချာတာပဲနော်၊
ဒါနဲ့ ဦးလေးကိုကျွန်တော်တစ်ခုတောင်းပန်ရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကျွန်တော် စောစောက ဦးလေးအပေါ်သံသယစိတ်ဖြစ်မိခဲ့
တယ်၊ အဲဒီအတွက်တောင်းပန်ပါရစေ”

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီးကရယ်မောသည်။

“ဒါကတော့ အခြေအနေအရမင်းကအစစအရာရာသတိထား
နေရတော့ မင်းမှာအပြစ်မရှိပါဘူးကွာ”

ထုံမင်းသည် လေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီး၏သဘောထားကြီး မှု
ကြောင့် အလွန်လေးစားသွားသည်။ သူကပြုံးပြီး....

“အခုလို သဘောထားကြီးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ဦးရယ်... ဒါနဲ့ ဦးလေးကကျွန်တော့်ကိုသိနေလို့လား”

ဟုမေး၏။ လေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီးကပြုံးပြီး....

“သိတာပေါ့ကွာ မင်းအဖေကိုသိမှတော့မင်းကိုလဲသိရတော့
မှာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့်....

ဤလေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီးသည် မိမိ၏ဖခင်ကြီးနှင့်ရင်းနှီးသူ
ဖြစ်ကြောင်း ထုံမင်း နားလည်သိရှိသွားလေသည်။

သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၈၃

ယခုကဲ့သို့ သူနှင့်ခြင်သောရဲတိုက်မှလူများ ရန်ငြိုးရန်စဖြစ်လာရ
ခြင်းမှာ မီးခိုးရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသောလူငယ်ကြောင့်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်....

မီးခိုးရောင်ဝတ်လူငယ်ကိုကြိုက်၍အပြစ်တင်မိလေသည်။

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီးက.... သူ့အားတည်ကြည်လေးနက်
သောမျက်လုံးအစုံဖြင့်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း အခုဆိုရင် ခြင်သောရဲတိုက်နဲ့ ရန်ငြိုးရန်စဖြစ်လာခဲ့ပြီ၊ မင်း
ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ထုံမင်းသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတော့ပါဘူးဗျာ”

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားက သူ့အားတစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ...

“ကျုပ် မင်းကိုအကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်”

ထုံမင်းခေါင်းညိတ်သည်။

“ပြောပါဦး... ဦးလေး”

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီးက လက်နှစ်ချောင်းထောင်လိုက်၏။

ပြီးနောက်....

“မင်း ရွေးစရာလမ်းနှစ်ခုပဲရှိတယ်၊ တစ်လမ်းက ခုချိန်ကစပြီး
မင်းနာမည်ပြောင်းပြီးဇာတ်မြှုပ်လိုက်ပါ”

၈၄ ♦ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်းခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ... နောက်ထပ် နည်းလမ်းတစ်ခု
ကိုကျေးဇူးပြုပြီးပြောပါဦး”

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီးက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲကွ”

ထုံမင်းသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်မှာ ရှင်းရမယ့်ကိစ္စတွေရှိနေသေးလို့ပါ”

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီးက....

“ဒါဆို မင်းက ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ... ခြင်္သေ့
ရဲတိုက်ကိုထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ပေါ့”

ထုံမင်းကအနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းခါယမ်းလေသည်။

“ကျွန်တော်သိုင်းလောကကိုစိတ်ကုန်နေပါပြီဗျာ၊ သိုင်းပညာ
လဲထပ်ပြီးမကြိုးစားချင်တော့ပါဘူး”

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မင်းဟာ အသက်ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတာပဲ... အခြေခံလဲ
ကောင်းတယ်၊ စဉ်းစားပါဦး”

ထုံမင်းကလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဂါရဝပြုသည်။

“ဦးရဲ့ စေတနာကိုလေးစားပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ
အရေးတကြီးကိစ္စတွေရှိနေသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

မရဏပလ္လသံရှင် (ပ) ♦ ၈၅

ထုံမင်းသည် ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့်
ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းရင်းမှ
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း... ဒီသူငယ်က ခုချိန်ထိခေါင်းမာနေတုန်းပါလားနော်”
တစ်ယောက်တည်းညည်းညံ့လိုက်လေ၏။

၀၀၀၀

ရန်ငြီးရန်စ

ညဉ့်....

အဝေးဆီမှအုန်းမောင်းခေါက်သံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်
ကိုကြားရလေသည်။

ထုံမင်းသည် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်နှင့် ရန်မီးပွားခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့်
ခရီးဆက်ရန် မသင့်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ရွှေကျားရဲတိုက်သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။

တစ်ချိန်က သိုင်းလောက၌လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့
ပြီး နေညမပြတ် ဧည့်သည်မစံရှိနေခဲ့သည့်ရွှေကျားရဲတိုက်မှာ ယခုအ
ခါ ပြာဝံ့ဘဝသို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။

မြင်းလည်းသုံးစီး ပြိုင်တူဝင်ရောက်နိုင်သည့်ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး
မှာလည်း....

ယခုအခါ... နွယ်ပင်များ၊ သစ်ပင်များ၊ မြက်ပင်ရှည်များဖြင့်
ပိတ်ဖုံးနေပြီဖြစ်သည်။

မြက်ပင်ရှည်များဖုံးလွှမ်းထားသောကြောင့်....

ညဉ့်နက်သန်း ခေါင်အချိန်၌ ရွှေကျားရဲတိုက်၏မြင်ကွင်းမှာ
ပို၍ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းနေပေတော့၏။

ယခင်က... သိုင်းလောက၌လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့
သည့်ရွှေကျားရဲတိုက်အား ယခုအခါ လူအားလုံးကမေ့ပစ်လိုက်ကြပြီ
ဖြစ်လေသည်။

ထုံမင်းသည် ခြံဝင်းအဝ၌ရပ်နေသည်။

သူ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရှည်များပြည့်နှက်နေလေသည်။

သူသည် ပိတ်ဖုံးနေသောမြက်ပင်ရှည်များကိုဖြတ်ကျော်လာ
ရင်း ရင်ထဲ၌ ဂူးလျှံအားလွှမ်းဆွတ်သတိရလာမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အုတ်ဂူရှိရာသို့လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

ဤနေရာတွင်... မကြာခဏ သရဲတစ္ဆေများကိုယ်ယောင်ပြ
တတ်သည်ဟုပြောကြ၏။

မြင်သောလူများကလည်းမြင်ကြသည်။

သို့သော် သူ မယုံပါ။

လောကပေါ်၌ သရဲတစ္ဆေမရှိဟုသာ သူတစ်ထစ်ချယုံကြည်
ထားသည်။ သူသည် ခြေသံမကြားအောင်လျှောက်လာခဲ့၏။

ဂူးလျှံ၏အုတ်ဂူနှင့်မနီးမဝေးသို့ရောက်သောအခါ ရုတ်တရက်
ခြေလှမ်းများရပ်တန့်သွားလေသည်။

၈၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အကြောင်းမှာ....

ဂူရှေ့၌ လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော။

ထုံမင်းရင်ထိတ်သွားမိလေသည်။

ထိုလူမှာ သရဲတစ္ဆေပင်လော။

မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်လော။

သူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

ဤသို့သော ညဉ့်နက်သန်းကောင်အချိန်တွင် မည်သို့သောလူ
က ဤနေရာသို့ရောက်ရှိလာရပါသနည်း။

သူသည် စဉ်းစားရင်း...

ခြေထောက်ကိုဖော့နင်းကာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ဂူရှေ့မှလူသည် သူရောက်ရှိလာသည်ကိုလုံးဝရိပ်မိခြင်းမရှိချေ။

အုတ်ဂူရှေ့တွင် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

ထုံမင်းက တိတ်တဆိတ်ရှေ့သို့ချဉ်းကပ်သွားပြီး သစ်ပင်တစ်
ပင်နှင့်ကွယ်ကာကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုလူထံမှတီးတိုးရေရွတ်သံများကို မပီမသကြားနေရသည်။

ယင်းနောက်... ထိုလူသည် နူးထောက်ထိုင်ကာ မြေပေါ်တွင်
ရွှေစက္ကူ၊ ငွေစက္ကူများကိုမီးရှို့လေ၏။

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၈၉

မီးရောင်ထင်ဟပ်မှုကြောင့်... ထုံမင်းသည် ထိုလူမှာ မည်သူ
မည်ဝါဖြစ်ကြောင်းသိရှိလိုက်ရလေသည်။

ထုံမင်းသည် ထိုလူကိုတွေ့မြင်သိရှိလိုက်ရသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံးရှိသွေးများ ဆူပွက်လာပြီး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာလေ
တော့သည်။

သူသည် ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးကာ ပို၍သေချာအောင် ထပ်
ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါမှ... အုတ်ဂူရှေ့မှလူသည် သူ့နောက်တွင် တစ်စုံတစ်
ယောက်ရောက်ရှိနေပြီဟုသိရှိကာ ချာခနဲလှည့်၍ကြည့်လေသည်။

ဤတွင် သူ၏မျက်လုံးများဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ သူ့အားစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသောထုံမင်းကို
တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ ယခုအခါ သူနှင့်ထုံမင်းတို့သည်
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ မလှုပ်မယှက်ရပ်လျက်
ရှိနေကြ၏။

အတန်ကြာတော့မှ ထုံမင်းကတုန်ယင်သောလေသံဖြင့်...

“မင်း... မင်း... ကျုံးဟို၊ ကျုပ်မင်းကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ လိုက်
ရှာခဲ့တာ ခုနစ်နှစ်တောင်ကျော်ခဲ့ပြီ၊ တွေ့မဲ့တွေ့တော့ မင်းက ဒီမှာ
လာပြီးအလွမ်းသယ်နေတာကိုးကွ”

ကျုံးဟိုဆိုသူက....

၉၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“အစ်ကိုကြီး....”

အက်ကွဲခြောက်သွေ့သောလေသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

ထုံမင်းက နီရဲသောမျက်လုံးအစုံဖြင့်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“မင်း...မင်း...ငါ့ကိုအစ်ကိုကြီးလို့မခေါ်နဲ့၊ မင်းဟာ လူမဟုတ်ဘူးကွ... တိရိစ္ဆာန်ကောင်၊ တိရိစ္ဆာန်ကောင်ပဲ”

သူ၏အသံမှာတုန်ယင်နေပြီး အသားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ကျုံးဟိုသက်ပြင်းတစ်ချက်ချမိ၏။

စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေဟန်လည်းရှိ၏။

“အင်း... အစ်ကိုကြီးဟာ ခုချိန်ထိ ကျုပ်အပေါ်ရန်ပြီးကြီးနေသေးတာပဲကိုး”

ထုံမင်းကမဲ့ပြီးပြီး၍ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ ဟုတ်တယ်၊ မင်းလိုကောင်မျိုးအပေါ် ကျုပ်ရဲ့ရန်ပြီးကဘယ်တော့မှပြေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သိရဲ့လား”

ကျုံးဟိုကခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးရယ်... ကျုပ်ရှင်းပြပါရစေဦး၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့မဆင်ခြင်မှုကြောင့် အပြစ်မရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုဆုံးရှုံးခဲ့ရပါပြီ၊ ဒါကို အစ်ကိုကြီးသိရဲ့လား”

ထုံမင်းကအားပါးတရရယ်မော၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟား”

မရုဏပလွေသံရှင် (ပ) ❖ ၉၁

သူ၏ရယ်မောသံမှာ နာကြည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း စသည့်အရိပ်အယောင်များပေါ်လွင်နေလေသည်။ သူသည် အတန်ကြာအောင်ရယ်မောပြီးမှ ကျုံးဟိုအားစိုက်ကြည့်ကာ....

“ဒီမှာကျုံးဟို... မင်း မျက်နှာပြောင်တိုက်လှချည်လားကွ... မင်းဟာသစ္စာဖောက်... သူများရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိုဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ လူယုတ်မာ”

ထုံမင်းကဒေါသကြီးစွာအော်ဟစ်လိုက်၏။

ကျုံးဟိုမျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းစသည့်ဝေဒနာများပေါ်လွင်လာလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီးစကားကသိပ်လွန်နေပြီဗျာ၊ မကျေနပ်ရင် ကျုပ်ကိုသတ်လိုက်ပါ... ဒီလိုတော့ မတရားမစွပ်စွဲပါနဲ့”

ထုံမင်းကမဲ့ပြီးပြီးသည်။

“ငါကမတရားစွပ်စွဲနေတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းကြောင့် ငါ့အိမ်ထောင်ရေးဖရိပ်ရဖြစ်ခဲ့ရသလို ရွှေကျားရဲတိုက်တစ်ခုလုံးလဲ ပြိုကွဲပျက်စီးခဲ့ရပြီ၊ ငါလဲ လူတောမတိုးရဲအောင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ငါကမင်းကိုအကြွေးဆပ်ချင်လို့လိုက်ရှာနေတာ ခုနစ်နှစ်တောင်ကျော်ပြီကွ”

သူ၏အသံက တင်းမာအေးစက်နေသည်။

ကျုံးဟိုသက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။

၉၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“အင်း... အစ်ကိုကြီးက ခုချိန်အထိ ကျုပ်ကိုအထင်လွဲနေတုန်းပဲကိုး”

“မင်းဘက်ကမှန်တယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ရင်မဆိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးသွားရတာလဲ”

ကျုံးဟိုကခေါင်းတွင်တွင်ခါရင်း....

“အစ်ကိုကြီးကို ဘယ်လိုပဲရှင်းပြရှင်းပြ အစ်ကိုကြီးက လက်မှမခံတာဘဲ”

“ကျုံးဟို... ကျုံးဟို၊ ကျုပ်ကတော့ မင်းကိုညီအစ်ကိုရင်းလို ယုံကြည်အားကိုးခဲ့တယ်၊ ယုံကြည်လို့လဲ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို တောင် မင်းလက်ထဲအပ်နှံထားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကငဲ့ရဲ့ ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့တယ်၊ တိရစ္ဆာန်ထက်တောင် မိုက်မဲခဲ့တယ်၊ တောက်....”

ထုံမင်း၏စကားကြောင့် ကျုံးဟိုခံပြင်းသွားပုံရသည်။

“တော်ဗျာ... ခင်ဗျားမဟုတ်တာတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့”
မခံမရပ်နိုင်ဟန်ဖြင့် ပြန်လည်အော်ငေါက်လိုက်၏။

ထုံမင်းကမဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“မဟုတ်တာတွေ ဟုတ်လား... ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်မှာ ငါ့မိန်းမရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာတွေ့ခဲ့တာဟာ မင်းတို့ ဖောက်ပြန်တာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

မရုဏပလွေသံရှင် (ပ) ❖ ၉၃

ကျုံးဟိုက ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး... လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လို့ လိုက်သွားတာပါလို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ”

ထုံမင်းက သူ့အားစိုက်ကြည့်၏။

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဆို မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့လူကဘယ်သူလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျုံးဟိုကနှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ပြီး....

“ကျုပ် သူ့ကိုမျက်ခြည်ပြတ်သွားလို့ အခုလိုဒုက္ခရောက်ကုန်ရတာပေါ့၊ ကျုပ်ကိုန်တွယ်ပြောရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားထင်တာ....”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ထုံမင်းကကြားဖြတ်၍အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“တော်ကွာ မင်းဘာပြောပြော ငါမကြားချင်တော့ဘူး၊ ကနေ့ညအစို့တော့ မင်းနဲ့ငါ လောကကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်းပဲကျန်ခဲ့မှ ဒီကိစ္စကအေးသွားမှာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင်....

ထုံမင်းသည် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်လေတော့၏။

“ခြွမ်း...”

ထုံမင်းသည် သူ၏လက်စွဲတော်ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ကျုံးဟို နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။

၉၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့မယှဉ်ချင်ဘူး၊ ယှဉ်စရာအကြောင်းလဲမရှိဘူး၊ ကျုပ်မှာ အစ်မကြီးရူးလို့ကိုဒုက္ခပေးသွားတဲ့တရားခံကိုဖော်ထုတ်ဖို့ တာဝန်တွေအများကြီးကျန်နေသေးတယ်”

ထုံမင်းကနာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး....

“တိတ်စမ်း... မင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ပလိပလာ ဟန်လုပ်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်လိုက်စမ်းပါကွ”

ထုံမင်းသည် ပြောရင်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝိုး....”

“ဝှစ်...”

ကျုံးဟိုက လှစ်ခနဲရှောင်တိမ်းလိုက်သဖြင့် ထုံမင်း၏ဓားသည် လေကိုသာ ခုတ်မိသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားမှားမယ်နော် ခင်ဗျားအဖေတည်ထောင်ခဲ့တဲ့ရဲတိုက် ကြီးကိုပြန်လည်တည်ဆောက်ရမယ်၊ ဒါ ခင်ဗျားမှာတာဝန်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီတာဝန်တွေကို မဖြစ်မနေထမ်းဆောင်ဖို့လိုတယ်၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားသမီးထုံယင်းစု....”

သွစကားမဆုံးသေးမီမှာပင်....

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း... ထုံယင်းစုဟာ မင်းနဲ့ရတဲ့ ကလေးဆိုတာ ငါသိထားတယ်ကွ”

ထုံမင်းက အော်ငေါက်ရင်း ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၉၅

ကျုံးဟိုက ကမန်းကတမ်း နောက်သို့ခုန်ထုတ်ကာရှောင်တိမ်း လိုက်၏။ သို့သော် အနည်းငယ်နောက်ကျသွားသဖြင့် ဝဲဘက်ရင်အုံ့ခွဲ ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက်ရရှိသွားလေသည်။

ကျုံးဟို အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“အ... အစ်... ကြီးခင်ဗျားလွန်လာပြီနော်”

ထုံမင်းကမဲ့ပြီးပြီးသည်။

“မင်း ယောက်ျားပီသတယ်ဆိုရင်ဓားဆွဲထုတ်လိုက်စမ်း”

ထုံမင်းပြောရင်း ရှေ့သို့တိုးကာတိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

ကျုံးဟို မတတ်သာတော့ပါ။

“ခြမ်း....”

သူကလည်း မလွဲမရှောင်သာဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ရလေတော့ သည်။

၀၀၀၀

၉၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

တိုက်ပွဲမှာ တစ်စထက်တစ်စပြင်းထန်လာလေသည်။

“ခြမ်း... ခြမ်း... ခြမ်း”

သံသျှင်းထိသောအသံများနှင့် ဓားကိုဝေယမ်းရာမှ ထွက်ပေါ်လာသောလေတိုးသံများသည် တိတ်ဆိတ်သောပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

ထုံမင်းနှင့်ကျုံးဟိုတို့မှာ လူစိတ်ပျောက်နေသောအဖူးပမာ သံသမိမိတိုက်ခိုက်နေကြသည်။

အတန်ကြာလာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မည်သူမျှ မသက်သာကြပါ။

နှစ်ဦးစလုံး ဒဏ်ရာများကိုယ်စီရကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။

တိုက်ခိုက်သောအရှိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းလျော့ကျလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် မည်သူကမျှတိုက်ခိုက်မှုကိုရပ်တန့်လိုခြင်းရှိပုံမရကြချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက မိမိတို့ထဲမှတစ်ယောက်ယောက် သေဆုံးသွားမှသာလျှင် ဖြစ်တော့မည်ဟု သဘောပေါက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်... သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလျှော့မပေးတော့ဘဲ သူသေကိုယ်သေ အစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (၁) ❖ ၉၇

မကြာပါချေ။

တိုက်ကွက်များ လေးလံလာ၏။

အချိန်ကြာမြင့်လေလေ တိုက်ကွက်များက ပို၍ လေးလံလာကြလေလေဖြစ်သည်။ ခြေလှမ်းများလည်း မသယ်ချင်အောင် ဖြစ်လာကြ၏။ သို့သော် မည်သူကမျှရပ်တန့်ခြင်းမရှိကြသေးပါ။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခြေကုန်လက်ပန်း ကျကာမြေပေါ်လဲကျသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

၉၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အရုဏ်ဦး၏အလင်းရောင်က မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှစတင်ခေါင်းဖြူထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်သည်။ နေရောင်ခြည်သည် မြေပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေသောလူနှစ်ယောက်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ထိုးကျနေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ သွေးအလိမ်းလိမ်းပေကျနေသည့်တိုင်အောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ တိုက်ခိုက်နိုင်အောင်ကြိုးစားနေကြ၏။

ထုံမင်းက လက်တစ်ဖက်ကို မြေပေါ်တွင်ထောက်ကာ ရှေ့သို့ရွေလျားသွားနေသည်။ ကျုံးဟိုကလည်း ဓားကိုမြေပြင်ပေါ်ထောက်ကာ ထရန်ကြိုးစားနေ၏။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အားမတန် မာန်လျော့ဆိုသည့်စကားအတိုင်း မဟန်နိုင်ကြတော့ဘဲ မြေပြင်ပေါ်လဲကျ၍ သတိလစ်သွားကြကုန်တော့သည်။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၉၉

ထုံမင်းနှင့်ကျုံးဟိုတို့ မြေပြင်ပေါ်လဲကျသတိလစ်သွားချိန်တွင် ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက် သူတို့ထံသို့ရောက်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ထုံမင်းကအကူအညီပေးခဲ့ဖူးသော မီးခိုးရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသောလူငယ်ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် စာပေသမားဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သူသည် သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် သတိလစ်လဲကျနေသောကျုံးဟိုနှင့်ထုံမင်းတို့အားကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

နှုတ်မှလည်း....

“အင်း ဒုက္ခပဲ၊ ဒီလိုသာထားလိုက်ရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သွေးထွက်လွန်ပြီးသေကုန်ကြတော့မှာပဲ”

ဟုညည်းညူလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူသည် အိတ်ထဲမှ ဆေးလုံးနှစ်လုံးထုတ်ယူပြီး သူတို့နှစ်ယောက်၏ပါးစပ်ထဲသို့တစ်လုံးစီထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

ပြီးနောက် သူသည် ကျုံးဟို၏ဒဏ်ရာများကိုဆေးထည့်ပေးလိုက်ပြီး ထုံမင်းကိုမူ ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

၁၀၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ကျုံးဟိုသည် သတိလစ်နေရာမှ မိမိအား တစ်စုံတစ်ယောက်
ကဆေးထည့်ပေးနေသည်ကို ဝိုးတိုးဝါးတားတစ်ချက်သိလိုက်၏။

ထို့နောက် ပြန်လည်သတိလစ်သွားပြန်သည်။

မည်မျှအချိန်ကြာသွားမှန်း မသိပါ။

သူသတိရလာသည့်အခါ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နုံးချိန္ဒမ်းနယ်
မနေဘဲ အနည်းငယ်ခွန်အားပြည့်လာသည်ဟု ခံစားသိရှိလိုက်ရလေ
သည်။ သူသည် အားယူ၍ကုန်းရုန်းထလိုက်၏။

ထို့နောက်....

ယိမ်းယိုင်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ဂူးလျှံ၏အုတ်ဂူရှိရာဆီသို့
လျှောက်သွားလေသည်။

အုတ်ဂူရှေ့ရောက်သည့်အခါ ခူးထောက်လိုက်ပြီး....

“အစ်မကြီး... တကယ်တော့ အစ်မကြီးဟာ မွန်မြတ်ပြီး အ
ပြစ်ကင်းတဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ သူတစ်ပါးရဲ့မတရားစွပ်စွဲမှု
ကြောင့် အစ်မကြီးသေဆုံးခဲ့ရတာကို ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျုပ်

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၀၁

အသက်ရှင်နေသမျှကာလပတ်လုံး ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမှန်တရား
ပေါ်ပေါက်လာအောင် မော်ထုတ်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်
ဗျာ”

သူ၏အသံမှာတုန်ယင်အက်ကွဲနေ၏။

အလွန်ပင် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေဟန်ရှိလေသည်။

သူသည် မျက်ဝန်းအစုံမှကျလာသောမျက်ရည်များကို လက်
ဖမိုးနှင့်သုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခူးထောက်ရာမှ အသာအယာထ
ကာ ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

BURMESE
CLASSIC
COM

၁၀၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်းသည် သတိလစ်နေရာမှ ပြန်လည်သတိရလာပြီ ဖြစ်သည်။ သူသည် သတိရလျှင်ချင်းပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စုံစုံကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ... သူသည် နံရံတစ်ခြမ်းပြိုလဲနေသည့်အခန်းတစ်ခုအတွင်းရောက်ရှိနေကြောင်းသိလိုက်ရလေသည်။

သူသည် အလွန်အံ့အားသင့်သွားမိ၏။

ကပျာကယာလူးလိုမ့်ထကာ ဝန်းကျင်ကိုသေချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ရင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

သူနှင့်ကျုံးဟို သူသေကိုယ်သေတိုက်ခိုက်သည့်အကြောင်းကို ပြန်လည်သတိရလာမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယခု သူရောက်ရှိနေသည့်နေရာသည် ကျုံးဟိုနှင့်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်နေရာမဟုတ်။

“အင်း... တစ်ယောက်ယောက်က ငါ့ကို ဒီနေရာခေါ်လာတာ ဖြစ်ရမယ်”

ထုံမင်းစိတ်ထဲမှတွေးလိုက်မိသည်။

ယင်းသို့တွေးရင်း....

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် နံရံတံခါးပေါက်ဝဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၀၃

တံခါးပေါက်ဝတွင် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့်စာပေသမားတစ်ယောက်က သူ့အားပြီး၍ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ထိုလူငယ်အား အတန်ကြာအောင် မျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်နေမိ၏။

ပြီးမှ.... တစ်စုံတစ်ရာသတိရလာဟန်ဖြင့်....

“ဟင်... ခင်... ခင်ဗျားဟာ....”

သူ၏စကားမဆုံးမီ-စာပေသမားဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့်လူကလက်ကာပြသည်။

“ခင်ဗျားကျုပ်ကိုတစ်ကြိမ်ကူညီခဲ့တယ်လေ၊ ဒီတစ်ကြိမ်ကျုပ်ကပြန်ပြီးကူညီရတာပေါ့ဗျာ”

ထုံမင်း၏မျက်နှာမည်းမှောင်သွားလေသည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ကျုပ်ကိစ္စကိုဝင်ရှုပ်ရတာလဲ”

ထုံမင်း၏စကားကြောင့် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူငယ်၏မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“ဟောဗျာ”

ထုံမင်းက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဟိုလူဘယ်ရောက်သွားသလဲ... ပြောစမ်း”

စာပေသမားကပခုံးတစ်ချက်တွန့်၏။

၁၀၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုဂရုစိုက်နေရတော့ သူဘယ်ကိုရောက်
သွားသလဲဆိုတာ သတိမထားမိလိုက်ပါဘူးဗျာ”

ထုံမင်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“တောက်... ဒီကောင့်ကိုလိုက်ရှာနေတာ နှစ်ပေါင်း မနည်း
တော့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါလွတ်သွားတာနာလိုက်တာကွာ”

ထုံမင်း အတော်ပင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

စာပေသမားကပြုံးရင်း...

“ကဲ... ခင်ဗျားလဲ ကောင်းကောင်းသတိရလာပြီဆိုတော့
ကျုပ် ဒီမှာဆက်နေစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

နှုတ်ဆက်ပြောဆိုပြီး ထွက်ခွာသွားရန်ဟန်ပြင်သည်။

ထုံမင်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်
ခုကိုသတိရလာကာ....

“ဪ... ခဏနေပါဦး၊ မင်းကိုကျုပ်မြင်ဖူးသလိုပဲ... နာမည်
ကိုပြောပါဦး”

စာပေသမားက ညီညာလှပသောသွားကလေးများကိုပေါ်
အောင်ရယ်မောပြီး....

“ကျွန်တော့်နာမည်ပေရို.ဝိန်ပါ”

ပေရို.ဝိန်အမည်ရှိစာပေသမားသည် ပြောပြီးထိုနေရာမှထွက်
ခွာသွားလေတော့၏။

ပရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၀၅

ထုံမင်းကသူ၏ကျောပြင်အားကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်
ချလိုက်လေသည်။

“အင်... ဒီလူလဲ အင်မတန်ပဟေဠိဆန်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ
ပဲလားနော်”

ထုံမင်း၏စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်တွင်....

“ဟင်... အစ်ကို၊ ဘယ်တုန်းကပြန်လာတာလဲဟင်”

အသံတစ်သံကြားလိုက်ရသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
သူ၏ဇနီးရင်မေဖြစ်နေကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ရင်မေ
သည် ထုံမင်းအနီးသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်
သွား၏။ ထို့နောက် အလွန်ထိတ်လန့်အံ့သြသွားဟန်ဖြင့်....

“ဟင်... အစ်ကိုတစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာတွေ ဗရပ်နဲ့ပါပဲလား၊
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”

ဟုကပျာကယာမေးမြန်းလိုက်၏။

ထုံမင်းကခေါင်းခါယမ်းရင်း....

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကဲ... ပြန်ကြစို့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင်... ထုံမင်းသည် ရင်မေ၏လက်ကိုဆွဲကာ
ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားလေသည်။

၀၀၀၀

၁၀၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

နေဝင်သည်။

နေထွက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်လခန့်ကြာသွားလေသည်။

ထိုမင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှဒဏ်ရာများလည်း ပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့ သူက အမှတ်မထင် မီးလောင်ကျွမ်းခံရသော ထမင်းဆိုင်ရှိသည့်နေရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

မီးလောင်မြေအားကြည့်ကာ ဆိုင်ပိုင်ရှင်မယ်ယက္ခအားသတိရနေမိလေသည်။ သူ့ကြောင့် ဤအဘွားအိုမှာ ထမင်းဆိုင် မီးလောင်ခံရပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေရသောဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဟု တွေးလိုက်မိ၏။

ဤသို့တွေးမိလိုက်သည်နှင့် စိတ်ထဲတွင် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်အပေါ် ခံပြင်းနာကြည်းလာမိ၏။

ထို့ပြင် ရွှံ့ရာမုန်းတီးကာ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာလေသည်။ ရုတ်တရက် သူသည် ကျုံးဟိုအားသတိရမိလိုက်၏။

မိမိ ယခုကဲ့သို့ ဘဝတစ်ခုလုံးပျက်စီးကာ မယားလည်းဆုံးရွှေကျားရဲတိုက်လည်းဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မည်သည့်အရာကိုမျှ ဦးစားမပေးနိုင်တော့ပါချေ။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၀၇

“ဒီကောင့်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်မသတ်ရမခြင်း ဥဒါန်းမကြေဘူးကွ”

သူက ရင်ထဲမှကြိတ်၍ကြိုးဝါးရင်း မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီး”

ယင်းခေါ်သံကြောင့် ထိုမင်းလှည့်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

စာပေသမားပေရို့ဝန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုမင်းကအေးစက်စက်လေသံဖြင့်....

“ဪ... မင်းကို”

စာပေသမားပေရို့ဝန်ကပြုံးပြလိုက်ရင်း....

“အစ်ကိုကြီးဘယ်သွားမလို့လဲဗျ”

ထိုမင်းက ဟန်မူရာကင်းမဲ့သောမျက်နှာဖြင့် သူ့အားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ....

“ကျုပ်သွားစရာရှိလို့”

ပေရို့ဝန်သည် ထိုမင်း၏ဟန်မူရာကိုသတိမပြုမိဟန်ဖြင့် ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်သည်။

“ဟာ... အတော်ပဲ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ကျွန်တော် တွေ့တုန်းကြုံတုန်း အရက်သောက်ကြရအောင်”

ဟုဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

၁၀၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်းခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကျုပ်အချိန်မရဘူး”

ပေရိုဝန်တစ်ချက်ပြုံးသည်။

“အစ်ကိုကြီးကလဲဗျာ... အချိန်သိပ်မကုန်ပါဘူး၊ လာပါဗျာ”

“ကျုပ်အရက်မသောက်ချင်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်လဲ ထမင်းစားကြရအောင်... တစ်နေ့က အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော့်ကိုကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေဗျာ”

“အို... မလိုပါဘူး”

“ဒီလိုလဲဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ... ကျွန်တော်ကျွေးတဲ့ထမင်းကို နည်းနည်းပါးပါးတော့စားသွားပါဦး”

ပေရိုဝန်က အတင်းတွယ်ကပ်ခေါ်ငင်နေသဖြင့် ထုံမင်းမှာ မတတ်သာတော့ဘဲ အားတုံ့အားနာဖြင့် ပေရိုဝန်နောက်သို့လိုက်ပါ သွားရတော့သည်။ ပေရိုဝန်ကခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် စားသောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ဝင်ရောက်လိုက်လေတော့၏။

၀၀၀၀

မရုဏပလ္လေသံရှင် (၁) ❖ ၁၀၉

ထုံမင်းနှင့်ပေရိုဝန်တို့ စားသောက်ဆိုင်ထဲရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် စားဖွဲ့ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း၌ဝင်ထိုင်ကာ စားသောက် ဖွယ်ရာများနှင့် အရက်တစ်ဆိုး မှာကြားစားသောက်ကြသည်။

ထုံမင်းသည် အနီရောင်မိန်းကလေးဟုအမည်ရသော အရက် ကို နှစ်ခွက်ခန့်မော့သောက်ပြီးသည့်အခါ စိတ်ထဲ၌ တင်းကျပ်နေမှု များ အနည်းငယ်လျော့သွားသည်ဟုထင်မှတ်လိုက်၏။

စာပေသမားပေရိုဝန်ကမူ နှုတ်သွက်အာရွှင်လာ၏။

သူသည် အရက်ကိုထပ်မံထည့်ပေးရင်းမှ....

“ဒါနဲ့... အစ်ကိုကြီးက ရွှေကျားရဲတိုက်ကသခင်လေးဆိုတာ ကျွန်တော်သိရတယ်... ဟုတ်ပါသလား”

ထုံမင်းခေါင်းညိတ်သည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်”

သူကယင်းသို့ပြောလိုက်သော်လည်း ရွှေကျားရဲတိုက်ဟူသော စကားပါလာသည့်အတွက် သူ၏အသည်းနှလုံးထဲတွင် အပ်ကလေး များနှင့်ထိုးစိုက်ခံလိုက်သည့်အလား နာကျင်သွားမိလေသည်။

တစ်ချိန်က သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြား ခဲ့သော သူတို့မိသားစုအား ယခုအခါ သိုင်းလောကသားများက မေ့ ပျောက်ပစ်လိုက်ကြပြီမဟုတ်ပါလော။

သူတို့အား ရှိသည်ဟုပင် မထင်ကြတော့ချေ။

၁၁၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်းသည် ပေရိုဝိန်အားကြည့်လိုက်၏။

“မင်းကို ကျုပ်စကားတစ်ခုမှာထားရဦးမယ်”

ပေရိုဝိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါခင်ဗျာ”

“မင်း ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် ပေါင်းသင်းချင်တယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ခါ ရွှေကျားရဲတိုက်အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားထဲမှာ ထည့်မသုံးမိဖို့အထူးသတိထားစေချင်တယ်”

ပေရိုဝိန်ကနားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်....

“ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုပြန်မေးလိုက်သည်။ ထုံမင်းကအံတင်းတင်းကြိတ်ပြီး....

“ဒီရွှေကျားရဲတိုက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ရင်ထဲမှာပြင်းပြင်းထန် ထန်ခံစားထားရတဲ့ခံစားချက်နှစ်ခုရှိနေလို့ပဲ”

စာပေသမားပေရိုဝိန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ဘယ်လိုခံစားချက်လဲအစ်ကိုကြီး”

ထုံမင်းကမချီပြီးပြုံးကာ....

“ပထမခံစားချက်ကတော့ ကျုပ်ညံ့ဖျင်းခဲ့လို့ ကျုပ်အဖေ အနှစ်နှစ်အလလထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့အမွေအနှစ်တွေကိုဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်လေ၊ ဒီအတွက် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနာကြည်းလို့မဆုံးအောင်ဖြစ်နေရတယ်”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၁၁

ပေရိုဝိန်က....

“ဒါဆို ဒုတိယခံစားချက်ကကော”

ထုံမင်း မချီပြီးပြီးလိုက်ပြန်သည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်... မိန်းမတစ်ယောက်ကို အသက်နဲ့ထပ် တူထပ်မျှချစ်ခဲ့ပေမဲ့ အဲဒီမိန်းမက ကျုပ်အပေါ် သစ္စာဖောက်သွားခဲ့တယ်၊ ဒီအတွက် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ရှက်စိတ်နဲ့အတူ ခံပြင်းကြေကွဲနေရတုန်းပဲ”

ပြောပြီး ထုံမင်းသည်အရက်ကိုမော့ချလိုက်လေသည်။

ပေရိုဝိန်ကခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်....

“အို... အစ်ကိုကြီးကလဲ၊ စိတ်ဓာတ်ကျရန်ကောဗျာ၊ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာဖြစ်ဖြစ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမှာပေါ့၊ ယောက်ျားပဲဗျာ... ကြိုးစားရင်ဖြစ်ပါတယ်”

ထုံမင်းခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကျုပ်ဟာ အသက်ရှင်သန်နေရပေမဲ့ ဘဝသေနေရတဲ့လူပါကွာ”

ပေရိုဝိန်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးက ဘဝကိုအတော်စိတ်နာနေတာကို... ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့သစ္စာဖောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးက ဘယ်သူများလဲဟင်”

၁၁၂ ♦ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်း၏မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်သွားလေသည်။

“သူ့အကြောင်းကို မင်းမမေးရင်ကောင်းလိမ့်မယ်”

ပေရိုဝိန် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်က အစ်ကိုကြီးကိုရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အနေနဲ့မေးမိတာပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့အစ်ကိုကြီးဟာ ဘဝတူ တွေပါများ”

ထုံမင်းက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဘဝတူဟုတ်လား... ဘယ်လိုဘဝတူလဲကွ”

ပေရိုဝိန်ကအတန်ကြာအောင်ငြိမ်သက်နေပြီးမှ အရက်ကိုနှစ် ခွက်ထပ်ကာမေ့ချလိုက်၏။ အရက်သောက်လိုက်သောကြောင့် သူ ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲလာသည်။

သူသည် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝဟာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ကျုံးဟုတ်လိုပါပဲဗျာ”

ပြောရင်း ထုံမင်းအားအကဲခတ်ကြည့်၏။

ထုံမင်းသည် သူ၏စကားကြောင့် မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွား လေသည်။

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ်နဲ့ကျုံးဟုတ်အကြောင်းကို မင်းက သိနေတယ်ဟုတ်လား”

ပေရိုဝိန်ခေါင်းခါယမ်းသည်။

မရုဏပလွေသံရှင် (ပ) ♦ ၁၁၃

“ကျွန်... ကျွန်တော့်ညီမရဲ့ဘဝဟာ အစ်ကိုပြောတဲ့စကား တွေနဲ့ လာပြီးတိုက်ဆိုင်နေလို့ပါခင်ဗျာ”

ထုံမင်းက သူ့အားမျက်မှောင်ကုပ်ကာကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းညီမကဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ပေရိုဝိန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

“ကျွန်တော့်ညီမရဲ့ယောက်ျားက သိပ်ပြီးသဘောထားသေး သိမ်တယ်လေ၊ သူကမဆင်မခြင်ဘဲ လူတစ်ယောက်နဲ့ကျွန်တော့် ညီမကိုဖောက်ပြန်တယ်လို့ စွပ်စွဲတယ်ဗျ”

သူကစကားဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်ညီမက ရှက်ရှက်နဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွား တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အဲဒီလူကိုသတ်ဖို့လိုက်ရှာနေတာ ပါ”

သူ၏စကားကြောင့် ထုံမင်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတုန်လှုပ် သွားလေသည်။

“ဟင်... ဒါဆိုရင် မင်း အခုလိုခရီးထွက်ခဲ့တာဟာ သူ့ကိုဆုံးမ မလို့ ဆိုပါတော့”

ပေရိုဝိန်ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... အစ်ကိုကြီးကကော အခုခရီးထွက်လာတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့လဲ”

၁၁၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်းပါးစပ်ဝိတ်ထားလေသည်။

သူသည် အတန်ကြာအောင်ငြိမ်သက်နေပြီးမှ....

“ကျုပ်ခရီးဆက်ဦးမယ်”

ရုတ်တရက် တုံးတိတ်နှုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်ပြင်သို့ လှမ်းထွက်သွားလေသည်။ သူ၏အပြုအမူကြောင့် ပေရိုဝန်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

၀၀၀၀

မရုဏပလ္လေသံရှင် (၂၀) ❖ ၁၁၅

ချောက်ထဲမှသိုင်းကျမ်း

ဆိုင်ပြင်ဘက်သို့ရောက်သောအခါ ထုံမင်းသည် အနည်းငယ်လန်းဆန်းပေါ့ပါးသွားသည်ဟုခံစားလိုက်ရလေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ မိန်းမတစ်ယောက်ကဲ့သို့လွန်စွာစကားများပြီး အလွန်တရာလည်းစပ်စုတတ်သောပေရိုဝန်နှင့် တစ်စားပွဲတည်းထိုင်ပြီး စားသောက်နေရသည်မှာ သူ့အတွက် အနေအထိုင်ရကျဉ်းကျပ်လာသလိုခံစားရသည်။

ထို့ကြောင့် ဖြုန်းစားကြီးထထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ပေရိုဝန်ကိုမနှစ်သက်ပါ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနှင့် ဤမျှ မိန်းမဆန်သင့်ဟု ယူဆမိလေသည်။

မိန်းမဆန်သူများနှင့်ဆက်ဆံရမည်ကို သူမနှစ်မြို့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ပေရိုဝန်အားနှုတ်ဆက်ကာထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

၁၁၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဆိုင်ပြင်ရောက်သည့်အခါ သူသည် ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်
အားတစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်၏။

ရင်ထဲ၌တင်းကျပ်နေသောခံစားချက်များ အနည်းငယ်လျော့
ပါးသွားသလိုရှိသည်။ သူသည် လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်မိလိုက်လေ
တော့၏။

၀၀၀၀

ပရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၁၇

ထုံမင်းသည် မည်သည့်နေရာသွားမည်ဟူသောရည်ရွယ်ချက်
မရှိဘဲ ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်နေမိသည်။

အတန်ကြာလျှောက်လာမိသည့်အခါ...

တောင်ခြေတစ်ခုသို့ရောက်ရှိလာ၏။

သူသည် ခေတ္တရပ်နားပြီး တောင်ပေါ်သို့တက်ခဲ့လေသည်။

လန်းဆန်းသောလေအေးများ၏တိုက်ခတ်မှုကြောင့် သူ၏
ခန္ဓာကိုယ်သည် လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်လာလေသည်။

သူသည် လတ်ဆတ်အေးမြသည့်တောင်ပေါ်လေကို တဝကြီး
ရှုရှုလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်....

“ဟေ့... အခု မင်းဘယ်ပြေးမလဲ”

ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသောအသံတစ်သံကြောင့် သူသည်
နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထား
သောခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူငါးယောက်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူငါးယောက်အနက် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော
လူ၏ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ရွှေခြည်ထိုးထားသောခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးမှာ အ
ခြားလူများ၏ရင်ဘတ်ပေါ်မှခြင်္သေ့ရုပ်များထက် အနည်းငယ် ကြီး
မားနေသောကြောင့် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်း
သိရှိလိုက်လေသည်။

၁၁၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်းသည် ရှောင်ထွက်သွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း သိရှိ
လိုက်သောကြောင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်
လေသည်။

“ခြွမ်း...”

ထုံအချိန်မှာပင်....

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူငါးယောက်က ရှေ့သို့တိုး
လာပြီး သူ့အားဝိုင်းထားလိုက်ကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

မရုဏ္ဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၁၉

ထုံမင်းသည် ထုံလူငါးယောက်အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
ထုံအချိန်မှာပင်... ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသောလူက လက်
တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

နှုတ်မှလည်း....

“တိုက်....”

ဟုအော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အမိန့်ပေးရင်းမှ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထုံမင်းအားဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်လေသည်။ ကျန်လူများလည်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေကြဘဲ
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။

သို့သော် ထုံမင်းကကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာသည်။

တိုက်ပွဲမှာ တစ်စထက်တစ်စပြင်းထန်လာလေတော့၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်
သူသည် သိုင်းပညာအလွန်အဆင့်မြင့်သူဖြစ်သည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အားမာန်ပါလှ၏။

သူနှင့်ထုံမင်းတို့သည် လက်ရည်ညှိနေကြသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အနိုင်ရရန်မလွယ်ချေ။

သို့သော် နံဘေးမှလူလေးယောက်က....

၁၂၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

တစ်ချက်တစ်ချက်အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သောကြောင့်
ထုံမင်းမှာ အခက်တွေ့လာရလေသည်။

လက်ရည်တူယှဉ်ဖြိုင်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခြေအနေနှင့်
ကြုံတွေ့လာရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဓားရိုးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်၍လှုပ်ခါ
လိုက်၏။ ထိုအခါ....

“ခြွမ်း....”

သူ၏ဓားသည် တစ်လက်မှနှစ်လက်အဖြစ်သို့ ခွဲထွက်လာ
လေသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုလည်းပြင်းထန်လာ၏။ ဓားနှစ်လက်၏လှုပ်
ရှားမှုသည် စောစောကနှင့်မတူတော့ဘဲ လေပြင်းမုန်တိုင်းကျသကဲ့
သို့ အားမာန်ပြင်းထန်လာလေတော့၏။ ဓားရိပ်ဓားရောင်များ ပြုံးပြုံး
ပြက်ပြက်ဝင်းလက်တောက်ပသွားပြီး....

“အား....”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်သည် သူ၏ဓား
ချက်ကြောင့် စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း မြေပြင်ပေါ်သို့လဲကျသွားလေ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်.... တခြားလူတစ်ယောက်၏ဓားမှာ
လည်းထက်ပိုင်းကျိုးသွားလေ၏။

“ခြွမ်း....”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၂၁

ထိုလူသည် ခြွမ်းခနဲကျိုးသွားသည့်သူ၏ဓားကျိုးကိုကိုင်၍
ငေးဝိုင်းနေမိလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ထုံမင်းသည် ထိုသူ၏ရင်ဝကို
ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်လေတော့၏။

“အား....”

ထိုလူသည် ရင်ဝကိုလက်ဖြင့်ထောက်ရင်း လဲကျသွားသည်။
ထိုအချင်းအရာကြောင့် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် ဒေါသခြောင်း
ခြောင်းထွက်လာပြီး ထုံမင်းအား လျှပ်တစ်ပြက် ဓားဖြင့်ဝင်ရောက်
ခုတ်ပိုင်းလိုက်လေသည်။

“ဝှစ်....”

ထုံမင်းသည် နောက်မှလေတိုးသံကြောင့် ရင်ထိတ်သွားပြီး
ဆတ်ခနဲခုန်ဆုတ်လိုက်၏။ သို့သော် သူ၏လှုပ်ရှားမှုက အနည်းငယ်
နှေးကွေးသွားသောကြောင့် ထိုလူ၏ဓားက သူ၏ပခုံးပေါ်သို့ရှပ်၍
ခုတ်မိသွားသည်။

ခေါင်းတောင်ဖြစ်သူသည် ထုံမင်းဒဏ်ရာရရှိသွားသည်ကိုမြင်
လိုက်ရသောကြောင့် အားတက်လာပြီးတရကြမ်းဖိ၍တိုက်လေတော့
၏။

၀၀၀၀

၁၂၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လှသည်။ ထိုမင်းမှာ ပခုံးတွင်ဒဏ်ရာရရှိထားသဖြင့် စောစောကလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ပါ။

တစ်ဖက်ရန်သူများ၏ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေမှုကိုသာ ကာကွယ်ရှောင်တိမ်းနေရလေသည်။

သူသည် ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရန်ထက် ရန်သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမခံရအောင်ကိုသာအထူးဂရုစိုက်နေရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုမင်းသည် တာရှည်တောင့်ခံမထားနိုင်တော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်းနောက်ဆုတ်နေရတော့၏။

သို့ဖြင့် သူသည် ဆုတ်ရင်းဆုတ်ရင်း နောက်ဆုံးတွင် ချောက်ကမ်းပါးနှုတ်ခမ်းဝအထိရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဆက်လက်ဆုတ်ခွာရန်နေရာမရှိတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် သူသည်ဓားနှစ်လက်ကိုနဂါးနှစ်ကောင်ပမာ ကွေ့ကာပတ်ကာဝေယမ်းကာဖြင့်ခုခံရင်း...

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် အလစ်ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေရသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်သည် တိုက်ခိုက်နေရင်းမှ ထိုမင်းမှာ ချောက်ကမ်းပါးနှုတ်ခမ်းဝသို့ရောက်ရှိနေသည်ကိုသတိထားမိသွားသည်။ ဤသည်မှာ သူတို့အတွက် အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၂၃

ထို့ကြောင့် ရရှိလာသည့်အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ အရှိန်ပြင်းစွာပြေးဝင်သွားပြီး ထိုမင်းရင်ဝသို့ ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်လေတော့သည်။

ထိုမင်းမှာ တစ်ဘက်လူ၏ဓားအား ရိုက်ထုတ်နေစဉ် သူ၏ရင်ဝသို့ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ဓား ဝင်ရောက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ကပျာကယာ တစ်ဘက်သို့ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ အချိန်မီကပ်၍ရှောင်လိုက်နိုင်သောကြောင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ဓားမှာ သူ၏ပခုံးသို့သာရှပ်ထိသွားလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ထိုမင်းကရှောင်လိုက်သည့်အခါသူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဟန်ချက်ပျက်သွား၏။

ပျက်သွားသောဟန်ချက်ကို အချိန်မီထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိသဖြင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ထိုးကျသွားလေတော့၏။

“အာ....”

သူ၏စူးရှသောအော်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားလေသည်။ ရန်သူဘက်မှ တစ်ယောက်လျော့သွားပြန်ပြီဖြစ်သည်။

၁၂၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယခုဆိုလျှင် ထုံမင်းသည် ရန်သူနှစ်ယောက်နှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

သူသည် ရန်သူများနှင့်အချိန်ကြာရှည်စွာရင်ဆိုင်လာခဲ့ရသဖြင့် အင်အားယုတ်လျော့လာပြီဖြစ်သည်။ သူ၏ဓားကွက်များသည်လည်း အားမာန်ပြင်းထန်ခြင်းမရှိတော့ပါ။

သူသည် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ရှိသမျှအင်အားကိုအသုံးပြု၍ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေလေသည်။

သို့သော် သူသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်နောက်ဆုတ်နေရ၏။

နောက်ဆုံးတွင်.... သူသည် ခြေချရန်ပင် မြေမရှိတော့သည့်အခြေအနေသို့ရောက်သွား၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့်ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ... မင်းအဖမ်းခံမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ချောက်ကမ်းပါးထဲကျပြီးအသေခံမလား”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက အေးစက်စက်လေသံဖြင့်မေးသည်။

ထုံမင်းက စကားမပြောတော့ပါ။

စကားပြောနေလျှင်လည်း ထူးမည်မဟုတ်မှန်း နားလည်ထားသောကြောင့်ဖြစ်၏။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၂၅

သူသည် သေရမည်ကိုမကြောက်သော်လည်း သူမိသားစုအတွက် မည်သို့မျှမစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေမိလေသည်။ သူသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

ယင်းတဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင်.... ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ရုတ်တရက်ခုန်အုပ်လာလေတော့၏။

ထိုလူ၏တိုက်ကွက်မှာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်၏တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏သူသေကိုယ်သေတိုက်ခိုက်ပုံမျိုးဖြစ်လေသည်။

ထုံမင်းမှာရင်ထိတ်သွားပြီး ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား ဓားဖြင့်ထိုးစိုက်ချလိုက်လေ၏။ သူ၏ဓားက ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တည့်မတ်စွာထိုးစိုက်မိလိုက်သည်။

သို့ရာတွင်....

သူကိုယ်တိုင်မှာလည်းထိုလူခုန်အုပ်လာသောအရှိန်ကြောင့်နောက်သို့ယိမ်းယိုင်သွားကာ အမှတ်မထင်ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိလေသည်။ ထိုအခါ သူ၏ခြေထောက်မှာ မြေပေါ်မနင်းမိဘဲ လေထဲသို့သာနင်းမိသွားသောကြောင့် နှစ်ယောက်သားလုံးထွေးကာချောက်ထဲသို့တစ်ဟုန်ထိုးကျသွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၂၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လွတ်မြောက်ရေးလမ်းစ

စိုထိုင်း၍ မှောင်မည်းနေသော တောင်ကြားမြေပေါ်၌ ထုံမင်း
သည် ပက်လက်လှန်ကာလဲလျောင်းလျက်ရှိနေလေသည်။ သူနှင့်မနီး
မဝေးတွင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူရှိနေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အသက်ကင်းမဲ့ကာတိတ်ဆိတ်ခြင်း
မကတိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

အချိန်မည်မျှကြာသွားသည်မသိပါ။

ထုံမင်း တဖြည်းဖြည်းပြန်လည်သတိရလာလေသည်။

သူ ပထမဆုံးခံစားသိရှိလိုက်သည်မှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
ထုံကျင်ကာ အသားအရိုးများ တစ်စစီအပိုင်းပိုင်းဖြစ်နေသကဲ့သို့ ပြင်း
ထန်သည့်ဝေဒနာကိုခံစားနေရခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူသည် 'မျက်လုံးကိုအားယူကာဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး မှုန်ဝါးနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းပီပြင်ထင်ရှား
လာသည်။

မဂဏ္ဌပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၂၇

သူ သတိကောင်းစွာရရှိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်....

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည်
သတိရလာမိလေသည်။

“ဟင်... ငါ... ငါ... မသေသေးဘဲကိုး”

သူလွတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ယင်းရေရွတ်သံကြောင့် သူသည် မိမိကိုယ်မိမိပြန်လည်ထိတ်
လန့်သွားမိလေသည်။

ထိုအသံသည် သူ၏မူလအသံမဟုတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အသံမှာစိမ်းနေ၏။

သူသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး ကိုယ့်အသံ ကိုယ်စမ်းသပ်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့အသံတွေပြောင်းလဲသွားပါလား”

သူ၏မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားလေသည်။

မှန်ပါသည်။ သူ၏အသံမှာ မူလအသံမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ
လုံးဝပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်လေသည်။ သူသည် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ
ဖြင့် ထထိုင်ရန်ကြိုးစားလိုက်လေ၏။

“အာ....”

ပြင်းထန်စွာနာကျင်လွန်းသည့်ဝေဒနာဆိုးကြောင့် စူးရှစွာ
လွတ်ခနဲအော်လိုက်မိသည်။

၁၂၈ ❖ ဘဏ္ဍာအောင်

သူသည် ထရန်မကြိုးစားဝံ့တော့ပါ။

သူသည် အပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

ထိုအခါ တောင်နံရံမှာလွန်၍မတ်စောက်ပြီးမြင့်မားလှသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

သူသည် လက်ဖြင့်မိမိကိုယ်မိမိစမ်းသပ်ကြည့်လိုက်မိပြန်လေသည်။ မျက်နှာ၊ ရင်၊ ကျော၊ လက်နှင့်ခြေထောက်စသည့်နေရာအားလုံး စိုထိုင်းစေးကပ်နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဤသည်မှာ... သွေးများခြောက်သွေ့သွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်းသိရှိနားလည်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

ဤမျှမတ်စောက်သောတောင်နံရံပေါ်မှကျလာပြီး သေဆုံးခြင်းမရှိသည့်အတွက် လွန်စွာအံ့ဩနေမိလေသည်။

သူသည် အတန်ကြာအောင် အမောဖြေပြီးနောက် မြေပြင်ပေါ်သို့လက်ဖြင့်ထောက်ကာထထိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူရောက်ရှိနေသောနေရာမှာ မြေပြင်မဟုတ်ဘဲ တောင်နံရံအလယ်တွင် ပိုက်ကွန်သဖွယ်ယှက်၍ပေါက်နေသောနွယ်ပင်များသာဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရ၏။

“အင်း... ဒီနွယ်ပင်တွေက ငါ့ရဲ့အသက်ကိုကယ်လိုက်တာပဲကိုး”

ပရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၂၉

သူသည် ယင်းသို့စဉ်းစားမိလိုက်ရင်း၊ နွယ်ပင်များကိုဆွဲကိုင်ကာထထိုင်ပြီး အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သူထိုင်နေသောနွယ်ပင်၏အောက်ဘက်တည့်တည့်နှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူ၏အလောင်းကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

သူ၏ဓားနှစ်လက်မှာလည်း မြေပေါ်ကျနေ၏။

သူသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူသည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေပြီးမှ မိမိကိုယ်ပေါ်တွင်ရရှိထားသောဒဏ်ရာများကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။

သူသည် မိမိမျက်နှာကိုမမြင်နိုင်သည်မှအပ ခြေ၊ လက်၊ ပခုံးစသည့်နေရာများတွင် ဒဏ်ရာများပြည့်နှက်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ထို့နောက် ခြေလက်များကိုဆန့်ကြည့်လိုက်၏။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် သူ၏ခြေလက်များ အကောင်းပကတိရှိနေသည်ကိုမြင်ရ သည်။

စူးရဲတောက်ပသောနေဝန်းသည် ကောင်းကင်အလယ်ဗဟိုတွင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင် နေရောင်ခြည်မှာ တောင်ကြားထဲသို့တိုးဝင်လာနိုင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် နွေးနွေးထွေးထွေးမရှိပါ။ သူသည် နွယ်ပင်များကိုကြိုးစားတွဲခိုကာ မြေပြင်သို့လျှောဆင်းလိုက်သည်။

၁၃၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မြေပြင်ပေါ်ရောက်ရှိသည့်အခါ သူသည် ခြေပစ်လက်ပစ်လဲ
ချလိုက်၏။

အတန်ကြာသောအခါ နေရောင်ခြည်မှာ တစ်ဘက်သို့ကွယ်
သွားသောကြောင့် တောင်ကြားတစ်ခုလုံးအေးစိမ့်လာသည်။

ပို၍ဆိုးဝါးသည်မှာ သူ့ဗိုက်ထဲမှ အလွန်ဆာလောင်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်မပျောက်မီ စားသောက်ရန် တစ်ခုခုရှာမှ
ဖြစ်ချေမည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်ဓားနှစ်လက်ကိုကောက်ယူကာ
ထိုနေရာမှလှမ်းထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၃၁

နေရောင်ခြည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

သူ့အနေဖြင့် လွတ်မြောက်ရန်ထွက်ပေါက်ရှာရမည်။ သို့သော်
မတ်စောက်ပြီး မြင့်မားသောတောင်နံရံအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ
တက်ရောက်နိုင်မည်လမ်းမမြင်ချေ။

သူ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“ဟင်း....”

ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်၏သက်ပြင်းချသံထွက်ပေါ်လာ
သည်ကိုကြားရ၏။ သူထိတ်လန့်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းဆို
သလိုပင် ဝမ်းသာသွား၏။ မည်သို့ဆိုစေ ဤသို့သောအချိန်အခါမျိုး
တွင်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရမည်ဆိုပါက သူ့အတွက် အလွန်ပင်ကံ
ကောင်းမည်ဟုဆိုနိုင်သည်မဟုတ်ပါလော။

သူသည် ထိုသို့တွေးပြီး သက်ပြင်းချသံထွက်ပေါ်လာရာသို့
လျှောက်သွားသည်။ ထိုသက်ပြင်းချသံသည် နွယ်ပင်များရစ်ခွေနေ
သောကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု၏နောက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်
ဟု သူခန့်မှန်းမိသည်။

သူသည် သတိကြီးစွာဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးအနီးသို့လျှောက်
သွားပြီးကြည့်လိုက်ရာ ကျောက်ဂူတစ်ခုကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

သူသည် အရဲစွန့်ကာကျောက်ဂူထဲသို့ကြည့်လိုက်သည်။

၁၃၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုအခါ သူ၏မျက်လုံးများဝိုင်းစက်သွားသည်။ အကြောင်းမှာ
ထို ကျောက်ဂူ၏နံရံပေါ်တွင် မီးတုတ်များစိုက်ထူထားသည်ကိုတွေ့ရ
သည်မဟုတ်ပါလော။

မီးတုတ်ရှိလျှင်လူရှိရမည်။

သူ့အလွန်ဝမ်းသာသွားကာ ကျောက်ဂူထဲသို့ကြိုးစားလျှောက်
သွားလေသည်။

ကျောက်ဂူအတွင်း နှစ်ဆစ်မျှမျိုးကွေ့လိုက်သည်နှင့် နွယ်ပင်
များဖြင့်ပြုလုပ်ထားသောအိပ်ရာပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ပက်လက်
လှန်ကာလဲလျောင်းနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူအားတွေ့မြင်မိသည်နှင့် ထုံမင်းမျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင်... ရသေ့ကြီးပါလား”

မှန်ပါသည်။ သူ တစ်ချိန်ကတွေ့မြင်ခဲ့ရသောရသေ့ကြီးပင်
ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ရသေ့ကြီးသည် သူ့နောက်တကောက်ကောက်
လိုက်နေသဖြင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်မဟုတ်
ပါလား။

ရသေ့ကြီးသည် သူ့အားတွေ့မြင်သည်နှင့်...

မှေးမှိန်နေသောမျက်လုံးများ တောက်ပသွားလေသည်။

“အင်... ရေစက်ပါပဲလေ”

ရသေ့ကြီးကတီးတိုးရေရွတ်၏။

ပရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၃၃

သူ့အသံကအားပျော့နေ၏။

ထုံမင်းကမျက်မှောင်ကုပ်ကာ....

“ရသေ့ကြီး... ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာရောက်လာတာလဲဟင်”

ရသေ့ကြီးက သူ၏အမေးကိုမဖြေချေ။

သူက သူခေါင်းအုံးထားသောအထုပ်ကိုသာညွှန်ပြနေသည်။

ထုံမင်းက ခေါင်းအုံးထားသည့်အထုပ်ကိုယူပေးလိုက်ရင်....

“ရသေ့ကြီးက ဒါကိုယူခိုင်းတာပါလားခင်ဗျာ”

ဟုမေးသည်။ ရသေ့ကြီးကခေါင်းခါသည်။ ထို့နောက် သူက

အထုပ်ကိုညွှန်ပြပြီး နောက်တစ်ဖန် ထုံမင်းအားညွှန်ပြပြန်သည်။

ထုံမင်း မျက်မှောင်ကုပ်သည်။

“ဗျာ... ဒါ ကျွန်တော့်ကိုပေးတာလား”

ဟုမေးသည်။

သို့သော် ရသေ့ကြီးမှာဘာမျှပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။ သူသည်
ကျေနပ်စွာပြုံးလျက်ပျံလွန်တော်မူသွားလေပြီ။

၀၀၀၀

၁၃၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရသေ့ကြီးပျံလွန်သွားသည့်အတွက် ထုံမင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်
မိသည်။ သူသည် ရသေ့ကြီးအား ကောင်းမွန်စွာသိရှိဟန်ပြီးနောက်
ရသေ့ကြီးပေးခဲ့သောအထုပ်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟောင်းနွမ်းသောစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

စာရွက်များမှာ နှစ်လကြာမြင့်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝါကျင့်
ကျင့်ဖြစ်နေသည်။ ထုံမင်းက စာအုပ်အား မီးတုတ်၏အလင်းရောင်
အောက်တွင်ဖတ်ကြည့်သည်။

စာအုပ်ထဲတွင် သိုင်းပညာရပ်များရေးသားထားသည်ကိုတွေ့
မြင်ရသည်။ သူစာအုပ်ကိုလှန်လှောဖတ်လိုက်မိသည်နှင့် သူ၏အာရုံ
တစ်ခုလုံးသည် စာထဲစူးစိုက်နစ်ချောသွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် သတိမရတော့။

စာထဲတွင်ဖော်ပြထားသည့်သိုင်းပညာရပ်သည် သူ့အားညှို့

ယူဖမ်းစားထား၏။

သိုင်းပညာရပ်များ၏ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းမှုကိုလည်း
စိတ်ထဲမှချီကျူးမိသည်။

ယခင်က... သူသည် ဖခင်ဖြစ်သူတီထွင်ခဲ့သောစားပညာကို
လေ့လာလိုက်စားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သိုင်းပညာအတော်များများကို
လည်းလေ့လာခဲ့ရသည်။ သိုင်းပညာများနှင့် ပတ်သက်သောသိုင်း
ကျမ်းအမျိုးမျိုးကိုလည်း လေ့လာလိုက်စားခဲ့ဖူးသည်။

ပရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၃၅

သို့သော် ယခု သူဖတ်နေသောသိုင်းကျမ်းလောက် အဆင့်
မြင့်မားမှုမရှိကြောင်း သိရှိလာလေသည်။

ထို့ကြောင့်....

သူသည် အဆိုပါစာအုပ်ကို လက်မှမချနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ဝင်
စားခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဆက်လက်ဖတ်ရှုနေလေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၃၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

နေထွက်သည်။

နေဝင်သည်။

လထွက်သည်။

လခြမ်းမှလဝန်းသို့...

ထို့နောက် လဝန်းကွယ်ပျောက်ကာနေရောင်ခြည်အသွင်ကူး

ပြောင်းသွားသည်။

ဤသို့ဖြင့် နေ့ရက်မည်မျှကုန်လွန်သွားသည်မသိပါ။

ထိုမင်းသည် ဤအမည်မဲ့သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကိုသာ တရူးစိုက်

စိုက်လေ့လာနေမိလေသည်။

ဝန်းကျင်လောကတစ်ခုလုံးအဖော်ပြုစရာဟူ၍ ဤသိုင်းကျမ်း

တစ်ခုတည်းသာရှိတော့သည်ဟု ထင်မှတ်ထားသလိုပင်ဖြစ်သည်။

နေ့နေညည ဤသိုင်းကျမ်းနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေလေတော့၏။

သူနှင့်အတူ တောင်ပေါ်မှကျလာသောအနက်ရောင်ဝတ်

ဆင်ထားသူ၏ရုပ်အလောင်းပင် အရိုးဘဝသို့ကူးပြောင်းသွားပြီ

ဖြစ်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများအားလုံးလည်း ပျောက်

ကင်းသွားပြီဖြစ်သည်။ အမာရွက်များသာကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

သူ ဤကျောက်ဂူတွင်နေထိုင်ခဲ့သည်မှ ခြောက်လလော တစ်

နှစ်လောဟူ၍ပင် သူမသိတော့ချေ။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၃၇

သိရန်လည်း မကြိုးစားတော့ပါ။

သူ၏မျက်နှာပေါ်၌အမာရွတ်တစ်ခုရှိပြီး မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်

များ ထူလပျစ်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

သူသည် ယခုအခါ အမည်မဲ့သိုင်းကျမ်းကိုကုန်စင်အောင် ဖတ်
ရှုလေ့လာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်....

သူ၏သိုင်းပညာအဆင့်မှာလည်း....

တိပ်တန်းအဆင့်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဤတောင်ကြား၌ပိတ်မိနေခြင်းမှ လွတ်မြောက်ရန်
တတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟုထင်မှတ်နေမိ၏။

ဤတောင်ကြား၌ တစ်သက်လုံးနေရမည်ဆိုလျှင် ရသေ့ကြီး
ကဲ့သို့ပင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမသိဘဲ သေဆုံးသွားရမည်
ဖြစ်သည်။

ရသေ့ကြီးအားသတိရလိုက်မိသည်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်
ခနဲသတိရလာသည်။

သူ့နောက်သို့....

ရသေ့ကြီး တကောက်ကောက်လိုက်ပါခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရမိ
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ....

၁၃၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရသေ့ကြီးသည် ဤတောင်ကြား၌ တစ်ချိန်လုံးရှိနေခဲ့သည်
မဟုတ်။

ရံဖန်ရံခါတွင် အပြင်လောကသို့ထွက်လေ့ရှိကြောင်း ထုံမင်း
နားလည်လိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးအနေဖြင့် အပြင်လောကသို့ထွက်သွားနိုင်လျှင်
မိမိလည်းထွက်နိုင်ရမည်သာဖြစ်၏။

သူသည် ယင်းသို့ဆင်ခြင်မိလိုက်သည်နှင့် ဤတောင်ကြားမှ
လွတ်မြောက်ထွက်ခွာနိုင်ရန်လမ်းစကို စတင်ရှာဖွေလေတော့၏။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (၁) ❖ ၁၃၉

အကျဉ်းတန်ရပ်ဆို:

မိုးသည် တဖွဲဖွဲရွာနေရာမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပေါ်ခနဲသဲသဲ
မဲမဲရွာချလေတော့သည်။

တောင်ကြားတစ်ခုလုံး ရေများလျှံသွားလေ၏။

သို့သော် ထိုရေများသည် ရေစီးကြောင်းအတိုင်း အရှိန်အဟုန်
ပြင်းစွာဖြင့် တစ်ရှိန်ထိုးစီးဆင်းသွားသောကြောင့် တစ်ခဏအကြာ
မှာပင် တောင်ကြား၌ရေများ ရှိမနေတော့ပါ။

ထိုအချင်းအရာကိုမြင်တွေ့သတိပြုမိလိုက်သည့်အခါ ထုံမင်း
၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပလာလေသည်။ တောင်ကြားအ
တွင်းမှရေများစီးထွက်သွားနိုင်သောကြောင့် တစ်နေရာရာတွင် မူချ
ထွက်ပေါက်ရှိရမည်မဟုတ်ပါလော။

ယင်းသို့စဉ်းစားမိလိုက်သည်နှင့် ထုံမင်းသည် ရေများစီးဆင်း
ရာသို့လိုက်သွားလေသည်။

၁၄၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူ့အသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားလေ၏။ ဝမ်းသာကြည်နူးလွန်းသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးပေါ့ပါးလန်းဆန်းကာ ခြေထောက်နှင့်မြေကြီး ထိသည်ဟုပင်မထင်ရတော့ချေ။

သူသည် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ပြေးတက်သွား၏။ တောင် ကုန်းပေါ်သို့ရောက်သည့်အခါ တောင်ခြေခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရွာလေး တစ်ရွာရှိနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ရွာလေးမှာအလှမ်းဝေးဝေးတွင်ရှိနေသောကြောင့် သေးသေးကွေးကွေးနှင့်အရပ်ကလေးပမာရှိနေ၏။ သူသည် တောင်အောက်ပြေးဆင်းသွားသည်။ သူ၏ခြေလှမ်းများက ခါတိုင်းထက် များစွာပေါ့ပါးသွက်လက်နေလေသည်။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၄၃

“ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်”

“ဂူ... အူ... ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

ခွေးဟောင်သံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသဖြင့် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးသည် တံခါးထဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ တံခါးဝ၌ရပ်နေသည့် ထုံမင်းအား မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ထိတ်လန့်သွားသည့်ဟန်မူရာများထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထုံမင်းက ကမန်းကတမ်းပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ခရီးသည်တစ်ယောက်ပါဗျာ... လမ်းမှာ အစားအစာပြတ်သွားလို့ နည်းနည်းလောက်ရောင်းပါလား”

ပြောရင်း အိတ်ထဲမှငွေတုံးလေးတစ်တုံးထုတ်ပေးသည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးမှာထိတ်လန့်မှုမပြေဟန်ဖြင့် တုန်ယင်နေသည်။ သူမသည် ပျာပျာသလဲပင်အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး မန်ထို တစ်ပန်းကန်ယူလာခဲ့သည်။

ထုံမင်းက မန်ထိုကိုယူကာအားပါးတရစားသောက်သည်။

သူသည် ရက်အတော်ကြာအောင် သစ်သီးဝလံများသာစားသောက်ခဲ့ရသဖြင့် မန်ထိုကိုစားရသောအခါအာသာပြေသွားသည်။

သူက ငွေတစ်တုံးကိုထပ်မံနှိုက်ယူပြီး...

“ကျုပ်အတွက် အဝတ်အစားတစ်စုံလောက်ရောင်းပါဗျာ”

၁၄၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက သူ့အားကြောက်ရွံ့စွာဖြင့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မတို့မှာ အဝတ်အစားအဟောင်းပဲရှိပါတယ်ရှင်”

“ရပါတယ်ဗျာ... အဟောင်းပဲပေးပါ”

အိမ်ရှင်က အိမ်ခန်းထဲပြန်ဝင်သွားပြီး အဝတ်အစားတစ်စုံယူလာသည်။

“ရော့ပါရှင်... ဒီအဝတ်အစားကို ကျွန်မမရောင်းပါဘူး... ယူသွားပါ”

ထုံမင်းကလှမ်းယူလိုက်၏။ တစ်ပတ်နှစ်မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဖြစ်နေ၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့်တိုင်းကြည့်သောအခါ အနည်းငယ်ပွနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

လို့သော် သူသည် အဆိုပါဝတ်စုံအားယူပြီး ငွေတုံးလေးတစ်တုံးပေးလိုက်သည်။

“ရော့ပါဗျာ... အဝတ်အစားမရောင်းဘူးဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားကလေးအတွက် မုန့်ဖိုးလို့သဘောထားပါ”

ပြောပြီး အိမ်ရှင်လက်ထဲသို့ငွေတုံးကလေးထည့်ကာ ထုံမင်းသည် ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားလေသည်။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၄၅

ထုံမင်းသည် တောင်ခြေရှိအိမ်ကလေးမှအဝတ်အစားဟောင်းတစ်စုံယူကာထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ဘယ်သွားရမည်မသိသေးဘဲ ခြေဦးတည်ရာသို့သာလျှောက်လာခဲ့၏။

အတန်ကြာလျှောက်လာမိသောခါ ရေကန်တစ်ကန်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ရေကန်ထဲမှရေများမှာ ကြေးမုံပြင်သဖွယ် ကြည်လင်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲရန်စိတ်ကူးရလာသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် ရေကန်ထဲဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကန်ရေပြင်၌ သူ၏ပုံရိပ်ထင်ဟပ်လာသည်။

ထိုပုံရိပ်မှ ကိုယ့်မျက်နှာကို ကိုယ်ပြန်မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ သူထိတ်လန့်သွား၏။

ရုတ်တရက် အသက်ရှူပင်ရပ်မတတ်ဖြစ်သွားလေ၏။

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် နှာခေါင်းမှကန့်လန့်ဖြတ်၍ ကြီးမားသောအမာရွတ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ရှုပ်ထွေးသောဆံပင်၊ ရှည်လျားသောမုတ်ဆိတ်မွေးများနှင့် ကန့်လန့်ဖြတ်အမာရွတ်ကြီးက သူ၏ချောမောလှပသောရုပ်သွင်ကို ပျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

၁၄၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကန်ပေါင်ပေါ် ခြေပစ်
လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ငါ... ငါဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်”

သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာဖြစ်သွားမှန်း နားမလည်နိုင်
အောင်ဖြစ်ကာ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်သွားမိလေတော့၏။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (၁) ❖ ၁၄၇

တိတ်ဆိတ်သောတောင်ကြားလမ်းတစ်နေရာတွင် လူတစ်
ယောက် လမ်းလျှောက်လာသည်။ ထိုလူမှာ အသက်အားဖြင့် နှစ်
ဆယ့်ငါးနှစ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိဦးမည်ဟုခန့်မှန်းရပြီး မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကို
ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

သူ့မျက်နှာတွင် အမာရွတ်များဖြင့်ပြည့်နှက်ကာ လွန်စွာအ
ရပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှပေ၏။

ထိုလူကား ထုံမင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

သူ့ယင်းသို့လျှောက်လှမ်းသွားနေခြင်းမှာ ကျုံးဟိုကိုဆုံးမ
ရန်နှင့်ရွှေကျားရဲတိုက်အားဖျက်ဆီးသွားသောတရားခံကို ဖော်ထုတ်
ရန်ဖြစ်သည်။

သူသည် တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းလာရာ တောင်ပေါ်တစ်
နေရာအရောက်တွင် အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသောလူငယ်
တစ်ယောက်ကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူမှာ စာပေသမားပေရို့ဝိန့်ဖြစ်သည်။

ပေရို့ဝိန့်သည် နောက်မှခြေသံကြားရသောကြောင့် ချာခနဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ဆက်လက်လျှောက်သွား၏။ ထုံမင်းသည် မိမိ
အား မမှတ်မိသောကြောင့် ပေရို့ဝိန့်က နှုတ်မဆက်ဘဲ ဆက်လက်
လျှောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟုနားလည်လိုက်သည်။

၁၄၈ ♦ ဝဏ္ဏအောင်

ထို့ကြောင့် သူကပင် စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“မိတ်ဆွေကြီး... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ပေရိုဝ်နီမျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

နောက်ပြန်လှည့်ပြီး...

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။ ပေရိုဝ်နီသည် မိမိအား အမှန်တကယ်

ပင် မှတ်မိခြင်းမရှိတော့ပါ။

ထုံမင်း မချီပြီးပြီးရင်း....

“ကျုပ်ကရုပ်ဆိုးပါ”

ဟု ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာအမည်ကိုပြောလိုက်သည်။

ထိုအမည်ကြောင့် ပေရိုဝ်နီမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘယ်လို...ရုပ်ဆိုးဟုတ်လား၊ ဒါကခင်ဗျားနာမည်မှမဟုတ်

ဘဲ၊ ကျုပ်ကခင်ဗျားနာမည်ကိုမေးတာ”

ထုံမင်းသက်ပြင်းချသည်။

“ကျုပ်နာမည်က မခေါ်တာကြာလို့မေ့တောင်မေ့နေပါပြီ

ဗျာ”

တစ်ဆက်တည်းပင်....

“ခင်ဗျားနာမည် ပေရိုဝ်နီမဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်၏။ ပေရိုဝ်နီကမျက်လုံးပြူး၍ကြည့်ကာ....

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ♦ ၁၄၉

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုသိတယ်ဟုတ်လား”

ဟုတအံ့တသြမေးလိုက်၏။

ထုံမင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“သိတာပေါ့ဗျာ”

ပေရိုဝ်နီက သူ့အားကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားကဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ထုံမင်းကပြုံးကာ....

“ဘယ်လိုသိသိပေါ့၊ သိတယ်ဆိုရင်ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”

ပေရိုဝ်နီ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ထုံမင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ယင်းသို့ကြည့်ရင်း....

ထုံမင်း၏ခါးမှစားကိုတွေ့မြင်သွားသည့်အခါ သူ၏မျက်လုံးများဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

သူသည် ထုံမင်းအားမယုံသင်္ကာဟန်ဖြင့်ကြည့်ကာ....

“ခင်... ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ... ဒီစားကို ခင်ဗျားဘယ်ကရလာတာလဲ”

ဟုမေးသည်။

ထုံမင်းကပြုံးရင်း....

“ဒီစားကဘာဖြစ်လို့လဲ”

၁၅၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ပေရိုဝိန်က သူ့အားကြည့်ပြီး....

“ဒီဓားဟာ ရွှေကျားရဲတိုက်က သခင်လေးထုံမင်းရဲ့ဓားဗျ၊
ဒီဓားကို ခင်ဗျားဘယ်ကရလာတာလဲဆိုတာ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

ပေရိုဝိန်သည် ပြောပြီး ခါးမှဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ ထုံမင်း
အားတိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထုံမင်းက တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒီဓားဟာထုံမင်းရဲ့ဓားပါ”

ပေရိုဝိန်က တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်ရင်း....

“သူ့ဓားက ဘာဖြစ်လို့ခင်ဗျားလက်ထဲရောက်နေတာလဲ”

“သူ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေနဲ့တိုက်ခိုက်ရင်း ချောက်ကမ်း

ပါးထဲကျသွားပါပြီ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည့်အခါ ပေရိုဝိန်၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်
ချက်တုန်ခါသွားသည်။

“ဗျာ... သူ ချောက်ကမ်းပါးထဲကျသွားတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူက သူ့ရဲ့ရန်သူဖြစ်တဲ့ကျုံးဟိုကိုတိုက်
ခိုက်ပေးပါဆိုပြီး ကျုပ်ကိုဒီဓားပေးသွားတာပါ”

ပေရိုဝိန်မှာ စကားမပြောနိုင်တော့ချေ။

သူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေ၏။ ထုံမင်းသည် သူ၏
ဟန်မူရာကိုကြည့်ကာ အလွန်အံ့သြသွားမိလေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၅၁

ပေရိုဝိန်သည် မိမိအပေါ် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှဂရုစိုက်နေ
ရပါသနည်း။

သူစဉ်းစားမရနိုင်ဘဲဖြစ်နေလေသည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ထုံမင်းနဲ့ဘယ်လိုများပတ်သက်နေတာလဲ
ဗျ”

ဟုသွေးတိုးစမ်းကာမေးလိုက်၏။

ပေရိုဝိန်ကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

“သူဟာ ကျုပ်ရဲ့အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေပါဗျာ”

သူ၏စကားကြောင့် ထုံမင်းမှာ အလွန်အံ့အားသင့်သွားမိ
လေသည်။ ပေရိုဝိန်အားဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ....

“ဘယ်လို... သူကခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေဟုတ်လား”

ပေရိုဝိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထုံမင်းခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျုပ်မယုံဘူး”

“ခင်ဗျားမယုံဘူးဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထုံမင်းကအတန်ကြာအောင်စဉ်းစားပြီးမှ....

“အမှန်တော့ ကျုပ်နဲ့သူဟာ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေတွေပါ။

၁၅၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူကကျုပ်ကို ခင်ဗျားအကြောင်း တစ်ခါမှမပြောပြဖူးဘူး”

ပေရိုဝိန်က သူ့အားမျက်လုံးပြူး၍ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သူကအကြောင်းမရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကိုပြောပြမှာ
တဲ့လဲ”

ထုံမင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ထုံမင်းနှင့်ပေရိုဝိန်တို့မှာ အတန်ကြာအောင်အတွေးကိုယ်စီ
ဖြင့်ငြိမ်သက်နေကြလေသည်။ အတန်ကြာမှ ပေရိုဝိန်ကထုံမင်းအား
စေ့စေ့ကြည့်ပြီး....

“ဒါနဲ့ သူကဘယ်ချောက်ကမ်းထဲကျသွားတာလဲဗျ”

ဟုရုတ်တရက်မေးလိုက်လေသည်။

ထုံမင်းကစဉ်းစားခြင်းပင်မပြုတော့ဘဲ....

“ဝါစန်းတောင်ပေါ်ကပြုတ်ကျသွားတာပါ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ပေရိုဝိန်သည် သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ
ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

မရုဏပလွေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၅၃

ပေရိုဝေသည် ရုတ်တရက် မပြောမဆိုထွက်ခွာသွားသဖြင့်
ထုံမင်းမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဟေ့... ဟေ့လူ... နေပါဦးဗျ”

ကမန်းကတန်း လှမ်း၍ဟန့်တားလိုက်သော်လည်း ပေရိုဝိန်
မှာ လှည့်ပင်မကြည့်တော့ပါ။ ထုံမင်းသည် အတန်ကြာအောင် ငေး
ဝိုင်ရပ်နေပြီးမှ ပေရိုဝိန်နောက်သို့ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

သို့သော် ပေရိုဝိန်သည် နောက်တက်မှပြေးလွှားလာသော
ခြေသံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ခေါင်းပင်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထို
နေရာမှကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုကာ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလွှားသွားလေ
တော့၏။

၀၀၀၀

ထုံမင်း မတတ်သားတော့ပါချေ။ သူ

၁၅၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ရှေ့သို့ခရီးဆက်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

သူသည် ရုတ်တရက် ရှေ့မှသွားနေသောလူတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူ့ရှင်ထံ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိ၏။

“ဟင်... ဟိုရှေ့ကသွားနေတဲ့လူဟာ ကျုံးဟိုနဲ့တူလိုက်တာ”

သူသည် တစ်ယောက်တည်းကြိုက်၍တွေးရင်း ခြေလှမ်း သွက်သွက်ဖြင့် ထိုလူအားမီအောင်လိုက်လေ၏။ မကြာမီ သူသည် ထိုလူနှင့်လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ရောက်ရှိသွား၏။

“ဟေ့... ရပ်လိုက်စမ်း”

သူက အော်ငေါက်ဟန့်တားလိုက်သည်။

ထိုလူက နောက်သို့ချာခနဲလှည့်ကြည့်၏။

မှန်ပါသည်။ ထိုလူမှာ ထုံမင်းတွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း ကျုံးဟိုပင်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ကျုံးဟိုသည် ထုံမင်းအားမှတ်မိပုံ မရပါ။ ထုံမင်း၏မျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာပရပွနှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသဖြင့် မည်သူမည်ဝါမှန်းမခွဲခြားနိုင်ဘဲ....

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၅၅

သူ၏စကားကြောင့် ထုံမင်းမှာ မိမိရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ် နေသည်ကို ပြန်လည်သတိရမိလိုက်၏။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကြိတ်ချရင်း...

“ဪ... ကျုပ်ကရပ်ဆိုင်းပါ”

“ဗျာ... ခင်ဗျားနာမည်ကရပ်ဆိုင်းဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာကိစ္စနဲ့ကျုပ်ကိုခေါ်တာလဲ”

“ခင်ဗျား ကျုပ်မိတ်ဆွေထုံမင်းအပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို စာရင်းရှင်းမလို့ပါ”

ထုံမင်းကပြောရင်း ခါးမှဓားကိုဆွဲထုတ်၏။ ကျုံးဟိုသည် သူ ၏ဓားကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားမိ လေသည်။

“ခင်ဗျားလက်ထဲကဓားဟာ အစ်ကိုကြီးထုံမင်းရဲ့ဓားပဲ... အခု သူ့ဘယ်မှာလဲ”

ထုံမင်းကမဲ့ပြီးပြီးသည်။

“ဒါတွေ ခင်ဗျားမေးမနေစမ်းပါနဲ့... သူက ဒီဓားကိုပေးပြီး ခင်ဗျားကိုကလဲ့စားချေပေးဖို့ မှာခဲ့တယ်လေ”

ဟုပြောပြီး ကျုံးဟိုအားဓားဖြင့်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ ကျုံးဟိုသည် ကမန်းကတန်းရှောင်တိမ်းရင်း လက်ကာပြသည်။

၁၅၆ ♦ ဝဏ္ဏအောင်

“နေပါဦး... ခင်ဗျားစကားကိုရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ။ အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

“အင်းလေ... ခင်ဗျားက သိပ်သိချင်နေတော့လဲ ပြောပြရ မှာပေါ့။ သူ့ချောက်ကမ်းပါးထဲကျပြီးသေသွားပြီ”

“ဟင်... ဒါဆို... သူ... သူ... သေသွားပြီပေါ့”

“ဒါတော့ ကျုပ်မပြောတတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားဒီခန်းကိုဘယ်ကရလာတာလဲ”

ထုံမင်းမဲ့ပြီးပြီသည်။

“သူက ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေနဲ့မတိုက်ခိုက်မိကတည်းက ကျုပ်ကိုဒီခန်းပေးခဲ့ပြီး ခင်ဗျားကိုကလွဲစားချေပေးပါလို့ပြောခဲ့တယ်”

ကျုံးဟို၏မျက်ဝန်းအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေ သည်။

“အမှန်တော့ သူက ကျုပ်ကိုအထင်လွဲသွားတာပါဗျာ၊ ကျုပ် ဟာ သူထင်သလိုသစ္စာမဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး”

ထုံမင်းကမဲ့ပြီးပြီ၏။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားကိုသူကစွပ်စွဲတယ်လို့ပြောချင်တာလား”

ကျုံးဟိုကခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဒီလိုလဲမဟုတ်ပါဘူးဗျာ... အမှန်တော့အခြေအနေက အ ထင်လွဲစရာဖြစ်သွားတာပါ။ ကျုပ်က ဒီကိစ္စကို အမှန်အတိုင်းဖော်

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ♦ ၁၅၇

ထုတ်နိုင်ဖို့ စုံစမ်းနေတာပါ”

ထုံမင်းကပြုံး၍ နားထောင်နေလေသည်။

ကျုံးဟိုကစကားဆက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကြိုးစားစုံစမ်းခဲ့သမျှ

နောက်ကျသွားပါပြီဗျာ”

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျုံးဟိုကမချင့်မရဲလေသံဖြင့်....

“ကျုပ် အဖြစ်မှန်ကိုသိခဲ့တဲ့အချိန်ကျမှ သူကသေဆုံးသွား ခဲ့တယ်လေ”

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုအဖြစ်မှန်ကိုရှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ဒီလိုဗျာ...”

ယင်းသို့အစရှိကာ ကျုံးဟိုသည် သူစုံစမ်းသိရှိခဲ့ရပ်များကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေတော့၏။

၀၀၀၀

၁၅၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လွန်ခဲ့သောရှစ်နှစ်ကျော်ကာလဆီက ရွှေကျားရဲတိုက်သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသာမက ပြည်သူလူထု၏အားကိုးအားထား ပြုရာနေရာဌာနတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေသည်။ မည်မျှကြီးမားသောကိစ္စဖြစ် ပါစေ ရွှေကျားရဲတိုက်မှဆောင်ရွက်ပေးပါက အောင်မြင်ပြီးမြောက် သွားရသည်သာဖြစ်ပါသည်။

ရဲတိုက်ကြီး၏သခင်ဖြစ်သူ တုံကျူးမှာထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထို့ပြင် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ၏ အကြီးအကဲတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင်....

ရွှေကျားရဲတိုက်ကဲ့သို့ အခြားရဲတိုက်တစ်တိုက်လည်း ရှိနေ ပေသည်။ ထိုရဲတိုက်မှာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ဖြစ်၏။

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများသည် ရွှေကျားရဲတိုက်၏ထင်ပေါ် ကျော်ကြားမှုကိုမနာလိုမရှုစိမ့်ဖြစ်နေကြသည်။ မလိုမုန်းတီးမှုဖြင့် ရွှေကျားရဲတိုက်အားဖျက်ဆီးရန် အစဉ်အမြဲကြံစည်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့်.... ရွှေကျားရဲတိုက်၏သခင်ကြီးထုံကျူးသေဆုံး သွားသောအခါ သားဖြစ်သူထုံမင်းမှာ ဖခင်ဖြစ်သူကိုယ်စား ရဲတိုက် ကိုအုပ်ချုပ်ရလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများကနည်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ရွှေကျားရဲတိုက်အားဖျက်ဆီးရန်ကြံစည်နေလေသည်။

သို့သော်....

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၅၉

ရွှေကျားရဲတိုက်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အကြံပေးနေရာတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သောကျူးဟိုကြောင့် အောင်မြင်မှုမရဘဲဖြစ် နေခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်... ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများက ကျူးဟိုနှင့် ထုံမင်း တို့အားသွေးခွဲရန် ကြံစည်ကြတော့သည်။

ထုံမင်းမှာကိစ္စအရပ်ရပ်ကိုဆောင်ရွက်ရသောကြောင့် မကြာ ခဏခရီးထွက်ရလေ့ရှိ၏။ ထိုအခါ ရွှေကျားရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျူးဟိုကအစစအရာရာ တာဝန်ယူရသည်။ ဤကိစ္စကို ခြင်္သေ့ရဲတိုက် ကသိရှိသွားသောအခါ အကွက်ဆင်ရန်ကြံစည်လေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၆၀ ♦ ဝဏ္ဏအောင်

တစ်နေ့တွင် သိုင်းလောက၌ နာမည်အလွန်ကြီးသောဂိုဏ်း နှစ်ဂိုဏ်းအချင်းများကြသဖြင့် ထုံမင်းသည် အကြီးအကဲတစ်ယောက် အနေဖြင့်သွားရောက်ဖြေရှင်းရလေသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင်... ကျိုးဟိုက ရဲတိုက်အားတာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ရသည်။ ရက်မကြာမီမှာပင် ထုံမင်းသည် ကိစ္စပြီး၍အိမ်ပြန်လာခဲ့၏။ အိမ်ပြန်ခရီးတွင် အချိန်မရသဖြင့် တည်းခိုခန်းတစ်ခု၌ တစ်ညတာဝင်ရောက်တည်းခိုအိပ်စက်ရလေသည်။

နံနက်မိုးလင်းချိန်တွင်... ဧည့်ကြိုလှလင်က သူ့အား စာတစ်စောင်လာရောက်ပေးအပ်လေသည်။ ဤသို့သောအဖြစ်မျိုးကား အမြဲတစေ ကြုံတွေ့နေကျဖြစ်၍ ထုံမင်းအဖို့ အထူးအဆန်းမဟုတ်တော့ချေ။

အကြောင်းမှာ သူသည် အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားများ၏အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်သည့်အတွက် တိုင်စာများ အကြံပေးစာများကို မကြာခဏလက်ခံရရှိတတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဆိုင်လှလင်လာရောက်ပေးအပ်သော စာကိုလုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးပင်ဖြန့်၍ဖတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။ စာရွက်ပေါ်ရှိ စာများကိုဖတ်ရှုပြီးသောအခါတွင်မူ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရှိသွေးများ ဆူပွက်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာလေတော့၏။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ♦ ၁၆၁

စာထဲတွင်....

ရွှေကျားရဲတိုက်မှသခင်လေးခင်ဗျာ...

လေးစားစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကတော့ အများကောင်းကျိုးအတွက် အပင်ပန်းခံပြီး ဆောင်ရွက်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးဖြစ်သူဟာ ခင်ဗျားမရှိခိုက် ကျိုးဟိုနဲ့ဖောက်ပြန်နေပါတယ်။ တကယ်လို့ သည်စကားကိုမယုံကြည်ပါရင် တိတ်တဆိတ် အိမ်ပြန်ပြီးချောင်းကြည့်ပါ။

သခင်လေးအတွက်မခံချင်သူ

ထုံမင်းသည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ရှိသွေးများဆူပွက်လာသလိုခံစားလိုက်ရလေသည်။ သူ့မနေနိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ချောင်းဖမ်းရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

၀၀၀၀

၁၆၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျုံးဟိုမှာ အိပ်မပျော်နိုင်သေးပေ။

အကြောင်းမှာ ရဲတိုက်တစ်ခုလုံးအား သခင်လေးထုံမင်းက

သူ့အား ယုံကြည်စွာအပ်နှံထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ရဲတိုက်ကြီးနှင့်ပတ်သက်သမျှ အစစအရာရာသူ့တွင်တာဝန် ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ရဲတိုက်ကြီးလုံခြုံရေးအတွက် မအိပ်နိုင် သေးဘဲ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးအားလိုက်လံစစ်ဆေးနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် ထုံမင်း၏အိပ်ခန်းဆောင် ဘက်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာပြေးလွှားသွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ကျုံးဟိုသည် စဉ်းစားခြင်းပင်မပြုဘဲ ထိုလူရိပ်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။ သူသည် နောက်မှပြေးလိုက်ရင်း ဘယ်သူ ကများ ယခုကဲ့သို့ ရဲတိုက်ထဲသို့ရဲဝံ့စွာဝင်လာရပါသနည်းဟုစဉ်းစား နေမိလေသည်။

သူသည် ထိုလူရိပ်နောက်သို့ တိတ်တဆိတ်ဆက်၍လိုက်ပါ သွား၏။ ထိုလူရိပ်ကလည်း တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားရာ နောက်ဆုံး တွင် ထုံမင်း၏အိပ်ခန်းထဲသို့ပြေးဝင်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ လေသည်။

ကျုံးဟိုရင်ထိတ်သွား၏။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၆၃

အထူးသဖြင့် သခင်လေးထုံမင်း ခရီးသွားနေချိန်ဖြစ်သော

ကြောင့် သူစိုးရိမ်သွားမိသည်။

ထို့ကြောင့်... သူသည် စဉ်းစားခြင်းပင်မပြုတော့ဘဲ ဂူးလျှံ

၏အခန်းတွင်းသို့ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

သို့သော် အခန်းထဲ၌မည်သူ့ကိုမျှမတွေ့ရပါချေ။

ဂူးလျှံကခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ သူ့အားမျက်လုံးပြူးကြီး

ဖြင့်ကြည့်နေသည်။

ကျုံးဟိုက....

“အစ်မကြီး စောစောတုန်းက လူတစ်ယောက်ဝင်လာတာ တွေ့လိုက်မိသလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဂူးလျှံကခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မလဲ ခြေသံကြားလို့ အိပ်ရာကလန့်နိုး ပြီးကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက်ပြတင်းပေါက်ကနေထွက်သွား တာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်”

ကျုံးဟိုမျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ကဲ... အစ်မကြီး အိပ်ပျော်အောင်သာ အိပ်ပါ။ ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကျုံးဟိုသည်လှည့်ထွက်သွားရန်ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

၁၆၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဤတွင်....

ရုတ်တရက် အခန်းဝတွင် လူတစ်ယောက်ကလမ်းပိတ်ရပ်
ကာ သူ့အားစိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

ကျုံးဟိုအံ့သြသွားပြီး....

“ဟင်.... အစ်ကိုကြီး ဘယ်တုန်းကရောက်လာတာလဲ”

ဟုနှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။

ထုံမင်းက ဂူးလျှံကိုတစ်လှည့် ကျုံးဟိုအားတစ်လှည့်ကြည့်
ကာပြုံးသည်။

နာကြည်းဆွေးမြည့်သောအပြုံးဖြစ်သည်။

“ဪ... မင်းတို့က ဒီလိုတောင်ဖြစ်နေကြမှပဲကိုး”

ထုံမင်းက အေးစက်မာကြောသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်
၏။ သူ၏စကားကြောင့် ဂူးလျှံမျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

ကျုံးဟိုမှာလည်း အံ့သြထိတ်လန့်သွားမိ၏။

“ဟင်... အစ်ကိုကြီး၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်တော်
က လူတစ်ယောက်ဝင်လာလို့လိုက်ရှာရင်း ဒီကိုရောက်လာတာပါ”

ထုံမင်းကပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီလူကိုပြပါဦး”

ကျုံးဟိုက ပွင့်နေသောပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပြီးနောက်....

“ဟောဟို ပြတင်းပေါက်ကနေထွက်သွားပါတယ်”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၆၅

ဂူးလျှံကလည်း တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်လေ
သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ထုံမင်းကအံ့ကြိတ်ကာ....

“မင်းတို့ညာဏ် ဒါအကုန်ပဲလား”

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာညာဏ်မှမရှိပါဘူးဗျာ... အစ်ကိုကြီး
ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလိုမစွပ်စွဲပါနဲ့”

ထုံမင်းကပြုံးလိုက်၏။

“စွပ်စွဲတာမဟုတ်ဘူးကွ... မျက်စိနဲ့တပ်အပ်သေချာတွေ့
တာ”

ကျုံးဟိုခံပြင်းလာလေသည်။

“ကျွန်တော်ရှင်းပြတာကိုလက်မခံရင်လဲ ပြီးတာပဲဗျာ”

ဟုပြောပြီးလှည့်ထွက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။ ထုံမင်း
ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး ဓားဖြင့်ခုတ်လိုက်၏။ ကျုံးဟိုက
နောက်မှလေတိုးသံကြောင့် ရင်ထိတ်သွားပြီးခုန်ရှောင်လိုက်သည်။

နှုတ်မှလည်း....

“ခင်ဗျား မှားမယ်နော်”

ဂူးလျှံကလည်းငိုယိုကာအော်ဟစ်လိုက်၏။

“အစ်ကို မှားမယ်နော်”

၁၆၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်းမှာမုန်ယိုနေသောဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်ပမာ ကျုံးဟို
အား ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်လာလေတော့သည်။

ကျုံးဟိုက ရှောင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း

အနည်းငယ်နောက်ကျသွားသဖြင့် ပရုံးတွင် ဓားချက်တစ်
ချက်ထိသွားလေသည်။

ဝူးလျှံက ရှင်းပြရန်မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း နားလည်လိုက်
သဖြင့်....

“အစ်ကိုကြီးကျုံးဟို... ပြေး... ပြေးတော့”

ကျုံးဟိုကလည်း အခြေအနေကိုသဘောပေါက်လိုက်သဖြင့်
ပြတင်းပေါက်မှလှစ်ခနဲခုန်ထွက်၍ ပြေးလွှားသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

မဂ္ဂဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၆၇

ဤအဖြစ်အပျက်နောက်ပိုင်းတွင် ထုံမင်း၏လုပ်ငန်းများ
အားလုံးရပ်တန့်သွားလေသည်။

သူသည် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျသွား၏။

သူ၏အချစ်ဆုံးဇနီးနှင့် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတို့က ဖောက်
ပြန်သွားခဲ့ကြသည်ဟု တစ်ယူသန်စိတ်စွဲနေလေသည်။

သူသည် သမီးလေးတစ်ယောက်ရရှိထားသည့်တိုင်အောင်
မိမိ၏ရင်သွေးမဟုတ်ဟုယူဆကာ ဝူးလျှံတို့သားအမိအား ဥပေက္ခာ
ပြုထားခဲ့လေသည်။

ဝူးလျှံက အမျိုးမျိုးအသနားခံကာ တောင်းပန်သော်လည်း
နားမဝင်တော့ချေ။

ဖခင်၏အမွေအနှစ်ဖြစ်သောရွှေကျားရဲတိုက်ကိုလည်း လုံးဝ
ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ချေ။

အချိန်ရှိသမျှ သူသည် လောင်းကစားခြင်းနှင့်သောက်စား
မူးယစ်ခြင်းတို့၌သာ အချိန်ကုန်နေလေတော့၏။

အချိန်ကောင်းကိုချောင်းနေသောခြင်္သေ့ရဲတိုက်သည် သစ္စာ
ဖောက်ယူလိုအားငွေပေး၍ တစ်ဆင့်တိုးကာ ရွှေကျားရဲတိုက်အား
မြေလှန်ပစ်ရန်လုပ်ကြံခိုင်းလေတော့သည်။

အမှန်တော့...

ယုလုံမှာ တစ်ချိန်က ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှခိုင်းစေချက်အရ...

၁၆၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်းပြန်ချိန်နှင့်ကိုက်၍ ကျုံးဟိုအားအယောင်ပြပြီး ဂူးလှံ
အခန်းထဲသို့ များခေါ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ယခုတစ်ဖန် သူသည် ကြီးမားပက်စက်သောအကြံတစ်ခုကို
ထပ်မံလုပ်ဆောင်လိုက်ပြန်လေပြီ။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၆၉

ကောက်ကျစ်သောအကြံ

ဆောင်းတစ်ညဖြစ်၏။

ရွှေကျားရဲတိုက်သည် ည၏အမှောင်ထုအောက်တွင် အိပ်
မောကျနေလေသည်။

ရဲတိုက်သခင်လေးထုံမင်းမှာ စိတ်ဓာတ်ကျကာ အုပ်ချုပ်
ကွပ်ကဲမှုလျော့ရဲရဲဖြစ်နေ၏။

ရဲတိုက်မှာ ယခင်ကကဲ့သို့စည်းကမ်းမရှိတော့ပါချေ။

ညစောင့်များမှာ အိပ်ပျော်သူကအိပ်ပျော်နေ၏။ အရက်
အလွန်အကျွံသောက်ကာ မူးယစ်သူကမူးယစ်နေလေသည်။

ယင်းအချိန်တွင် လူရိပ်များသည် ရဲတိုက်၏လေးဘက်လေး
တန်မှတိတ်တဆိတ်ချဉ်းကပ်လာကြလေသည်။

ရဲတိုက်မှလူများမှာ အန္တရာယ်နီးကပ်လာသည်ကို မည်သူ
မျှသတိမပြုမိကြပါချေ။

သူတို့သည် အိပ်မောကျနေကြဆဲပင်ဖြစ်၏။

၁၇၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဝုန်း...”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ရဲတိုက်၏တစ်နေရာမှ မီးတောက်မီးလျှံကြီးများထိုးတက်လာလေသည်။

ထို့နောက် ရဲတိုက်လေးဘက်လေးတန်မှ မီးတောက်မီးလျှံများတက်လာကြပြန်လေသည်။

“မီးပျံ... မီး... မီး...”

ဟူသောအသံများမှာလည်း ပွက်လောရိုက်သလိုဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်... အော်ဟစ်သံ၊ ပြေးလွှားသံများဖြင့်ယောက်ယက်ခတ်ကုန်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် လူများက ရွှေကျားရဲတိုက်မှပြေးလွှားလာနေကြသည့်လူများနှင့် မီးငြိမ်းသတ်ရန်ကြိုးစားနေကြသူများကိုလိုက်လံတိုက်ခိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

ရွှေကျားရဲတိုက်မှသိုင်းသမားများမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လဲကျသေဆုံးသွားရလေတော့၏။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၇၁

ကျုံးဟို...

ကျုံးဟိုသည် ရွှေကျားရဲတိုက်အားဖျက်ဆီးပစ်ရန် ကြံစည်သူရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို ထုံမင်း၏စွပ်စွဲခြင်းခံရကတည်းကသတိရှိခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်... သူသည် ကိုယ်ယောင်မျောက်ကာ တရားခံအစစ်အားဖော်ထုတ်ရန်ကြိုးစားခဲ့သည်။

ရွှေကျားရဲတိုက်မီးလောင်ကျွမ်းသည်ကိုတွေ့မြင်ရသဖြင့် သူပြေးလွှားရောက်ရှိခဲ့သေးသည်။ သို့သော် သူရောက်ရှိလာချိန်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများသည် ထိုနေရာမှပြေးထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်လေသည်။

ထိုလူများမှာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများဖြစ်ရမည်ဟုတွေးထင်ခဲ့၏။ ပို၍အံ့သြဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ ထိုလူစုထဲ၌မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသည့်လူတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုလူမှာ ရွှေကျားရဲတိုက်မှလူယုံတော်ယုလုံပင်ဖြစ်၏။

ကျုံးဟိုသည် မီးပုံထဲမှထုယင်းစုအား မီးလွှတ်ရာသို့ရွှေ့ထားလိုက်ပြီး ထိုလူများနောက်သို့ တိတ်တဆိတ်လိုက်သွားသည်။

သို့သော် သူသည် မကြာမီမှာပင် ထိုလူများကိုမျက်ခြည်ဖြတ်သွားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

၁၇၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူသည် ပြာဝံသိုပြန်လာကာ ဂူးလျှံအားရှာဖွေသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ထုံမင်းပြန်လည်လာရောက်ကြည့်ရှုသည်
နှင့်ကြုံတွေ့နေသောကြောင့် ထွက်ပြေးခဲ့ရလေသည်။

၀၀၀၀

ကျုံးဟို၏စကားဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။
ထုံမင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ဆီက အကြောင်းများကို သူတရား
ရေးပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

သူသည် ကျုံးဟိုအားစေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“နေပါဦး... မင်းက လူယုံတော်ယုလုံဟာ ဒီကိစ္စမှာ အဓိက
တရားခံဖြစ်တယ်လို့ ဘယ်လိုအထောက်အထားနဲ့ပြောရတာလဲ”

ကျုံးဟိုကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရှိတာပေါ့ဗျာ... ကျုပ် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကိုအဓိကထားပြီး စုံ
စမ်းလိုက်တဲ့အခါ ယုလုံဟာ ဌာနချုပ်မှူးရာထူးရယူထားတာကိုသိ
လိုက်ရတယ်လေ”

“ဒီလိုဆိုရင် ရွှေကျားရဲတိုက်ကိုဖျက်ဆီးဖြိုခွဲတဲ့လူဟာ ခြင်္သေ့
ရဲတိုက်ကလို့ မင်းတိတိကျကျပြောနိုင်တယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

ကျုံးဟိုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၇၃

“ဟုတ်ပါတယ် ယုလုံကိုသာအဓိအရမမ်းနိုင်ရင် ဒီကိစ္စပေါ်
လာမှာပါ။ နောက်ပြီး...”

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“နောက်ပြီး ဘာဖြစ်သလဲ”

ကျုံးဟိုက....

“နောက်ပြီး... ကျုပ်ဟာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ဇနီးကိုစိတ်နဲ့တောင်
မပစ်မှားခဲ့ဖူးဆိုတာကျိန်ပြောရတယ်”

ထုံမင်း တွေဝေသွားလေသည်။ သူသည် ကျုံးဟို၏စကား
များကိုယုံကြည်ရန်သင့်မသင့်စဉ်းစားနေလေသည်။

“မင်းပြောသလို ရွှေကျားရဲတိုက်ကို ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကဖြိုဖျက်
သွားတယ်ပဲထားလိုက်ပါတော့၊ မင်းနဲ့ထုံမင်းရဲ့ဇနီး မဖောက်ပြန်ဘူး
ဆိုတာ ကျုပ်ကဘယ်လိုယုံကြည်ရမှာလဲ”

ကျုံးဟို ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်၏အသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“သူ့အပေါ် မင်းဘာမှသံသယမရှိပါနဲ့ကွာ”

ထုံမင်းက အသံလာရာဆီသို့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အ
သက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသောအဘိုးအိုတစ်ယောက် လျှောက်
လာနေသည်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။ ကျုံးဟိုသည် ထိုအဘိုးအိုကိုမြင်လိုက်ရ
သည်နှင့်ကပျာကယာဒူးထောက်ပြီး...

၁၇၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဆရာ”

ဟုလွှတ်ခနဲခေါ်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ထုံမင်းအားစေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“မင်းကျုပ်ကိုမှတ်မိသေးလား”

ဟုမေးမြန်းသည်။ ထုံမင်းကခေါင်းခါသည်။

“မင်းက ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါတစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်သွားပေမဲ့ မင်းဟာ ထုံမင်းဆိုတာ ကျုပ်သိနေတယ်၊ မင်း ငယ်ငယ်လေးထဲက မင်းအဖေ ဆီကိုကျုပ်မကြာခဏလာဖူးတယ်ဆိုရင် မင်းကျုပ်ကိုမှတ်မိကောင်း ပါရဲ့ကွာ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။ သူ၏စကားကြောင့် ထုံမင်းသည် အဘိုးအိုကိုသေချာစွာကြည့်လိုက်၏။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းပင် သူ၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

“ဟာ... ကျွန်တော်မှတ်မိပြီ၊ ဖေဖေနဲ့မကြာခဏ စစ်တုရင် ထိုးတဲ့သိုင်းဆရာကြီးနဲ့လိမဟုတ်လားခင်ဗျာ”

ကျုံးဟိုသည် ယခုမှ မျက်နှာပေါ်တွင် ဒဏ်ရာအမာရွတ်များ နှင့်ပြည့်နက်နေသောရုပ်ဆိုးဆိုလူမှာ ထုံမင်းဖြစ်ကြောင်းသိရှိလိုက် ရလေတော့၏။ သူသည် အံ့သြထိတ်လန့်ခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းစသည့်ဝေဒနာများကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းခံစား လိုက်ရလေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၇၅

ဆရာကြီး ခုံးလိကခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး...

“မင်းမှတ်မိပြီဆိုရင် ကျုပ်စကားတစ်ခွန်းပြောချင်တယ်၊ မင်းယုံကြည်ပါ့မလားမသိဘူး”

“ဟာ... ဆရာကြီးပြောတဲ့စကားဆိုရင် ကျွန်တော်ယုံကြည် ရမှာပေါ့”

ဆရာကြီးခုံးလိက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အမှန်တော့ ယုလုံဟာ မင်း ကျုံးဟိုအပေါ်အထင်လွဲသွား အောင်လုပ်လိုက်တာပါ၊ အရေးကြီးဆုံးသက်သေကိုပြရမယ်ဆိုရင် တော့...”

သူက စကားကိုခေတ္တရပ်တန့်ပြီး ကျုံးဟိုအားစိတ်မကောင်း စွာတစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းကျုံးဟိုဟာ သိုင်းပညာသင်ကြားရင်း လေ့ ကျင့်မှုလွန်လို့ ဒုက္ခတဖြစ်ခဲ့ရတယ်လေ၊ သူဟာ ဒီတစ်သက် မိန်းမယူ နိုင်တဲ့အရည်အချင်းမရှိတော့ပါဘူး”

“ဗျာ....”

အဘိုးအို၏စကားကြောင့် ထုံမင်း၏နားထဲမိုးကြိုးပစ်လိုက် သကဲ့သို့ခံစားလိုက်ရလေသည်။ သူ၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း ချာချာလည်သွားကာ ရုတ်တရက်သတိလစ်သွားတော့၏။

၁၇၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်းမှာ မည်မျှအချိန်ကြာအောင် သတိလစ်နေမိသည်။ သူ သတိပြန်လည်ဝင်လာသောအခါ ကျုံးဟိုနှင့်ဆရာကြီးရုံးလိတို့မှာ မရှိကြတော့ပါ။

သူသည် မလှုပ်မယှက်ရပ်တန့်လျက် လွန်ခဲ့သောအဖြစ်အပျက်များကို တရေးရေးပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေသည်။

ဤသို့ဆိုပါလျှင် ဇနီးဖြစ်သူဝူးလျှံမှာ ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိပါချေ။ ဝူးလျှံ ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိပါက ထုံယင်းစုမှာ မိမိ၏ရင်သွေးငယ်ပင်ဖြစ်မည်မဟုတ်ပါလော။

ရှစ်နှစ်.... ရှစ်နှစ်ဟူသောအချိန်ကာလတစ်လျှောက်လုံး သူသည် ထုံယင်းစုအား မိမိ၏ရင်သွေးမဟုတ်ဟုထင်မှတ်ကာ ဥပက္ခာပြုထားခဲ့လေသည်။ ဝူးလျှံမှာ မသမာသူ၏မီးရှို့လုပ်ကြံမှုကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျုံးဟိုမှာလည်း တာဝန်ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်ရင်း အထင်လွဲခံခဲ့ရသည်။

မိမိက သူ့အား အငြိုးကြီးစွာလိုက်လံရှာဖွေ၍ သတ်ဖြတ်ရန် အထိပင်ကြံရွယ်ခဲ့သည်။ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအား မင်းမဲ့တိုင်းပြည်ပမာစိတ်ထင်တိုင်း ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်နေသောခြင်္သေ့ရဲတိုက်အားတွန်းလှန်ဖျက်ဆီးရမည့်အစား မိမိသည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ကိုရှေ့တန်းတင်ခဲ့လေသည်။

ဖခင်ကြီး ပင်ပန်းကြီးစွာပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သောရဲတိုက်ကြီးကို

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၇၇

အရေးမထား စိတ်လေလွင့်ပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆနေထိုင်ခဲ့သောကြောင့် ပျက်စီးပြိုကွဲသွားခဲ့ရသည်။

ထိုအကြောင်းများကိုပြန်တွေးမိသည့်အခါ မိမိကိုယ်မိမိ နာကြည်းမဆုံးအောင်ဖြစ်ရလေသည်။ သူသည် မြေပြင်ပေါ်ထိုင်ချကာ အသံကုန်အော်ဟစ်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

သို့သော် မအော်ဖြစ်ပါ။ သူ၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်ကာငေးဝိုင်းနေလေသည်။

တောင်လေတဟူးဟူးတိုက်ခတ်လာ၏။ တိမ်လိပ်တိမ်တိုက်များမှောင်မည်းလာပြီး ရုတ်တရက် လျှပ်စီးများဝင်းလက်ကာ မိုးချုန်းသံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မိုးသီးမိုးပေါက်များလည်း တဝုန်းဝုန်းရွာချလာလေသည်။

ကောင်းကင်နှင့်မြေလွှာတစ်ခွင်ဝယ် ပိုက်ကွန်ပမာ မိုးသီးမိုးပေါက်များလွှမ်းခြုံသွားလေသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိုသဘာဝပိုက်ကွန်ကြားတွင် တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းတိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အိမ်အပြန်

တိတ်ဆိတ်သော တောလမ်းကလေးတစ်ခုဖြစ်သည်။

အိမ်တစ်လုံးသည် တောလမ်းအဆုံးတွင်တည်ရှိနေ၏။

အိမ်ဝင်းမှာခမ်းနားကြီးကျယ်ခြင်းမရှိလှပါ။

သို့သော်... သာယာသပ်ရပ်ကာ ငြိမ်သက်အေးချမ်းလှပေသည်။ အချိန်ကား ညနေမှုန်ရှိဦးတဝါး ကျေးငှက်များအိပ်တန်းတက်ချိန်ဖြစ်သည်။

အဆောက်အဦးတစ်ခု၏တံခါးဝတွင် မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါးခွဲစားခွိတ်ဆွဲထားသောလူတစ်ယောက်က တိတ်ဆိတ်စွာရပ်လျက်ရှိနေသည်။

ထိုသူကား ထုံမင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် တံခါးခေါက်ရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားသော်လည်း အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ။ သူ၏လက်များသည် တံခါးပေါ်ရောက်လုနီးနီးအခါတိုင်း မဝံ့မရဲဖြစ်ကာပြန်လည်ရပ်သိမ်းနေမိ၏။

ဤအိမ်မှာ သူပိုင်သောအိမ်ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင် သူသည် ဤအိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ရန် မဝံ့မရဲဖြစ်နေလေသည်။

သူသည် ကြီးမားလှသောအပြစ်ကြီးတစ်ခုကိုကျူးလွန်ထားသလိုခံစားနေရသဖြင့် အိမ်ထဲဝင်ရောက်ရမည်ကိုမဝံ့မရဲဖြစ်နေရခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် အပြစ်မှန်ကိုသိရှိလိုက်ရပြီဖြစ်သဖြင့် သူ၏အသည်းနှလုံးများကြေမွအက်ကွဲနေသကဲ့သို့ခံစားနေရလေသည်။

ယခု သူသည် အိမ်ရှေ့တွင်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသဖြင့် မိမိအား ရင်မေကမှတ်မိနိုင်ပါမည်လောဟုတွေးကာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေမိလေသည်။

အထူးသဖြင့် သမီးလေးထုံယင်းစုအားရင်ဆိုင်ရန်ရှက်ရွံ့နေမိလေသည်။ သို့သော် ရှစ်နှစ်တာမျှ ရုတ်ရက်စက်စက်ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့သည့်ထုံယင်းစုမှာ မိမိရင်သွေးအစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်းသိရှိရပြီဖြစ်သဖြင့် ထုံယင်းစုလေးအားတွေ့မြင်လိုစိတ်များအထူးပင် ပြင်းပြလျက်ရှိနေသည်။ သူသည် အံတစ်ချက်ကြိတ်ပြီးတံခါးကိုခေါက်လိုက်လေတော့၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

၁၈၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အခန်းထဲမှ ခြေသံများကြားရ၏။ ယင်းခြေသံမှာပေါ့ပါးလှပေသည်။ သို့သော် ယင်းခြေသံများမှာ မိမိ၏အသည်းနှလုံးပေါ်တွင်နှင်းလျှောက်လာသည်ဟု ထုံမင်းခံစားရ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ရုတ်တရက် အိမ်ထဲမှအသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထုံမင်းခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်တုန်သွားကာ....

“ကျွန်တော်ပါမေမေကျန်း”

ဟု လွှတ်ခနဲပြောမိသည်။

သို့သော် သူ့အသံမှာ မူလအသံမဟုတ်ကြောင်းသတိဝင်လာသောအခါ ကိုယ့်အသံကိုပင်စိမ်းနေသည်ဟုခံစားရပြန်လေ၏။

မေမေကျန်း၏အသံက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော်ဆိုတာဘယ်သူလဲ”

ထုံမင်းရင်ထဲ၌နာကျည်းကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကိုပြင်းထန်စွာခံစားရလေသည်။ အကြောင်းမှာ မေမေကျန်းသည် သူ၏အသံကိုမမှတ်မိခြင်းမှာ ထင်ရှားနေပြီမဟုတ်ပါလော။ သူပြန်လှည့်ထွက်ရန် စဉ်းစားမိသော်လည်း သမီးလေးထုံယင်းစုအားတွေ့မြင်လိုသောဆန္ဒကပြင်းပြလာလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူကစိတ်ကိုတင်းပြီး....

“ကျွန်တော်ထုံမင်းရဲ့မိတ်ဆွေပါ”

မရုဏပလွေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၈၁

ဟုပြောလေသည်။ သူ၏စကားဆုံးသွားသောအခါ တံခါးပွင့်သွား၏။ ထို့နောက် တံခါးဝတွင် မေမေကျန်းကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။ မေမေကျန်းမှာပို၍ အိုမင်းရင့်ရော်သွားသည်ဟုထင်မိရ၏။

သူမက ထုံမင်းအားစေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်းမှ....

“မင်းက သခင်လေးရဲ့မိတ်ဆွေလား”

ဟုမေးလေသည်။

ထုံမင်းကခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

မေမေကျန်း၏စကားကြောင့် ထုံမင်း၏ရင်ထဲ ဆို့နှင့်လာမိလေသည်။

“ရုပ်ဆိုးလို့ခေါ်ပါတယ်”

မေမေကျန်း၏မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ၌ မျက်ရည်များရစ်ဝဲလာသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

“ထုံမင်း ခရီးထွက်နေပါတယ်”

သူမ၏အသံကတိမ်ဝင်သွားသည်။

ထုံမင်းကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး....

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော်လမ်းမှာတွေ့ခဲ့လို့ သူကအိမ်ကိုဝင်ဖို့ မှာလိုက်တာပါ”

၁၈၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မေမေကျန်း၏မျက်ဝန်းအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွား၏။

“သူ... သူနေကောင်းရဲ့လားဟင်”

ထုံမင်းခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ”

မေမေကျန်းကသူ့အားကြည့်ရင်း....

“ဒါနဲ့ အခုသူဘယ်မှာလဲကွယ့်”

“သူ တောင်ခြေရင်းတစ်နေရာမှာ သိုင်းပညာတစ်ခုကိုလေ့ကျင့်နေပါတယ်”

“သူက ဘာများမှာလိုက်သေးလဲ”

ထုံမင်းကပြုံးသည်။

“သူ ကျန်းမာတဲ့အကြောင်းနဲ့ သူ့အတွက်စိတ်အေးအေးနေပါလို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

မေမေကျန်းက သူ့အားမျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်လေသည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး... ကျုပ်ကမေမေကျန်းဆိုတာ မင်းဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ထုံမင်းသည် မေမေကျန်း၏စေ့စေ့စပ်စပ်ရှိပုံကို ရင်ထဲတွင် ကြိတ်၍ကျေနပ်မိလေသည်။

“ဒါကတော့ သူကသူ့အိမ်မှာ လူသုံးဗောက်ထဲရှိတယ်ဆိုပြီး နာမည်တွေသေသေချာချာပြောပြခဲ့လို့သိရတာပါ”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၈၃

မေမေကျန်းကခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်....

“ဪ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူ့ဘယ်တော့မှပြန်လာမယ်ပြောသလဲဟင်”

ဟုမေးမြန်းသည်။ ထုံမင်းကခေါင်းခါ၏။

“ဒါတော့မသိဘူး... သူမကြာမီပြန်လာမယ်လို့တော့ပြောတာပဲ”

မေမေကျန်းသက်ပြင်းချသည်။

“အင်း... ခက်တာပဲကွယ်၊ သူက စိတ်ထင်တိုင်းလေလွင့်နေတာကိုး၊ သူ မရှိလို့ အိမ်မှာလဲဒုက္ခရောက်ကုန်ကြပြီကွယ့်”

ထုံမင်းရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်... အိမ်မှာဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ”

မေမေကျန်း၏မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များစီးဆင်းကျလာသည်။ သူမကငိုကြွေးရင်း....

“သမီးလေးထုံယင်းစု ပျောက်နေတယ်ကွယ့်”

ဟုပြောရင်း ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။ ထုံမင်း၏ရင်ထဲ၌ လေးလံသောတူတစ်လက်နှင့်ထုလိုက်သကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ သူက မေမေကျန်း၏လက်ကလေးများကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း....

“သူ... သူ့ဘယ်လိုပျောက်သွားတာလဲဟင်”

ဟုကမန်းကတန်းမေးသည်။

၁၈၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မေမေကျန်းခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မသိပါဘူးကွယ်... ရုတ်တရက်ပျောက်သွားတာပါ”

သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာစကားဆက်၏။

“အမှန်တော့ ဒီကလေးဟာ အင်မတန် သနားစရာကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သူတစ်နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက မအေ့ကလဲ ဆုံးသွားတယ်လေ၊ မိခင်ရင်ခွင်နဲ့ကင်းဝေးသွားပေမဲ့ ကလေးခမျာ ဖခင်ရဲ့မေတ္တာကိုလဲ ခိုလှုံခွင့်မရခဲ့ရှာပါဘူးကွယ်”

ထုံမင်းသည် သူမ၏စကားကိုနားထောင်ရင်း ရင်ထဲ၌မွန်းကျပ်လာမိသည်။ မေမေကျန်းကငိုရှိုက်ရင်းစကားဆက်သည်။

“ဖခင်ဖြစ်သူက ကလေးအပေါ်တစ်ချက်တောင်မှ ငဲ့စောင်းမကြည့်နိုင်အောင် သောကတွေများနေတယ်လေ၊ ဒီကလေးရဲ့ဝဋ်ကြွေးပေါ့ကွယ်”

ဟုပြောရင်း သည်းထန်စွာငိုကြွေးလေသည်။

ထုံမင်း၏မျက်ဝန်းအိမ်၌ မျက်ရည်များရစ်ဝဲလာမိသည်။

မေမေကျန်း၏စကားလုံးများမှာ သူ၏အသည်းနှလုံးထဲသို့ အပ်ကလေးများဖြင့် ထိုးဆွနေသည့်အလားခံစားနေရလေသည်။

သူသည် ကူခြေဆည်လိုက်ပြီး...

“အခုလိုကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဒါနဲ့ သူ့ဇနီးကောဗျာ”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၈၅

မေမေကျန်းကခေါင်းခါယမ်းသည်။

“သူ့ဇနီးလဲ မရှိဘူးကွယ်”

ထုံမင်း၏မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားသည်။

“ဗျာ... သူ ဘယ်သွားလို့လဲဟင်”

မေမေကျန်းက ပါးပြင်ပေါ်မှမျက်ရည်များကိုသုတ်လိုက်

ပြီး...

“သူ ခရီးထွက်သွားတယ်ကွယ်”

ဟုပြောသည်။ ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်ပြီး...

“သူက ဘာကိစ္စနဲ့ခရီးထွက်သွားတာပါလဲခင်ဗျာ”

မေမေကျန်းကသက်ပြင်းချ၏။

“သူ့ယောက်ျားပြန်မလာလို့ လိုက်ရှာမလို့တဲ့လေ”

ထုံမင်းပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

သူ့အနေဖြင့် ပြောစရာစကား ဘာမျှမရှိတော့ပါချေ။

မေမေကျန်းအားကြေကွဲစွာကြည့်ပြီး...

“ကျွန်တော့်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

ဟုနှုတ်ဆက်ကာ ထိုနေရာမှလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူသည် သမီးလေးထံယင်းစုနှင့် ဇနီးဖြစ်သူရင်မေတို့အား ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့လိုက်ရှာရဦးမည်မဟုတ်လော။

၀၀၀၀

တစ်လိမ်နှစ်လိမ်

ညနေဆည်းဆာချိန်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင်....

ထိုမင်းသည် တောင်ခြေရှိမြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူသည် အလွန်ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာသဖြင့် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ဝင်ခဲ့၏။

ထို့နောက် စားပွဲထိုးအား ထမင်းဟင်းများ မှာယူလိုက်လေသည်။ စားပွဲထိုးက ထမင်းဟင်းများလာရောက်ပို့သောအခါ အားပါးတရစားသောက်လေသည်။

ယခု သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ သားရေတုဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော မျက်နှာတုတစ်ခုတပ်ဆင်ထား၏။

ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ကုန်သည်များဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည့်အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ထား၏။ သူသည် စားသောက်နေရင်းမှ အမှတ်အထင် တစ်ဖက်စားပွဲသို့မျက်လုံးရောက်သွား၏။

ထိုအခါ အရပ်မြင့်မားပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးများ ရှည်လျားစွာ ပေါက်နေသည့်လူတစ်ယောက်နှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံမိ၏။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုမင်း ရင်ထိတ်သွားပြီး ကပျာကယာမျက်လွှာချလိုက်မိသည်။

အကြောင်းမှာ... ထိုလူသည် သိုင်းလောကမှထိပ်သီးသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆလိုက်မိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

သူက ခေါင်း၌ ထမင်းကိုသာအာရုံပြုပြီးစားနေလိုက်၏။ အတန်ကြာသောအခါ ထမင်းစားသောက်ပြီးစီးသွားသဖြင့် ခေါင်းမောကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရုတ်တရက်တုန်ခါသွားမိလေတော့၏။

သူ၏ဇနီးရင်မေ ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလော။

သူသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဆတ်ခနဲမတ်တတ်ရပ်လိုက်မိလေသည်။ ထို့နောက် ရင်မေအားလှမ်းခေါ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် မိမိမှာ နဂိုရုပ်သွင်မဟုတ်ကြောင်းသတိရလာသဖြင့် အသာပြန်ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

ရင်မေသည် သူ့အားလှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ သူ၏စားပွဲအနီးမှ ဖြတ်ကျော်လျှောက်သွားလေသည်။

၁၈၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူ၏စားပွဲဆီသို့ ရောက်သည့်အခါ မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ရင်မေအား စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး....

“မိန်းကလေးက ရင်မေမဟုတ်လား”

ဟုမေးလေသည်။

ထုံမင်း အလွန်အံ့သြသွားရလေသည်။

ရင်မေနှင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူ၏ အခြေအနေကိုတိတိဆိတ်ဆိတ်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရင်မေကမျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်၏။ ပြီးမှ မျက်မှောင်ကုပ်ရင်းမှ....

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ဒါနဲ့ ဦးလေးက....”

ရင်မေကစကားကိုတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်ရပ်တန့်ရင်း ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်လေသည်။ ထိုလူကပြုံးပြပြီး....

“ကျုပ်ကိုမမှတ်မိဘူးလား... ကျုပ်ဟာတစ်ချိန်တုန်းက မင်းအဖေနဲ့အလွန်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့....”

သူ့စကားမဆုံးမီ ရင်မေ၏မျက်လုံးအစုံဝင်းလက်တောက်ပလာပြီး....

“ဟာ... ကျွန်မမှတ်မိပြီ၊ ဦးလေးက စိမ်းဝေလုမဟုတ်လားဟင်”

ဟုပြော၏။ စိမ်းဝေလုဆိုသည့်လူကြီးကခေါင်းညိတ်သည်။

မရုဏ္ဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၈၉

“ဟုတ်ပါတယ်... မင်းက မှတ်ဉာဏ်အတော်ကောင်းတာကိုး၊ ကဲ... လာ... လာ... ဒီမှာထိုင်”

ပြောပြီး သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုင်ခုံအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ရင်မေက စိမ်းဝေလုညွှန်ပြသောကုလားထိုင်တွင်ဝင်ထိုင်ပြီး ဆိုင်လုလင်အား စားသောက်စရာများ မှာကြားလေသည်။

စိမ်းဝေလုက ရင်မေအားအကဲခတ်ကြည့်ရင်းမှ....

“ဒါနဲ့ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲလား”

ဟုမေးသည်။ ရင်မေကခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲကွယ့်”

“ကျွန်မယောက်ျားပြန်မလာသေးလို့လိုက်ရှာနေတာပါ”

စိမ်းဝေလု၏မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်တက်သွားလေသည်။

“ဟင်... သူကဘယ်ကိုသွားလို့လဲ”

ရင်မေကခေါင်းဖြည်းညင်းစွာခေါ်ယမ်းသည်။

“မသိဘူး”

စိမ်းဝေလုအလွန်အံ့သြသွားသည်။

“မသိဘူး... ဟုတ်လား၊ သူက မင်းကိုဘာမှပြောမသွားဘူး

လား”

ရင်မေကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။

၁၉၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“အင်း... သူ ဘာမှပြောမသွားပါဘူး”

“ဟင်... သူက ဒီလိုပဲ ဘာမှမပြောဘဲထွက်သွားတတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်လုလင်က စားသောက်ဖွယ်ရာများ လာရောက်ပို့ပေးသဖြင့် ရင်မေကခေါင်းငုံ့၍စားသောက်လေသည်။

စိမ်းဝေလုက သူမအားစေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

“မင်း အခုဘယ်ကိုဆက်သွားမလဲ”

ဟုမေး၏။

ရင်မေကမျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး...

“ကျွန်... ကျွန်မ သူ့ကိုနေရာအနှံ့ရှာပြီးပါပြီ၊ အခုတော့ အိမ်ပြန်ပြီးစောင့်နေရုံပဲရှိပါတော့တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။ သူမ၏အသံကကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကြောင့် တုန်ခါလာလေသည်။ ထိုမင်းရင်ထဲနှင့်ခနဲဖြစ်သွားမိလေသည်။

သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမပြုမိတော့ဘဲ ရင်မေအားငေးမောကြည့်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့် စိမ်းဝေလုသည် သူ့အားသတိပြုမိသွားပြီး...

“ဟေ့... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ကြည့်နေရတာလဲ”

မရုဏပလွေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၉၁

တင်းမာသောလေသံဖြင့်မေးမြန်းလိုက်ရာ...

ထိုမင်း ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

သူသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေမိ၏။ ရင်မေက ယခုမှထိုမင်းအားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမရင်ထဲတစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်။ ထိုလူ၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူထိုမင်းနှင့်တူနေသည်မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မိလိုက်သောအခါ လူမှားနေသည်ဟုမှတ်ချက်ချမိ၏။

ထိုမင်းသည် ရင်မေ မမှတ်မိနိုင်အောင်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသည့်မိမိဘဝကိုတွေးမိကာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းလာမိလေသည်။

“ကျွန်... ကျွန်တော်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

ထိုမင်းကပြန်ပြောရင်း ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။ ဤတွင် ရင်မေသည် ရုတ်တရက် သူ၏ခါးမှစားကိုတွေ့မြင်သွားပြီး မျက်လုံးများဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွား၏။

“ရှင်... ရှင် ဘယ်သူလဲဟင်”

ကဗျာကယာမေးမြန်းရင်း ထိုမင်းအား သေချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကြိတ်ချရင်း...

“ကျုပ်... ကျုပ်ကရုပ်ဆိုးပါ၊ ကုန်သည်တစ်ယောက်ဆိုပါတော့”

၁၉၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရင်မေက သူ့အားမျက်မှောင်ကုပ်ကာကြည့်၏။

“ရှင့်ခါးကစားကဘယ်သူ့ဓားလဲ”

ထုံမင်း၏ခန္ဓာကိုယ် မသိမသာတုန်ခါသွားလေသည်။

သို့သော် သူကဏ္ဍန္တေဆည်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ရဲ့ဓားပါ”

ရင်မေခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မဟုတ်ဘူး... ဒီဓားဟာ ကျွန်မခင်ပွန်းထုံမင်းရဲ့ဓားပါ”

စိမ်းဝေလု၏မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်လာလေသည်။ သူ

က စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ထုံမင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟေ့... မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်းဘယ်သူလဲ၊ ထုံမင်းရဲ့ဓားက

မင်းဆီဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေတာလဲ”

သူ၏အသံက အေးစက်တင်းမာလာသည်။

ထုံမင်း မည်သို့ပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

ရင်မေက ထိုင်နေရာမှဆုတ်ခနဲထရပ်ကာ ထုံမင်းထံသို့လျှောက်သွား

လေသည်။ ထို့နောက် ထုံမင်းအားစေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“ပြောစမ်းပါဦး... ရှင့်ဆီကို ထုံမင်းရဲ့ဓားကဘယ်လိုလုပ်ပြီး

ရောက်နေတာလဲ”

ရင်မေသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် အသံများပင် တုန်တုန်

ယင်ယင်ဖြစ်လာလေသည်။

မရုဏပလွေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၉၃

ထုံမင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကြိတ်၍ချစ်သည်။

“ကျွန်တော်ကထုံမင်းရဲ့မိတ်ဆွေပါ၊ ဒီဓားကို သူကပေးထား

ခဲ့တာပါ”

အမှန်တွင် သူသည်မိမိကြုံတွေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အကြောင်း

များကို ရင်မေအားရှင်းပြချင်နေသည် သို့သော် ရင်မေကယုံကြည်

မည်မဟုတ်ဟုတွေးလိုက်မိသည်။ ထို့ပြင် သူ့အနေဖြင့် အခြားလူ

များရှေ့တွင် ဤအကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုခြင်းမရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် စကားကိုလှီးလွဲပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်

သည်။ ရင်မေကဘဝင်မကျဟန်ဖြင့် သူ့အား စူးစိုက်ကြည့်လေသည်။

စိမ်းဝေလုကမဲ့ပြီးပြီး၍...

“ဟေ့... မင်း ဘာမှလှည့်ပတ်ပြောမနေနဲ့၊ သိုင်းသမားတစ်

ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့လက်နက်ကိုအသက်နဲ့ထပ်တူယပ်မျှ တန်ဖိုးထား

တာကွ၊ မင်းကို သူ့ရဲ့ဓားပေးလိုက်တယ်ဆိုတာမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ထုံမင်းကခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်သည်။

“ဦးလေးပြောတာမှန်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ထုံမင်းကထူးဆန်း

တဲ့သိုင်းပညာတစ်ရပ်ကိုလေ့လာနေတာကြောင့် ဒီဓား ကျွန်တော့်ဆီ

ခေတ္တအပ်ထားတာပါ”

သူ၏စကားကြောင့် ရင်မေက အနည်းငယ်စိတ်သက်သာ

ရာရှိသွားလေသည်။

၁၉၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဒါ... ဒါဆိုရင် သူ အသက်ရှင်လျက်ရှိသေးတာပေါ့နော်”
ထုံမင်းခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ရင်မေ၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပလာလေသည်။

“သူ အခုဘယ်မှာလဲဟင်”

ထုံမင်းကအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“လေဟုန်တောင်လို့ပြောတာပဲ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တိတိ

ကျကျသိတာတော့မဟုတ်ဘူးနော်”

စိမ်းဝေလကသူ့အားကြည့်၏။

ထို့နောက် မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း....

“ဒါနဲ့ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာဖုံးအတူစွပ်ထားရတာလဲ”

ဟုမေးသည်။ ထုံမင်းက စိမ်းဝေလ၏မျက်လုံးစူးရှခြင်းကို

စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ချီးကျူးမိသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ သိပ်ပြီးရုပ်ဆိုးပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူများ

တွေမြင်ရင် ထိတ်လန့်မှာစိုးလို့ မျက်နှာဖုံးတပ်ထားတာပါ”

စိမ်းဝေလမျက်မှောင်ကုပ်သည်။

“မင်းရဲ့မျက်နှာဖုံးကိုချွတ်စမ်း”

ထုံမင်းကသူ့အားကြည့်ပြီး....

“ကျွန်တော် မျက်နှာဖုံးမချွတ်ချင်ပါဘူးဗျာ”

ပရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၉၅

စိမ်းဝေလကခေါင်းခါသည်။

“မင်း မျက်နှာဖုံးမချွတ်လို့တော့မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းပြောတိုင်း ကျုပ်တို့ကမယုံလို့ပေါ့ကွ”

ထုံမင်း မတတ်သာတော့ပါ။ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်

ချကာ မျက်နှာဖုံးတုချွတ်ပြလိုက်ရသည်။

“ဟင်....”

ရင်မေ လွှတ်ခနဲရေရွတ်ရင်း နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်မိသည်။ သူမသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော ထုံမင်း၏မျက်နှာအားဝိုင်းစက်ပြုကျယ်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်မိလေသည်။ ထို့အတူ စိမ်းဝေလမှာလည်း ထုံမင်းအားမျက်လုံးပြူး၍ကြည့်နေမိ၏။ ထုံမင်းကမချိပြီးပြီးသည်။

သူသည် မျက်နှာတုကိုပြန်တပ်ပြီး....

“ကဲ... ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်၏။ စိမ်းဝေလက ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

ရင်မေက အားတုံ့အားနာဖြစ်မိဟန်ဖြင့်...

“ကျွန်... ကျွန်မ အားနာလိုက်တာရှင်၊ အခုလို ရှင့်အပေါ်

သံသယဝင်မိတဲ့အတွက် အထူးတောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ကျွန်မက

ထုံမင်းအတွက်စိတ်ပူလွန်းလို့ အခုလိုဖြစ်သွားတာပါ”

၁၉၆ ❖ ပတ္တနောင်

ထိုမင်းသက်ပြင်းချသည်။

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ်... ထိုမင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ ယုံပါ။ သူဟာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလေးတွေနဲ့တိုက်ခိုက်ရင်း ချောက်ကမ်း ပါးထဲကိုပြုတ်ကျခဲ့ပေမဲ့ သေဆုံးခြင်းမရှိခဲ့ပါဘူး”

သူကစကားဆက်ပြန်သည်။

“အဲဒီနောက်တော့ သူကထူးဆန်းတဲ့သိုင်းပညာတစ်ရပ် လေ့ကျင့်နေလို့ ကျွန်တော့်ကိုသတင်းပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အိမ်ကိုတောင် လွန်ခဲ့တဲ့ငါးရက်လောက်တုန်းက ကျုပ်ရောက်ခဲ့ပါ သေးတယ်။ မေမေကျန်းဆိုတဲ့အသွားအုံနဲ့တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အ သွားအုံက ခင်ဗျားခရီးထွက်နေတယ်ပြောလိုက်လို့ ကျုပ်လဲ ခရီးသွား ရှင်းရှာဖွေနေရာက အမှတ်မထင်ကြုံတွေ့ခဲ့လို့ ရုတ်တရက် ဘယ်က စပြောရမှန်းမသိဘဲဝေးနေမိခဲ့တာပါ”

ရင်မေကခေါင်းညိတ်သည်။

ထို့နောက် ပြုံးပြလိုက်ပြီး....

“အခုလို တကူးတက အိမ်ကိုသတင်းသွားပို့ပေးခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မက သူ ဒီတစ်ခါ အိမ်ကထွက်သွားတာ သိပ်ကြာနေလို့ စိတ်ပူပြီးလိုက်ရှာနေခဲ့တာပါ”

ထိုမင်းသည် သူမအားကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလေ သည်။

ပရုဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၉၇

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားအိမ်ပြန်သင့်ပါပြီ။ အခု ခင်ဗျားအိမ် မှာ ထိုယင်းစုပျောက်ဆုံးနေတယ်လို့ မေမေကျန်းကပြောလိုက်ပါ တယ်”

ရင်မေ၏မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားသည်။

“ရှင် ထိုယင်းစုပျောက်နေတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ။ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ အမြန်ဆုံးပြန်မှဖြစ်မယ်။ ရှင့်အနေနဲ့ ထိုမင်းကိုတွေ့ခဲ့ရင်လဲ အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ဖို့ အကြောင်း ကြားပေးပါနော်”

ထိုမင်း၏ရင်ထဲ၌ ဆို့နှင့်သွားမိလေသည်။

သူက ဣန္ဒြေဆည်ကာပြုံးပြရင်း....

“စိတ်ချပါ... သူ့ကိုတွေ့ရင် ကျွန်တော့်ပြောပေးပါမယ်”

ပြောပြီး ထိုင်ရာမှထလေသည်။

ထို့နောက် စားပွဲပေါ်သို့ ငွေတုံးတစ်တုံးချပေးလိုက်ပြီး....

“ကဲ... ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ထိုမင်းသည် ပြောပြီးဆိုင်ထမှထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

၁၉၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လုပ်ကြံခြင်း

တစ်လ....

ထုံမင်းသည် သမီးဖြစ်သူထုံယင်းစုလေးအား နေရာအနံ့၊
လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်မှာ တစ်လတင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သို့သော်....

ထုံယင်းစုလေးအား တွေ့ရန်မဆိုထားနှင့်သတင်းအစအန
ပင် မကြားရပါချေ။

နောက်ဆုံး၌ သူသည် ရင်မေအား အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို
ပြောပြရန် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

သူသည် ရွှေကျားရဲတိုက်ခြံဝင်းထဲသို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့်
ဝူးလျှံ၏အုတ်ဂူကို ပထမဦးဆုံးလျှောက်လာခဲ့လေသည်။ သူသည်
ဝူးလျှံ၏အုတ်ဂူရှေ့၌ခြေစုံရပ်ကာ အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေ
လေသည်။

ပြီးမှ....

မရုဏပလွေသံရှင် (ပ) ❖ ၁၉၉

“ဝူးလျှံရယ်... အစ်ကိုရဲ့မိုက်မဲမှုတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ အ
မှန်တော့ ဝူးလျှံကွယ်လွန်ခဲ့ရတာဟာ အစ်ကိုရဲ့မိုက်မဲမှုတွေကြောင့်
ပါပဲ၊ ဝူးလျှံနဲ့အစ်ကိုတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး ထုံယင်းစုကိုလဲ
အစ်ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး ကြင်ကြင်နာနာနဲ့တစ်သက်လုံး ပြုစုစောင့်
ရှောက်သွားပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ကွာ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်လေသည်။

ထို့နောက်... သူသည် ဝူးလျှံ၏ အုတ်ဂူရှေ့တွင် အတန်ကြာ
အောင်ရပ်တန့်ကာငေးဝိုင်းနေ၏။

ပြီးမှ အိမ်ဘက်သို့လျှောက်လာသည်။ ဤတစ်ကြိမ် အိမ်
ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ သူသည် ချီတုံချီတုံဖြစ်မနေတော့ဘဲ တံခါး
ခေါက်လိုက်လေသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံဆုံးသွားသည်နှင့် ရင်မေ၏အသံကထွက်
ပေါ်လာ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ထုံမင်း၏ရင်ထဲ၌ ပြင်းထန်စွာလှုပ်ရှားနေသည်။

သူသည် မိမိ၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

၂၀၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူ၏စကားသံဆုံးသွားသောအခါ တံခါးပွင့်သွားလေ၏။
တံခါးဝ၌ရင်မေ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ရင်မေသည် ထုံမင်း
ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ အံ့သြသွားပုံရ၏။

“ဪ... ရင်ကိုး”

ယင်းသို့ပြောရင်းမှ ထုံမင်းဝင်နိုင်ရန် လမ်းမယ်ပေးလေ
သည်။ ထုံမင်း အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ထိုင်ကာ ရင်မေအား
ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူသည် အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို
ဖွင့်ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်....

ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်လာ
သည်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။

စိမ်းဝေလုပင်ဖြစ်၏။ သူဝင်လာသောကြောင့် ရင်မေက
အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... ဘယ်ကလာတာလဲဟင်”

ဟုမေး၏။ စိမ်းဝေလုက ရင်မေအားတည်ကြည်လေးနက်
သောမျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်ရင်း....

“ဦးလေးက သတင်းတစ်ခုလာပြောတာပါ”

ဟုပြော၏။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၂၀၁

ရင်မေ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။

“ဘာများလဲဦးလေး”

စိမ်းဝေလုက ထုံမင်းအားတစ်ချက်ကြည့်ပြီး....

“မင်းရဲ့သမီးထုံယင်းစုဟာ မရဏပလ္လေသံရှင်လက်ထဲ
ရောက်နေတယ်လို့ကြားရတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ထုံမင်းသည် အလွန်အံ့သြသွားကာ....

“ဗျာ....”

ဟု လွှတ်ခနဲအသံထွက်သွားလေသည်။

သူသည် ယင်းသို့ရေရွတ်ပြီးမှ မိမိ အလွန်ဣန္ဒြေပျက်နေ
ကြောင်းသတိပြုမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“အင်း... အတော်ကိုအံ့သြစရာကောင်းနေပြီပဲ။ မရဏ
ပလ္လေသံရှင်ဆိုတာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား
တစ်ယောက်ဗျ။ သူက ဘာဖြစ်လို့ ထုံယင်းစုကိုခိုးယူသွားရတာပါ
လိမ့်”

စိမ်းဝေလုက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါတော့ ကျုပ်ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ထုံမင်းက သူနဲ့ရန်ငြိုးရှိခဲ့
ဖူးလို့ လားမှမသိတာ”

အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလေ၏။

၂၀၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရင်မေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

“အင်း... ပြဿနာကတော့ တစ်စထက်တစ်စ ရှုပ်ထွေးလာ
နေပါပြီ၊ ကဲ... ဦးလေးလဲ ခရီးပမ်းလာပြီ၊ ခဏနားလိုက်ပါဦး...
ကျွန်မ စားစရာတစ်ခုခုလုပ်လိုက်ပါဦးမယ်”

သူမသည် တစ်ဆက်တည်းပင် ထုံမင်းဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်
ပြီး....

“ကဲ... ရှင်လဲ ထမင်းစားပြီးမှပြန်ပေါ့နော်”

ဟုပြောပြီးနောက် ရင်မေသည် နောက်ဘက်ဆောင်ဆီသို့
ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၂၀၃

စိမ်းဝေလုနှင့်ထုံမင်းတို့သည် ရင်မေကျွေးမွေးသော ထမင်း
ဟင်းများကို မြိန်ယှက်စွာစားသောက်ကြ၏။ သူတို့ စားသောက်ပြီး
သောအခါ ရင်မေကထမင်းစားပွဲအနီးတွင်မတ်တတ်ရပ်လျက် စိမ်း
ဝေလုအားကြည့်ပြီး....

“ဪဦးလေး သွားရင်းလာရင်း အစ်ကိုထုံမင်းအကြောင်း
ကို ကြုံကြိုက်သလိုနည်းနည်းပါးပါးစုံစမ်းပေးပါဦးနော်”

ဟုအားကိုးတကြီးမှာကြားလေသည်။

စိမ်းဝေလုကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချစမ်းပါကွာ... ကျုပ် ထုံမင်းကိုတွေ့ခဲ့ရင် အကျိုးအ
ကြောင်းပြောပြီး ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်”

ရင်မေသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ထို့နောက် သူမသည် ထုံမင်းဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး....

“ရှင်ကတော့ ဘာများထူးခြားတဲ့ကိစ္စရှိလို့ ဒီကိုတစ်ခေါက်
ရောက်လာရတာလဲဟင်၊ ထုံမင်းနဲ့ကောထပ်တွေ့သေးသလား”

ထုံမင်းကခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မတွေ့သေးပါဘူး... ကျုပ်ကလမ်းကြိုလို့ဝင်လာတာပါ၊
ထုံယင်းစုရဲ့သတင်းကိုလဲ သိချင်လို့ဆိုပါတော့”

ရင်မေခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

၂၀၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“အခုလို ကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့ ကိစ္စကို ဂရုစိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ ရှင်နဲ့ထုံမင်း ထပ်တွေ့ခဲ့ရင် အခြန်ဆုံး ပြန်လာပါလို့ ပြောပေးပါရင်”

ထုံမင်းခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါဗျာ”

ထုံမင်း စိမ်းဝေလုသည် ထုံမင်းအားတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကဲ... ကူမကြီး ဦးလေးပြန်ဦးမယ်၊ နောက်နောင် သတင်းထူးမှ ပေါ်ပင်ခဲ့ပါဦးမယ်”

ဟု ရင်မေအားနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ရင်မေကခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦးလေး”

စိမ်းဝေလုက ထုံမင်းအားတစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် နှုတ်ဆက်ခြင်းပင်မပြုတော့ဘဲ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထုံမင်းသည် စိမ်းဝေလုထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်၍ မိမိမှာထုံမင်းဖြစ်ကြောင်းဖွင့်ပြောရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူသည် ရင်မေအားတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ....

“ရင်မေ”

ဟု ပျော့ပျောင်းချိုသာသောလေသံဖြင့်ခေါ်လိုက်၏။

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၂၀၅

သူ၏ခေါ်ပုံကထူးခြားနေခြင်းကြောင့် ရင်မေမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ လေသံက သိပ်ရိုးသားပုံမရတော့ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ရင်မေသည် နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သည့်မျက်လုံးအစုံဖြင့် ထုံမင်းကိုစိုက်ကြည့်နေရင်း

မိုး....

“ရှင်... ရှင်...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ ထုံမင်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာကာ ရှိတ်တရက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားလေသည်။

“ဝုန်း...”

ထုံမင်းသည် ပက်လက်လန်လဲကျနေရာမှ မျက်လုံးပြူး၍ ရင်မေ အား အံ့သြစွာကြည့်လိုက်ပြီး....

“မင်း... မင်း ကျုပ်ကိုအသိပ်ခတ်တယ်၊ မင်း... မင်း...”

သူ၏စကားဆုံးမီ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကသတိမထားမိဘဲ တုန်ယင်လာကာ သတိလစ်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

၂၀၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မည်မျှအချိန်ကြာသွားသည်မသိ။ ထုံမင်း ပြန်လည်သတိရလာသောအခါ ပထမဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းမှာ ရွက်ထည်ပင်ဖြစ်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လှေလေးတစ်စင်းပေါ်သို့ရောက်ရှိနေသည်ကိုသတိပြုမိလိုက်လေသည်။ သူ လူးလိုမ့်ကာထလိုက်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အားအင်မရှိတော့ပါ။ ခြေလက်များ မလှုပ်နိုင်အောင် ပျော့ရွေနေ၏။ သူနံဘေးတွင် အဝတ်အစားများ စုတ်ပြတ်နေသောအတိုင်းတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ သူသည် အဘိုးအိုအားစေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုကပြုံးသည်။

“မင်းကိုမသေစေချင်လို့ပေါ့”

သူ၏အသံမှာအေးစက်စက်ဖြစ်နေလေသည်။

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ကျုပ်ကဘာဖြစ်လို့သေရမှာလဲ”

အဘိုးအိုကသူ့အားစေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“မင်းအဆိပ်မိသွားတယ်လေ... မယုံရင် မင်းအသက်ရှူ

ကြည့်လိုက်ပါလား”

ပရဏပလ္လေသံရှင် (ပ) ❖ ၂၀၇

အဘိုးအို၏စကားကြောင့် ထုံမင်းသည် အသက်ကိုရှိကြံ၍ ရှုရှိုက်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ...

“ဟင်....”

သူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။ မှန်သည်။ သူ၏အသက်ရှူလမ်းကြောင်းတစ်ခုလုံးတစ်ဆို့နေသည်ဟုခံစားရလိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။

“ကျုပ်... ကျုပ် ဘာဖြစ်လို့အဆိပ်မိသွားတာလဲ”

ထုံမင်းကထိတ်လန့်စွာမေးမြန်းရင်း ရင်မေ့အိမ်တွင် ထမင်းဟင်းများစားသောက်ခဲ့မိသည်ကိုသတိရလာလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ငါ ရင်မေ့တို့အိမ်မှာအဆိပ်မိခဲ့တာပဲ၊ ရင်မေ့ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့အဆိပ်ခတ်ခဲ့တာပါလိမ့်”

“မဖြစ်ပါဘူး... ရင်မေ့က ဒီလိုမိန်းမမျိုးမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါဆိုရင် ငါ့ကိုအဆိပ်ခတ်တာဘယ်သူပါလိမ့်”

“အို... ဘယ်သူပဲအဆိပ်ခတ်ခတ်အရေးကြီးတာက အဆိပ်ပြေအောင်ကုဖို့ပါပဲ”

သူက တစ်ယောက်တည်းကြိတ်၍စဉ်းစားနေမိ၏။

ထို့နောက် အဘိုးအိုအားလှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဒါနဲ့ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုဘယ်နေရာခေါ်လာတာလဲဗျ”

ဟုလှမ်းမေးသည်။

၂၀၈ ♦ ဝဏ္ဏအောင်

အဘိုးအိုက....

“မင်း အိမ်ထဲဝင်တုန်းကတည်းက ကျုပ်ရောက်နေတယ်လေ၊ မင်းကအိမ်ထဲဝင်သွားပြီး ထမင်းစားနေတာတွေ့ရတယ်၊ နောက်တော့ မင်းလဲကျသွားတယ်လေ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ကအရှေ့ဘက်ဧည့်ခန်းနေရာကိုမီးရှို့လိုက်တော့ သူတို့ကမီးဖိုချောင်ကနေ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဆီကိုပြေးလာတုန်းမှာ ကျုပ်ကမင်းကိုပန်းပျံတစ်ပြုံးဒီကိုခေါ်လာခဲ့တာပဲ”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ ထုံမင်းသည် မိမိအားရင်မေနှင့် စိမ်းဝေလုတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းကာ အဆင်မပြေမှုကြီးဖြစ်ရမည်ဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

သူတို့က အဘယ်ကြောင့်မိမိအားလုပ်ကြံကြပါသနည်း။

ဤမေးခွန်းသည် ထုံမင်း၏ဦးနှောက်ထဲ၌ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

၃-ဇော်သိမ်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

